



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Meditationes Et Recollectiones Animæ, Per decendialia
Exercitia Deo suo Vacaturæ**

Finetti, Bernardo

Augustæ Vindelicorum, 1690

Meditationes de Perfectione & felicitate Statûs Religiosi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60556](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-60556)

MEDITATIONES.

De Perfectione & felicitate Statū religiosi.

Pro religiosis utriusq; Sexūs.

CRedas, Amina devota, omnes, qui ad Statum religiosum vocantur, maximo favore à Deo præveniri; Dici enim potest, ab inferno tunc eos evocari & ad paradisum perduci. Hinc est, quod in Religione constituti summopere & unicè tenentur invigilare devotioni & perfectioni. Nec Religioso effugium patet, unde ab hoc praestando se excuset, cùm Religio plurimis occasionibus & motivis abundet, quibus ad virtutes & perfectionem incitatur; quorum cùm ingens numerus à vitæ spiritualis Magistris enumeretur, pauca duntaxat delibasse sufficiat.

Primum motivum & incitamentum desumimus ab ipsomet statu religioso, qui, cùm sit sanctus & status perfectionis, animam quoque in eo constitutam inducit ad applicandum se vitæ virtuosæ devotæ, perfectæ & Angelicæ. Status iste cùm sit Angelicus, institutus est ad eruendam animam ab affectibus terrenis, excitandam ad rerum cœlium contemplationem & ducendam etiam

in

in hoc Mundo vitam Angelicam, quem
modum piè observat S. Basilius. Vita
giosa exsoluta est à vinculis matrimonii
hinc etiam libera ad elevandum se à mu-
nis pulchritudinibus, quo oculis, Virg-
puritate purificatis, majori libertate soli
vinam contempletur, quod Angelorum
proprium, qui in nihil aliud feruntur,
1. Petr. pulcherrimam Dei faciem, *in quam au-*
rant Angeli propicere.

Secundum motivum & incitamen-
toritur à loco, in quo habitant Religiosi.
enim sunt Monasteria seu domus religio-
rum, quàm paradisi voluptatis, ubi Dei
ponit eos, quos sibi eligit, creat, form-
extollit ad statum filiorum Dei? Monas-
trium simile est cœlo empyreo, ubi in
animarum cumulus Dei delitijs inclinetur.
Ipse locus ad perfectionem exstimas-
tum, valde inconveniens est, animam in loco
et vivere peccatis immersam, in Cœlo
esse terrestrem & in loco perfectionis.

Tertium motivum sunt occupationes
exercitia religiosa, quibus quasi toriden-
tis ad perfectionem sublevatur. Con-
actiones, quales sunt oratio, mortifica-
tio humilitatis & obedientiae, frequen-
tia Sacramentorum, bonorum tem-
pore, contemptus & aliæ innumeræ, os
animam ad Deum evehunt, ut adeo o-

qui in his exercitijs non proficit, merito infelix & miserabilis passim audiat, miseroque illi assimilari possit, qui ad ignem consistens semper friget; aut fame perit dum lautis epulis adstat, seu fonti proximus siti squalet, qui denique in medijs divitijs semper eget.

Quartum est bona opinio sacerdotalium, quire religiosos, ut homines sanctos, perfectos, Mundo, carni & cupiditatibus mortuos venerantur. Quæ opinio, ne arenoso fundamento innitatur, necessarium omnino est, ut vero spiritu ad perfectionem anhelent, secùs hypocritis annumerandi, qui, cum vitijs turgeant, bonos se simulant, seu, ut bene obseruat S. Basilius, histriorum more repræsentant eos, quales non sunt, repræsentant Do- *Hom.* minum, cùm tantum sint servi; Regem, cùm *de laud.* sint privati, *Hypocrita dicitur histrio, qui in Jejun.* theatro susinet personam alienam; Heri sapè cùm sit servus; aut Regis cùm sit privatus.

Quintum motivum resultat ex ipsomet habitu, quem, si perpendere religiosus, videt, totum eum esse à sacerdotali diversum, nec id inani duntaxat cæremonia introducum; quin potius consideret Religiosus, vitam suam adeò à sacerdotalibus debere differre, quemadmodum hic ipse habitus totaliter discrepat. Si fuerit albus, discat puritatem, vita & morum suorum candorem, discat diligentiam, quâ gratiæ Dei inhiare debet, cuius

cujs adminiculo in anima dealbetur, tunc a
cher efficiatur, discat fugiendum peccatum
unde Deo odibilis & deformis redditum
fuerit niger, cogitet cum S. Anselmo
scat Religiosum interius debere esse perfe
ctionem exterius vero mortificatum; Si fuerit
humilitatis & simplicitatis argumentum &
est. Totus denique habitus praeceptum
omnibus subeat, quo identidem admonet
mnia hujus Mundi blandimenta terrena
sanctorumque mores & vitam amplius
esse.

Cassianus, magnus ille & in spicula
cundissimus Magister, per omnes sacra
tus partes speciale quiddam denon
tumat. Birretum in modum crucis devo
bus Clericis commune signum esse videntes
lites eos esse Christi Dux & antesignani
sub cujs vexillo tota vita in omnibus
angulis militare parati sint, tantaque
eos existimationis ac pretij crucem ele
pro galea utantur, qua & caput & cor
tegant, seu potius obarment, plenius
desiderio, qui non erubescunt ignominia
crucis.

Per cucullum, innocentiam & puni
indigit. Talaribus seu tunicis circu
colligi solitis Religiosorum constantie
longanimitatem assignat, carnis in
mortificationem & promptitudinem

albetur tum ac perfectionis semita. Toto demum
dum peccatum habitu in unum collecto varia virtutum exer-
cis redditum etiam inculcat, recteque concludit, propter
Anselmo huc & alia infinita motiva Religiosos ad per-
fessionis augmentum adstringi.

Sifuerit
argumen
tis & decendali exercitio sibi vacare proposit
omnibus animabus cuiusque status aut con-
ditionis; longè id magis convenire Reli-
giosis, pluribus titulis ad studium Sancti-
tatis obligatis, cum id medium sit efficacissi-
mum tantique roboris, ut & ipsa sua Sancti-
tate Paulus Papa quintus omnibus id ipsum
præstituris, & huic tam sancto operi per ora-
tiones, confessiones ac sacras communiones
devotè vacaturis, concederit indulgentias
plenarias.

Manum igitur admoveamus, huicque
tam sancto studio operam nostram qualem
qualem annexamus, certas meditatio-
nes cuivis diei assignando.

* * *



N DIES

DIES PRIMUS.*Devocatione ad Statum
ligiosum.***MEDITATIO PRIMA****PUNCTUM PRIMUM.**

PRIMO omnium immerge te in abyssis, a
Dei bonitatem, quæ te ab his miserijs eruit, quibus non secus ac-
cula innatabas, evidenti submersioni ac-
culo exposita. Portum jam confessa-
ubi secura & absque molestia degas.
cula eras in rabidissimi lupi faucibus dare
& ecce! associata es novem illis & no-
ginta ovibus in deserto, hoc est, resina
societatem Angelorum.

Considera, vocationem ad statum
ligiosum nihil esse aliud, quam secessum
dam animæ ex infelici statu in locum
felicitate exuberantem descendantis.
Mundum istum congruentius assimilari
quam regno cuiquam pleno iniquitate
quo invidia regnat, saevit crudelitas,
imperat, ambitio dominatur, vitia on-
magnâ pace perfruuntur? ut optimè

Osee. 4. dixeris illud Osee: *Non est veritas, non est misericordia, non est scientia Dei inter nos.*

leditum, & mendacium, & homicidium, &
fatum, & adulterium inundaverunt, & san-
guis sanguinem tetigit.

In Mundo semper peccata peccatis cu-
mulantur; in Religione virtutes exuberant
& charitas regnat, imperat amor, humilitas
commendat, puritas dominatur, omnia
quād ordinatissimē fluunt. Quid est sācu-
lum istud? nisi volubilis rota omnia commo-
vens, atterens, consumens, in quo nihil est
stabile, diuturnum nihil. *Quid miserabi-*
lius Mundo, dicebat S. Gregorius Papa, cuius
fructus ruina est? Ad hoc crescit ut cadat; ad
hoc cedit ut germinet; ad hoc germinat ut
guacunque germinaverit, cladibus consumat.
Religio contrā columnā quādam est stabilis
& firma, cuius fructus perseverentia & virtu-
tum robur, ubi anima crescit, ut semper ma-
gis magisque augeatur, ubi germinat, ut
semper pulchros flores dulcioresque fructus
proferat.

Considera nunc, O Anima, quantum be-
neficiū Deus tibi contulerit, dum te ad Re-
ligionem vocavit & ab inimico hoc Mundo
eripuit.

AFFECTUS.

Cognosco, O Deus meus, beneficium in
mea vocatione collatum; grates tibi
N 2 infini-

infinitas, O bonitas immensa. Unde
 tellulo mihi tam ingens amor, O mi Deus
 inter tot animarum myriades me abje-
 mam peccatricem selegeris, & ne perire
 securum Religionis portum, statumque
 tranquillum, tamve felicem collocare
 ubi maxima facilitate & dulcedine ad
 riosum tuum regnum pervenire possem.
 Ah! quam mihi nunc displaceat, tanto
 ficio non respondisse. Aperi, O mi Deus,
 aperi oculos mentis meæ, ut videam & per-
 cè aestimem tam immensum beneficium
 quod sanè inter omnia, quæ animæ con-
 potes, est maximum. Da, inquam,
 Iesu! ut statum meum perfectè agnoscatur
 tibique in vera cordis simplicitate servem
 team.

Fructus & proposita

Certum est, Anima devota, dona
 cationis ad statum religiosum
 omnibus esse sublimius, dum
 Deus animam ad religionem vocat, in-
 cissimum statum reponit, cuius admini-
 per facile in virtutibus & perfectione pro-
 diatur. Certò teneas, quòd liberatum
 à Mundo non sit aliud, quam sublevatum
 ab omnibus impedimentis, quæ in via
 electionis possunt occurrere, inter qua-

simo numeraveris affectus terrenos à divina contemplatione nimium quantum avocantes, qui tamen ipsi per vocationem ad statum religiosum adeò tolluntur, ut non nisi à longè animum perturbare valeant. An non vides, quantis periculis Mundus scateat? Audii S. Augustinum dissertissimum & expertum in hac materia Oratorem: *Plena sunt omnia*, *Serm. 2;* *periculis, plena laqueis; incitant cupiditates, post insidiantur illecebra, blandiuntur lucra, da-* *Dom.* *mna deterrent; Amaræ sunt obloquentum lin-* *Quinq.* *qua, nec semper veracia sunt ora laudantium. &c.*
Inde sevit odium, hinc decipit mendax officium, si facilius sit vitare discordem, quam declinare fallacem. Non invenies, Anima devota, vel unicum statum sacerdotalem, qui non sit plenus innumerabilibus periculis, deceptiōnibus, doloribus, miserijs; omnia negotia millenii laqueis sunt circumvallata, ut adeò velobiter consideranti pateat, à quantis periculis amantissimus Deus tuus te liberaverit, Resolvere igitur in immensas laudes, benedic sanctissimam Dei dispositionem, grates age pro tanto beneficio, & propone, tantæ vocationi pro posse respondere.

PUNCTUM SECUNDUM.

Considera, Anima religiosa, donum vocationis esse certum & infallibile do-

N 3

num

num Dei, quia vocatio ad Religionem
à Deo provenit. B. Laurentius Justinus
& Abbas Moyses apud Cassianum stan-
tia principia internarum suggestionis
cognitionum nostrarum, Deum, naturam
Diabolum. Desiderium ingrediendi
gionem non potest provenire à natura,
hæc fugit vincula, quibus anima cum
constringitur, & cùm status Religionis
sistat in perpetua mortificatione, con-
que propriæ voluntatis abnegatione;
nachus siquidem, uti Climacus anno-

Grad. I. *perpetua nature violentia*, nemo non
partum hunc ingressus ad Religionem
enasci à natura; nec item à Dæmore,
enim, cùm sit infensissimus animarum
nihilque cupiat nisi eorundem inter-
non potest tam bonas inspirations de-
motus in anima excitare aut perfectionis
dium, quod in religione viget, cordi que
primere, is enim regno Christi infor-
non ut ædificet, sed ut destruat. Unde
bes, Anima devota, vocationis hujus
originem non esse nisi Deum, cuius pro-
est, animam in virtutum & perfectionis
tam dirigere. Ut taceam, Deum am-
mortem in funesto crucis patibulo id
lum subiisse, ut animarum saluti provi-
quas, dum videt adeò deperditas &
suæ immemores, ad religionem voca-

tanquam in Schola perfectionis dediceret
virtutem, edoceretur virtutes, proficeret in Spi-
ritu & sanctitate, quæ ut penitus capias.

Considera, de fide esse, omnes motus
virtuosos, omnes affectus internos ad spiri-
tum & ad salutis acquisitionem directos, at-
que adeò ipsammet determinationem ad bo-
num promanare à divina gratia, non à spiri- *De sta-*
tu humano, & contrarium esse hæresin Pela- *tu vita*
gianam, uti docuit S. Augustinus doctrina à relig. q.
Lessio citata, quoscunque ergo impulsus & *s.n. 56.*
instinctus ad Religionem adverterimus, non
sunt ab alio, quam à Deo, cum is solus inspi-
ret perfectionem, confirmante id ipsum Do-
ctore Angelico Thoma Aquinare: illi, qui *22. quo*
ad religionem accedit, non potest esse dubium, ult. ar.
anpropositum de ingressu religionis in ejus corde ult. adi-
exortum sit à Spiritu Dei, cuius est ducere homi-
nem in terram regiam.

AFFECTUS.

O Anima mea, quam Deo tuo pro voca-
tionis beneficio es obligata! Ah!
Deus amantissime, quam male agunt
Religiosi illi, qui non solum te non agno-
scunt tanti boni auctorem, sed & de suo sta-
tumentantur, maledicunt dies, quo sunt
ingressi, & ijs omnibus, qui ingressus eorum
causa extiterunt. Nunquam ego posthæc

N 4

tam

tam perversus ero, mi JESU benignissime! cunt.
 semper te benedicam & laudabo. C non æ
 teor insuper & agnoscō vocationem m
 à te omnis boni auctore promanāsse,
 quo totis viribus & affectu grates tibi ha
 Tu, Tu, O Deus meus! sanctas cogitatio
 pectori meo instillabas, tu movisti cor me
 ad acquisitionem virtutum, tu aperiūſſi
 los meos, quibus semitam ad statum tam
 tum invenirem. Gratias tibi, Deus me
 nunc & in æternum, nunquam benefic
 hoc ē meo pectore, nunquam ē mens
 nunquam ē cogitationibus meis evan
 Semper, semper pro vocatione mea te la
 bo. *Benedicam Dominum in omni temp
 semper laus ejus in ore meo.*

Pſ. 33.
v. 2.

Fructus & proposita.

EX his considerationibus disces, An
 religiosa, permagni æstimare flu
 religiosum, cum sit donum Dei, i
 possit esse vel aliud, vel ab alio, nisi à I
 Habent Religiosi illi cur magnam per
 Deo infligendam timeant, qui vocatione
 suam non æstimant, imò contemnunt.
 gnum quid est & grave debitum, divina
 gratiam spernere, cuius certissimus eff
 est vocatio ad Religionem. Graviter
 tur delinquent Religiosi illi, qui nihil
 de sua v



cunt. Qui vocationem suam non aestimat, non estimat salutem suam, cum Religio sit medium infallibile eandem obtinendi. Vocatione ad religionem semper est à Deo, & dato casu, ait Doctor Angelicus, quod Daemon incitaret aliquem ad Religionem, si hic acquisiceret instinctui, tametsi esset à Diabolo, non tamen male faceret, nec cuiquam periculum subjaceret. En tibi ipsiusmet S. Doctoris verba: *Detur, quod diabolus incitet aliquem ad religionem intrandam, hoc opus bonum est, & bonis Angelis congruum. Unde non est periculum, si quis in hoc consentiat.* Sciendum porro, ait prælibatus Sanctus, quod si vel à dæmone, vel ab hominibus ingressus ad Religionem tibi suadeatur, quâ mediante afficitur anima sectatrix Christi, hanc exteriorem suggestionem non fore efficacem, nisi interiorius à Deo solidatam. *Talis suggestio efficaciam non habet, nisi interiorius attrahatur à Deo.* Ex quibus habemus, inquit, S. propositum ingrediendi religionem, unde unde suggestum, semper tamen esse à Deo. Et ita Religionis propositum, à quocunque suggeratur, à Deo est. Collige ex hoc, cum quanta consolatione religiosus vivere debeat in Religione, cum sciat & certus sit, se in statu salutis esse, atque à solo Deo vocari potuisse. Disce insuper, verè agnoscere veritatē istam, quod niimirum graviter Deum offendat, qui de sua vocatione conqueritur. PUN-

PUNCTUM TERTIUM.

Considera, vocationem ad Religionem tam eximum donum esse, ut in mentem Sanctorum Patrum sit ut ex perfectioribus signis prædestinatione possitque dici religiosos certam habere in suæ salutis. Quod ipsum, glorioissimum Salvatorem Religiosis pollicitum esse, cagitur, cum Apostolos suos primos religiosos (uti communiter Patres sentiunt) allorum promisisset eis vitam æternam dicens: *mnis, qui reliquerit domum, vel fratres, sorores, aut Patrem, aut matrem, aut uxori, aut filios, aut agros propter nomen meum et plumbum accipiet & vitam æternam possit.*

Matth. 19.

*Lib. de
provid.*

Scias O Religiose, Dei promissa fallere non posse, si tu feceris, inquit S. Chrysostomus, quod jussiterit Deus, ejusque amore renuntiabis omnibus, certus esto, Deum promisum non defuturum, nec caulam subducere de vita æterna dubites. Audi ipsius

8. Doctorem. *Impossible, mentiri Deus promisit autem ille vitam æternam ista in quantumibus. Reliquisti tu omnia & abieci. Quid igitur prohibet de hujusmodi confidere promissione & esse securum?*

Considera, quam magna beatissima solatio Religiosorum, qui mandato Christi obedientes, dum mundanis rebus

tiant, securos se reddunt de vita æterna, cùm Christus in suis promissis fallere nequeat, ut adeò in die judicij bonus Religiosus liberrière cum piissimo illo Scotorum Rege dicere possit: *Domine Jesu, ego feci quod jussisti, da, quod promisisti.*

AFFECTUS.

Quod majus beneficium præstare tibi potuisset Deus tuus, Anima mea, quàm per vocationem ad Religionem in numerum prædestinatorum te collucendo? Iæta igitur vivito de spe consequendæ salutis æternæ. **E**nim verò, ne intermittas sedulam te in hoc servitio exhibere; quanto enim allaboraveris, tanto beneficij cumulaberis; Deus quippe est cui servis, qui opera tua opulentissimè vult, scit & potest remunerari, huic ergo servias, qui in suis promissis non potest falli.

Ah mi Deus! licetne ingrato mihi oculos ad te reflectere? En! miserrimam animam meam ad pedes tuos humillimè prostraram & veniam implorantem. Ah! doleo mi Deus, doleo ex toto corde & pœnitet me peccasse; doleo, quod tam tepidè hactenus tanto beneficio responderim. Emendabo in melius, quæ impudentissimè peccavi, summam posthac in tuo servitio diligentiam adhibe-

adhibeo, qua clarè tibi ostendam & obces
los divinæ Majestatis tuæ ponam dolorem
displacentiam meam.

Fructus & proposita.

Est, cur summopere moveare, Animæ religiosa, dum ex his considerationibus liquido tibi constat, te hoc ipsorum à Deo ad Religionem vocata fueris, immensum prædestinorum collocatum, cur in summa consolatione vitam tuam consigas, salus quippe animæ pulcherrimum perfectissimum objectum est, quo animæ creari potest. Recordare obligationes. Anima religiosa, quibus Deo pro tanto re es obstricta; quemadmodum enim ipius Hebræus ex Ægypto vocatus est, ut Regram promissam introduceretur, ita Regnus à Mundo vocatus est, ut cœlestis Pater incola efficeretur: Populo Hebræo felicem promisit, Religioso terram beatitudinem, quemadmodum non omnes eis bræis terram promissam sunt ingressi, non omnes Religiosos cœli gaudia aperiros. Soli illi Hebræi ingressi sunt, qui gem à Deo datam observaverant, ita ut solus ille Religiosus Paradisum possit, qui legem divinam & sua vota studio

coluerit; cæteri omnes tanquam vocatio-
nis suæ contemptores in erebi flammæ de-
trudendi. Nec hoc vel Deo, vel ejus pro-
missis, erit admetiendum, qui enim inhiat
obtinendis à Deo promissis, necesse est ut
statui suo conformiter vivat. Hinc Reli-
giosus videns se in statu tam felici & in via
ad æternam patriam collocatum, omne suum
studium intendere debet, ut vitam boni reli-
giosi vivat, suamque vocationem summè
æstimet. Religio est porta cœli, ajebat B.

Laurentius Justinianus, *Illiis civitatis iste est De Di-*
introitus; iste nempe est locus, de quo ait S. Ja- scipl. &
cob, verè non est hic aliud nisi domus Dei & por- perf.
tacœli, per quam tamen nulli patet ingressus, monast.
quām, qui hic viriliter & perseveranter certa-
verit, ille enim solus coronabitur illic gloriōsè,
secūrè spereret talis, post hanc peregrinationem
ad illam supernam intrare Jerusalem. Si er-
go, O Religiose, gloriā desideras & bona
illa æterna, persevera in tua vocatione &
esto bonus, cum non omnes absolute
sed boni duntaxat religiosi
salvantur.



DIES

DIES SECUNDUS.

Quam magna bona prouiant è vocatione ad Religionem.

MEDITATIO SECUND.

PUNCTUM PRIMUM.

Considera, anima religiosa, eo quod vocatio tua proveniata de quo omne bonum, fieri non posse ex eadem profluant immensa bona. Fons & origo est omnis felicitatis, unde nisi aquæ dulces emanare possunt. Eadem voluptatis, unde non nisi rivuli dolorum scaturiunt, & hic ipse te vocavit, non nisi omne bonum exspectare posse. Quod ut penitus intuearis, unicum bonum probè discutias, quod per vocem exemerit te infinitis peccandi occubibus, atque adeò hoste illo infensissimo malorum omnium est maximus, nempe peccato.

Considera hanc à peccatis immunisrantum bonum esse, ut si per ingressum regionis nullum aliud obtinuisses, quamvis unico peccato abstinuisse, adeò id unum bonum excresceret, ut pro eo capessend

ullum tormentum, nec maxima quævis pœnitentia sufficeret; quantum ergo bonum erit, à tot peccatis, quæ in sæculo constitutus commisisset, liberatum esse.

Considera insuper, Religiosum per suam vocationem non tantum à peccatis & peccandi occasionibus esse liberum, sed in tali statu constitutum, quo simul ad innumerabilem virtutum obtentum devenire possit, ut adeò omnimodis verificetur, inter omnes homines nullos magis divinum illud præceptum: *Declina à malo & fac bonum*, adim-
ptere, quām religiosos, quorum proprium est, peccata deserere & in bono proficere.
Unde & S. Bernardus merito dixit; Reli-
giosum purius vivere, rariū cadere: *Religio In Mat-
sancta, in qua homo vivit purius & cadit th. 13.*

Ps. 36.

*simile
est reg.
cælo.*

AFFECTUS.

A H, mi Deus! nunc enimvero agno-
sco beneficium à te mihi collatum,
dum ad Religionem me vocasti. Pec-
catorum, & indies te offendō plurimis peri-
culis exemptus. Quid factum fuisset, si in
sæculo ijsdem immersus permansissem? O
utinam centum mihi essent linquæ, centum
ora, centum præcordia, quæ in laudes tuas &
ingratiarum actionem resolverem pro tanto
bene-

beneficio? Grates tibi infinitas & innatas, O benignissime Domine, pro gratia eximia. Non possum, nec volo nisi nedicere. Sis ergo benedictus nunc aeternum; Ah millies, millies mi Deus benedictus. Cave, O Anima mea! ne hac aeternum Benefactorem tuum offenda allabora implantandis virtutibus: ex hac virtutum palæstra non prodire, virtutibus cumulata, turpe quippe in ubi vitia debellantur, vitijs obnoxium hoc si feceris, tum primum religiosi sortieris, quod non conceditur, nisi superant & in virtutibus crescent.

Fructus & proposita.

Quem fructum ex hac meditatuere debeas Anima Religiosa est, cur inquirendo multum farris. Vidisti vocationem tuam originam à Deo sortitam esse, atque idcirco ejus amori pro virili correspondendum disti, adhuc ut sis religiosa, necessario incumbere; ut vitia eradicet & virtutes plantes, unde firmum & efficax proprium statuendum erit bene vivendi, omni perita devitandi & in virtutibus proficiuntare, portum quendam attigisse, ubi

dami insultus lādere nequeunt. Gaude, ar-
mis illis te instructam, quibus animæ hostes
profuges & prosternas.

Consolare, in talem statum te colloca-
tam ubi millenni modi suppetunt, Deum nun-
quam amplius offendendi, omnesque virtu-
tes acquirendi; ubi tamen probè memine-
ris, quæ suprà attigimus, totum videlicet hoc
bonum non à solo statu religioso provenire,
sed necesse insuper esse, ut medio huic, licet
secundum se efficacissimo, coopereris, quod
fiet, si amaveris solitudinem & sacerdotalia evi-
taveris. Non habet Mundus, quod cum
Religione agat, & Sacerdotalis quod cum Reli-
gio. Quum charitas exigit, mansiuncu-
lam tuam relinquito, prodi è tuo monaste-
rio; charitas enim Regina est omnium virtu-
tum, nec virtus erit ubi charitas non fuerit.
Si vero charitas te non avocet, remaneas in
tua cella & stude colligendis virtutibus.
Procura, ut omnes tui sensus omniaque tui
corporis membra assuescant mortificationi,
quo spiritualium sint capaciora. Memine-
rit Religiosus, tempus illud, quod Deus cu-
mulandis virtutibus concedit, non esse con-
sumendum verbis inutilibus & reculis abje-
ctis, quia tempus omissum recuperari nequit;
quemadmodum bonus quidam senecio apud
S. Dorotheum piè advertit, dicens: *Aurum Doct. IX.*
vel argentum si amiserit homo, posse eum vel id

O

ipsum,

*ipsum, vel tantundem recuperare, tempus
tem si pereat, nec ipsum amissum, nec aliud
eo posse aliquando restaurari.*

PUNCTUM SECUNDUM

Considera, Anima religiosa, quoddam grande bonum, quo *Religiosus*, quod est interna *lætitia*, gaudium videlicet cordis & spiritus levamen. *Religiosus*, qui religiose per media naturæ licet contraria, *pœnitentiæ*, *jejuniorum*, *ciliciorum* & *nuarum mortificationum*, inhibet perficiendi, etiam in his ipsis sentit dulcedine gaudia. O Deum bonum! quæ nondia & tu anima religiosa experieris, servieris Deo tuo, unico omnis gaudientio? *Illud solum & verum gaudium* habebat perfectus ille *Religiosus* apud Bernardum, quod non de creatura, sed de tore concipitur, & quod, cùm possederit, tollet à te.

Ep. 114. Considera, quantam suavitatem in pertura Anima religiosa, quæ Deo sunt. Ad hanc perfectius considerandam instruet S. Bernardus, qui adeò eam ut ejus comparatione omne aliud sit misericordia, omnis suavitas dolor, omnis dulcedo amaritudine, omnis pulchrum deformitas, omnis anima!

omne quod voluptatem afferre potest mole-
sum. Ipsummet audi : *Cui comparata o-*
mnis aliunde jucunditas mœror est, omnis sua-
vitas dolor est, omne dulce amarum, omne de-
corum fœdum, omne postremò quodcunq; alind
delicetare possit molestum. Impossibile pro-
fecto est, ut gaudijs non exuberet bonus Re-
ligiosus, qui semper corde & animo Deo
unitus nihil nisi solum & unicum ejus bene-
placitum querit, in quo tota lætitia fidelis
animæ consistit. Testem hujus habemus S.
Romualdum Abbatem, qui de se ipso testa-
tur, centum annos in Religione in summa au-
steritate, viginti verò in sæculo se transfigis-
se, & tamen viginti istos longos sibi plenos-
que miserijs fuisse, ubi centum illi pauci vi-
deantur præ gaudio & consolatione, quam
in servitio divino deliciolissimè degustave-
rat. Considera, quantæ sint consolationes
Religiosorum.

L.c.

AFFECTUS.

S'ubfiste h̄ic, Anima mea, subsiste. Et
quid? videris tibi nimiūm pati? Exer-
citia Religionis nimis ardua? Tempus
eò eam orationis nimis frequentatum? Chorus ni-
mis protractus? mortificationes nimis mul-
tæ & magnæ? Hæccinè in te experiris, O
Anima! & tamen religiosam te judicas? Ah!

O 2

ne,

ne, obsecro, decipiaris. Signum hoc
tis evidens, te Deum nonnisi tepidè quan-
atque adeò solo nomine, non verò re-
religiosam esse; si enim perfectè Deum
teres, in ipso invenires omne bonum &
sequenter summas consolations. Ah!
nimia mea, cur adeò desideras delitias du-
luptates? Exi paulisper ex hoc Mondo
reuniri Deo, & certò tibi polliceor, de-
divinas, te degustaturam experturam
mnes mundanas consolations fel amar-
mum includere. O Deus meus! compa-
re miserijs meis; Eleva defectus & ca-
meas; nunc enim & in perpetuum pro-
storum, nulli alteri me inhiaturum, nulli
aliam consolationem quæsiturum quin
iam, quæ à te unico omnis boni objec-
cesserit.

Fructus & proposita

FRUCTUM hujus meditationis dicit
commonstrat S. Augustinus. Qui
ipso fatetur, tanto se in delibera-
statu permutandi afflictum fuisse
quantò spiritualibus se dedere cogi-
majori semper horrore concussus; de-
quod mundanis nugis adhuc irretitus
caperet, quæ erant spiritu: Retinebam
nugahumane. Volebat, ni fallor, D.

eipersuadere, infelicem & omni consolatio-
neprivatum fore, quotiescumque & quando-
cumque Deo se donâisset. Verùm ipse met est
expertus, quâm vanus fuerit iste timor, dum
recolis mundanis exsolutus Deoque unitus
immenso consolationum pelago latus inna-
tabat: *Quod suave mihi subito factum est, à
suavitatibus nugarum abstinere, & quas amit-
tere metus fuerat, jam dimittere gaudium erat.*
Mox enim post factam conversionem Deus
infinita sua bonitate omnes Mundi affectus
ab ejus corde excusserat, ac pro ijs cœlestes
letitias infuderat. *Ei ciebas à me, veratu &
summa suavitas, ei ciebas, & intrabas pro eis
omni voluptate dulcior.*

Audis, Anima religiosa, Deum intrare, si
mundana exutiantur? detestare itaque
execrare & despice omnes voluptates & con-
solationes terrenas, tum equidem expertura
quâm suavis sit Dominus. Cœcutit sanè, seu
potius desipit Religiosus ille, qui professio-
nis suæ immemor, spretis functionibus reli-
giofis, tota die mundanis est irretitus, ma-
gisque exoptat Magnatum palatia, quam
suam cellam incolere; quemadmodum enim
mente captum se declarat, qui intra fellis
colliculam mella colligere satagit; ita
stultus est, qui verum gaudium extra
Religionem quarit.

O 3

PUN-

PUNCTUM TERTIUM.

Considera, Anima religiosa, plus adhuc alia bona, quae obveniuntur; & licet innumera ea sint, nonnulla taxat ex S. Bernardo religiosarum dulcium expertissim delibabimus. Non est religio sancta, pura & immaculata, immellifluus iste Doctor, in qua homo oritur, cadit rarius, surgit velocius, incedit, purgatur citius, irroratur frequenter, quiescit securius, moritur confidentius, veneratur copiosius? En! tibi Anima religionum bonorum immensam congerit: Et ne abyssali huic beneficiorum Oceanum immergamur, illud vel solum, valissimum accuratius perpendamus, que cit: Moritur confidentius; & alibi: quando moritur & moriendo cantat. Qui cantando mori & moriendo cantare, tanta salutis suæ spe fretum esse, ut quasi omni sollicitudine, plenis velis acutissimum portum quam velocissime condat? Et tametsi nonnulli anfractus se ciant, ijdem tamen omnes adeo præstant, ac si tenuissimæ aquæ bullulæ insenserent. Nec locum habet receptum illis pluribus: mortem videlicet omniumibilium terribilissimum esse, quia bonus

giosus tam parum eam timet, ut potius in
jubilos resolutus gaudeat, medium illud
adesse, quo tandem ad summum bonum, qui
est Deus, & quem semper unicè suspirabat,
transferatur. Nec video, cur bonus Reli-
giosus mortem timeat, si enim omnes suos
labores, omnia vitæ momenta ad Dei lau-
dem impenderit, spes optima æternæ remu-
nerationis accrescit. Soletur ergò se ipsum
Religiosus & consideret, in mortis articulo
parum profuturum, in hac vita benè habuis-
se, plurimùm verò, magno pro Deo sustinuis-
se; si enim compassi fuerimus, etiam con-
glorificabimur, lätique transibimus ad capel-
lendam tribulationum præmia.

A F F E C T U S.

NE tœdeatte, Anima mea, pro Deo tuo
pati, ne lamenteris in tuis laboribus
eius amore exantlatis; grandia quip-
pè sunt bona in prœmium tuarum miseria-
rum concedenda. Plange nunc in Religio-
ne, effunde lubens immensa lachrimarum
fluenta, ut Pater æternus habeat, quod cœle-
sti suo favore & Spiritus Sancti consolatione
extergat. Ingemisce nunc & dole, ut in
morte cantare possis. O quoties, Anima
mea, de tuo statu immerito es conquesta,
dum in Religione constituta, tanquam in sta-
tu infelici detentam te lamentabar.

O 4

O quam

O quām mihi displiceret, Deus meus, non cognovisse tantos favores, quos giosis confers! Nunc agnosco & coniungititudinem meam. Ne respicias perditos hactenus professionis meæ dies. Creator mi dulcissime, humillimo, quod sum, cordis affectu me coram divinitate tua prosterno, statu tam felici huius fruitura, tantoq; fervore religiosi citijs instituta, ut & ego læta plenaque contentia mori possim.

Fructus & proposita.

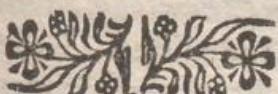
UTrumque, propositum videlicet fructus, patet, quod ex hac consideratione desumendum. Magna nimirūm conscientia feruensque desiderium, Deo posthac cerè ac perfectè famulandi, qui famuletantis consolationibus prævenit, tandem bona in religione communicat, ad eadem, ut nec illud ipsum, quod Philosorum nonnemo terribilium omnium terrum judicavit, mors videlicet, minimatur.

Terribilis videtur, quia hominem frater à voluptatibus, à mundanis divitijs, amicis, & animam à corpore, quoniam bonum Religiosum recidere nequeunt. pote, qui ipso religionis ingressu ab

inibus se abstraxit, reliquit divitias, contempsit voluptates, valedixit amicis, omnia conculcavit, nec ipsam animæ à corpore avulsionem formidans; dum per eam ipsam avolat ad eum, quem unicè semper suspiravit, nempe Deum suum. Et hæc causa, cur bonus Religiosus in morte cantet, & nunc adhuc in vita cum S. Paulo frequentius inclamat: *Quis me liberabit de corpore mortis?*

Ad

Quinimò non solum non timet mortem, *Rom. 7.* sed ejusdem quasi dulcedine captus eandem cum B. Catharina Genuensi lætus invitat, mirum in modum adhuc in vivis ab blandiendo verbisque amicabilibus & gestu composito desuaviando. O chara! O pulchra! O speciosa mors! O dilecta mea, O amica mea, veni, veni citò, accelera graduin, transfige salutifero tuo & affabili telo cor meum, quo tam grande beneficium mihi es præstitura, quale nullus mortalium exhibere poterit; facies enim, ut spiritus meus & anima mea velocius tendant ad fruendum Deo suo & æternum cum eo jubilandum.



O 5

DIES

DIES TERTIUS.

*De Perfectione, ad quam
netur Religiosus.*

MEDITATIO TERTIA: PUNCTUM PRIMUM.

Considera, Anima religiosa, esse Religiosum non consistere in habitu exteriori, sed in interiore virtute. Multi deferunt habitum religiosum, ruram minimè Religiosi; & multi habent seculari incedunt talesque foris apparenti interius plurimis Religiosis meliores, quia enim illi negligunt, hi etiam in habitu laici studiosè inquirunt, magnis passibus viam illam aspirantes, quā ad Paradisum p

De Eccl. Hierarch. 22. qu. 24. a.s. ducuntur. Si sanctos Dionysium Areopagitam, & Doctorem Angelicum S. Thomas Aquinatem consuluerimus, opponentem statum religiosum esse statum perfectionis religiosos esse homines, qui tendere debent ad perfectionem. Status Religiosorum est perfectionis & hominum ad perfectionem tendentium. Unde liquet, Religiosum illum qui non tendit ad perfectionem, in rigore non posse vocari Religiosum.

Considera, ex magno desiderio,

Deus erga Religiosorum profectum fertur, adèò cuncta disposuisse, ut, quemadmodum populo Hebræo, ex Ægypto in terram promissam abituro, de omnibus necessarijs abunde erat provisum; Vester non consumebantur, manna & alij cibi de cœlo pluebant, non deerat Dux qui dirigeret, Princeps qui gubernaret, Capitaneus qui ab inimicis defendaret, Sacerdotes qui in Lege & cultu divino instruerent, &c. nihil omnino deerat quod iter arreptum moraretur. Idem & de Religiosis cogita; nihil non facit optimus Deus, ut ab infelici hujus Mundi Ægypto faciliter deveniant ad terram felicem, quæ, intuitu dulcedinis & deliciarum à statu religioso promanantium, dici potest scaturire lac & mel, intellige perfectionis.

Considera, quām sit res propè impossibilis, ut Religiosi non condescendant culmen perfectionis. Vocati sunt à Spiritu Sancto ad statum istum, incitantur ab instinctibus internis, divinis subsidijs suffulciuntur, & ab exercitibus Angelicis proteguntur, quomodo ergo in via deficient, inimicos non superabunt & præfixum perfectionis finem non attingent? Crede, Anima religiosa, alteque cordituo imprime, nulli prorsus Religioso vel minimum excusationis suppeteret, quâ se à perfectionis obtentu ex-solvat.

AFFE-

AFFECTUS.

Quid moliris, Anima religiosa? ne, Ah desine! Nunquam teris excusare tuam imperfectionem, nunquam palliare, quod perfectionem consecuta. Fatere potius culpam tuam humillimè deprecare. Clama cum S. *D*e: *Tibi soli peccavi, & malum coram te p*
Pf. 50. *Miserere mei Deus secundum magnum m*
ricordiam tuam: Ne proicias me a facie
& Spiritum Sanctum tuum, spiritum fervi
& constantiae, ne auferas a me. Ne me
neris negligentiarum mearum, quibus im
mera media contempsi, sprevi, concidi
O quam magnus, quam oculis tuis (ju
tremende) intolerabilis fuit tempor mei
damnatae, execrandae voluptates tem
quibus projecto dulcissimo Manna ven
meum pavi, & miser ac insanus delectus
Procul nunc este omnes creaturae, num
posthac obicem mihi posituræ in qua
& sectando Creatore meo; abite curia
lares minimè amplius cursum perfici
stituræ. Non ibo, sed volabo posthac de
fectionem, tantoque in recuperandis de
ditis ardenter futurus, quanto major em
por meus. Sed ecce! O Numen boni
misericors & benignum! Quid omnis
etus, quid suspiria mea sine te? Tu, T

me inflamas, qui, quidquid est bonum, inspiras, Tu succurrere, tu fervorem fovere, tu lapsum erigere, tu fessum refocillare, tu mœsum consolari debes, miserere ergo & opitulare, adauge tua subsidia, cumula tuos favores, accrescant tuæ gratiæ, & volabo, volabo & requiescam in te.

Fructus & proposita.

Cum Anima religiosa consideraverit, se ut talem obligatam esse ad perfectiōnem; omnes modos & media inventigabit eo deveniendi. Non est, cur Religiosus opponat, se non posse ad perfectiōnem colimare, ex eo, quod tenuis sit doctrinæ, quod corpore debilis, quod pessimæ constitutionis, quod in functionibus Monasterij, jubente obedientia, semper occupatus, quod perpetua spiritu ariditate oppressus; quæ omnia efficere, cur fessus & lassus totusque debilitatus gradum sistat, medio contentus progressus, ulterioris ignarus & maximè anxius, nimium se præstare ratus, si fuerit mediocriter bonus, de perfectione minimè sollicitus. Verum procul à bonorum Religiorum animis tales, tam perniciosa & falsæ cogitationes. Certò teneant, viam perfectionis optimè se incedere posse, crescere in sanctitate, potiusque ad perfectionem juvari & per-

& perduci ijsdem ipsis rebus, quibus se jucant impediri. Quid ain? an quod ignorans, quod simplex & literarum inexpensis? Ah! scientiae secundum se exiguum adumento ad perfectionem & sanctitatem sed actus virtuosi, propria sui ipsius cognitionis humilitas, patientia, & aliæ virtutes plurimum conducunt. Non inseruntur sacerdotum Catalogo, quorum doctrinam Mundus adorabat, sed quorum virtutes cœlum commendabat. Scientiae subinde, immo frequenter magis, sunt incentivæ ambitionis, quam sanctitatis; scientia quippe inflat. Quod impedit, ut absque scientia & sine lumen exerceas te in humilitate & alijs virtutibus. An sine his Deo servire, esse obedientiam Deum tuum ex toto corde diligere neque quantumcunque fueris rudis, quantumque ignorans & idiota, optimè tamen posse cooperari divinæ gratiae, & sanctus ac perfectus effici. Audi ad propositum hoc amorem accinentem S. Cassianum, cuius verba nonne dignissima adduco: Constat, nemini prorsus ob imperitiam literarum à perfectione cordis excludi, nec rusticitatem obesse ad confundam animæ puritatem, qua compendium adjacet cunctis, si modo sanam, integrum actionem mentis iugi ad Deum versiculis hujus meditatione servaverint.

*Col. 10.
c. ult.*

Quid demum, Anima Religiosa!

quod male constituta, quod debilis corpore,
quod capitis & stomachi doloribus excru-
ciata? & ideo in via perfectionis impedita?
teipsum decipis; cum animae bonae & spiri-
tuales his ipsis non tantum non impedian-
tur, sed juventur, roborentur & perducantur
ad bonum. Infirmitas incremento virtu-
tum non obstat, sed potius juvat: *cum infir-* 2. Cor.
mort tunc potens sum, & virtus in infirmitate 12.
perficitur, ait testis expertus S. Paulus.

Dices: Quamdiu infirmitatibus tor-
queor, corpusculum meum nec cilicijs, nec
jejunijs, nec flagellis exercere possum; sed
nunquid non potes esse patiens? non potes
suffere necessitates in infirmitate occuren-
tes? non resignata in divinam volunta-
tem offerre Deo desideria, omnes dictas
mortificationes subeundi? Potes omnino,
& ita poteris, ut magis exinde ad perfectio-
nem exciteris. Et posito ut nihil posses, po-
teris tamen amare Deum, quod unicum & so-
lum requiritur, & satis est ad perfectionem.
S. Servulus, tantopere à S. Gregorio lauda-
tus, non obstante paralisi & paupertate, qui-
bus opprimebatur, per suam patientiam ad
tantam perfectionem & sanctitatem perve-
nit, ut, qui in vita intuentibus pepererat hor-
rorem, post mortem angelicis stipatus Chor-
is, delatus fuerit ad Paradisum, atque id-
ipsum corpus, quod in vita nauseam incusse-
rat,

rat, post mortem suavi suo odore omnes al-
ixerit. Ausin jam tu, mi Religiose, infi-
propter infirmitatem tuam non posse attinge-
re ad perfectionem? adhibe obsecro eam
sollicitudinem excolendæ animæ, quando-
nando corpori; & melius habebis videtur
que profectum tuum.

PUNCTUM SECUNDUM.

Considera statum tuum, Anima Reli-
giofa, & ad oculum tibi patebit, quod
ad perfectionem & sanctitatem
obligata. Præcipuum Animæ Religio-
ne insudare emendandis vitijs, dies noctes
insumere, ut crescat in virtutibus, semper
magis ac magis in spiritu proficiat. Con-
sidera Religiosum illum, qui de spiritu pro-
fetu non est sollicitus, specimen præbe-
re canticum Deo, dum externa specie, ha-
videlicet, famulum ejus se simulat, operi
eundem negat. Accedit, quod talis Reli-
giosus statum suum, Religionem & ipsius
met perfectionem offendat, obligatus
dem, ut easdem amet & inquirat, ipse ob-
fugit omniaque media ad earundem ob-
tum conducentia spernit. Et quemadmodum
dum pastor ille officio suo neutiquam sati-
ceret, qui, exigua cura de grege habita-
dem nec de pascuis necessarijs provida-

e omnes illi
iose, infre-
posse afor-
fecro eas
æ, quan-
ebis video
ne à lupis defenderet. Iners insuper is fo-
ramiles, qui, neglecto certaminis puncto,
nollaque præviâ ad pugnam factâ dispositio-
ne, certandi tempore sine armis extra ordi-
nem otiosus consisteret. Ita omnes illi, qui
dimitunt ad quæ sunt obstricti, poenas sibi
met fabricant, dignosque, qui plectantur,
efficiunt.

DUM.
Anima Re-
patebitur
nctitatem
Religioles
ies noches
is, semper
ciat. Con-
piritus pro-
en prædicto
specie, habi-
lat, operari
od talis Re-
mem & ipsa
oligatus for-
at, ipse os-
indem ob-
quemadmo-
ge habitu
s provide-
e
Considera, totum hoc in Religiosum re-
cidere, qui vi sui statûs ad perfectionem ob-
ligatus nihil minus curat; magisque cogi-
tatione id agere, quod statui suo repugnat.
Cur, obsecro, Religiosus Mundum, divi-
tias, voluptates, propriam voluntatem, se
ipsum denique reliquit, nisi ut culmen perfe-
ctionis concenderet? si ergo omnino è con-
trario nunc agit, in Deum utique, Religio-
nem, ipsamque perfectionem delinquit di-
goumque se reddit, qui gravioribus subda-
tur supplicijs. Non sufficit, habitum reli-
giosum duntaxat deferre, sed necessarium
omnino est, ut eidem & opera concordent.
Quidquid feceris mi Religiose, non merebe-
ris Religionis nomen, nisi ad majorem perfe-
ctionem direxeris. O pauperes & infelices
vos Religiosos! qui habitu externo con-
tent, de virtute & sanctitate
nihil estis solliciti.

* * *

P

AFFE-

AFFECTUS.

O Pauperem me! O me infelicem! Religiosus hactenus fui, sed eheu! in moribus sed externo duntaxat habet operibus econtra mundanus minimeque religiosus. Quid, O anima mea! tibi perderit, tot annis Christi insignia, quae sumbitus religiosus, detulisse, Christo tam non famulatam esse sed Mundo? Meret sancte, quae a Christo repellaris, servorum eius numero excludaris. Ah Deus meus quam nunc doleo, tam in tuo servitio factus negligentem & remissum! O quam delictum tibi posthac deservire! Illumina cor meum quia in omnibus & per omnia servus tu ero: servus tuus sum ego, da mihi intellectum ut perfectionis vestigia, ad quam uniciter ero, & tota vita aspirabo, probe dignior. Accende voluntatem meam, ut te solum cum bonum amem, ingere pectori meo dentes erga perfectionem flamas, ad quae obtinendam omni utar diligentia omnes vires impendam.

O Bone Jesu dirige gressus meos in seuis, ut non moveantur vestigia mea, & per pervenire securus ad montem perficiens.

*Psal.
118.*

Fructus & proposita.

R Eispicas oportet, Anima religiosa, eo ipso enim, quod deferas habitum religiosum, obligata es ad perfectio- nem. S. Dionysius de statu religioso disse- renst ait: *Alter status Religiosorum, quorum De Ecclesiis obligatio est perfici, à rebus spiritualibus avelli Hieronymus ad divinam unionem aspirare quo aperte arch. innuit, Religiosum illum, qui se à Mundo c. 6. non abstrahit, nec perfectioni & sanctitati, quia in perfecta cum Deo unione consistit, invigilat, nunquam fore bonum Religiosum. Enim verò discutiamus nonnihil verba ista: Quorum obligatio est perfici: & inquiramus, quanta sit hæc obligatio, & an Religiosus perfectioni non invigilans sit in statu peccati mortalisi.*

Talem omnino esse obligationem istam tendendi ad perfectionem, asserit Doctor Angelicus S. Thomas, cui vita religiosa nihil aliud est, quam omnem intentionem ad consequendam perfectionem dirigere, desiderare voluntate, perfectæ charitati studere, accurata regularum observantia alijsque sanctis operibus quasi totidem passibus ad ejusdem obtentum incedere. Et si religiosus deponeret omnino cogitationem tendendi ad perfectionem, solaque contentus esset votorum & legum illarum, quæ ad mortale

P 2 obli-

obligant, observantiā, nec vellet ad maiorem perfectionem continuumque virtutum augmentum colimare, talis juxta nonnumquam Doctorum sententiam esset in damnationis, & peccaret mortaliter, secundūm quosdam, imò juxta communem, si mortaliter non peccat, ira tamen linquit, ut absolutē perversus Religiosus possit, utpote qui suo statui non vult facere, perfectaque charitatis obtentui non cumberet, ut adeò benè dicat S. Hieronymus. *Perfectum esse nolle, delinquere est.* Prigitur cogitationes suas inflectat Religiosus proponatque in virtutibus progredi, tamque obtainendae perfectioni statui suo convenienti se dedere.

PUNCTUM TERTIUM.

BEnè consideret Religiosus obligationes suas, quibus ad perfectionem addigatur, curetque omnimodis istum obtainere. Consideret, ad finem hanc qui est perfectio, deveniendum, opportunius remedium non esse, quam unicum omnium suarum actionum scopum statuerit perfectionem. In omnibus suis actionibus non tantum debet curare, ut eas exequatur, sed ut sibi deserviant ad expurgandam maxime majoremque in virtutibus profectum.

Quando legit, studet, confitetur, prædicat, seu aliud quodcunque temporale opus perficit, tota intentio & cogitatio eò erit dirigenda, non tantum ut doceat, prædicet &c. sed ut ijsdem operibus Deo placeat, in virtutibus crescat, spiritum acuat, & uno verbo, ut proficiat. Sunt & alia media ad perfectionem conducentia, quale esset: fame & siti in perfectionem æstuare; famelicus enim & sitibundus nihil non faciunt, quo cibum aut potum inveniant; ita & anima religiosa sibi hanc æstuans omnem conatum ad eandem comparandam adhibebit. Præcipuum, quod in hoc punto observet anima religiosa, est, ut, quantumvis benè agat, semper sibi persuadeat, minus se egisse; hoc enim facto semper ad majora extimulabitur. Nihil denique omittet, quod ad spirituale hoc incrementum idoneum judicaverit. Non dies prætereat, quin virtutem quamquam fuerit adepta; non hora, qua quidquam fecerit, quod non fuerit divinæ voluntati conformius, & hæc omnium actionum norma erit; ut taceam de pluribus alijs medijs, quæ brevitatis causa prætero. Subsistere hic poterit anima religiosa & considerare, quantum Deus in hæc animæ perfectioni, quantis medijs succurrat, quot modis dextram porrigat & sustentet, ut secura ad statum perfectum progrediatur.

AFFECTUS.

A H! miJesu, O Deus amantissime deo, agnosco & confiteor amo tuum ac desiderium, quo erga probatum meum incalescis. Ah! placeat misericordissimè Domine mi, ut idem ipsam ardens desiderium ad perfectionem accendatur in corde meo, hoc enim facti brevi perfectissimus efficeret. O miJesu mibi fervorem Spiritus tui. Da, da JESU! fervorem tuum, fac, ut ardeamus illo, quem tu in terris accensurus venisti. securus ero de sincero erga te amore, securus quod nihil ultra sim amatus prater te, securus, quod velociter ad illam perfectionem metam sim deventurus, quam cor tuum dederat. Esto nunc & in æternum benedictus propter opportuna tua auxilia, quæ in omnibus mihi submittis, spero consensurum montis istius apicem, cum forti tuo brachio incubuero, ubi tibi soli innixus, te Deum meum semper cogitem, semper & in æternum perfruar.

Fructus & proposita.

C um Religiosus obligationem suam ad perfectionem tenetur, perficerit, mediaque, quæ Deus subveniet.

stravit, consideraverit, protinus in Dei laudes & gratiarum actionem resolvetur, firmiterque statuet, Deo posthac ex toto corde serviendi, omnia media ab ipso praestita studiosissime adhibendi. Ut autem ad perfectionem accendatur & inflammetur, considerare debet dignitatem illorum, qui ei invigilant, quorum idem est finis, quem ipse met Redemptor sibi prefixit, qui non erat alius, nec ob aliud in hunc Mundum venit, passus & mortus est, quam ut nos a peccati jugo liberaret & in omni virtute perfectos efficeret. Hunc ipsum finem & anima religiosa semper pra oculis & in corde habeat, cum iusta dilectum Domini Joannem simus cooperatores veritatis, id est, Christi, qui est summa & prima veritas; congruum omnino est, ut illud ipsum semper intendamus, quod ipse semper & per omnia quæsivit, nempe perfectionem, quæ nihil est aliud, quam continua in extirpandis vitijs & implantandis virtutibus exercitatio. Procuret igitur Religiosus omnem temorem & negligentiam in servitio divino evitare, studeatque accelerare gradum, quo citius ad perfectionem deveniat, probègnarus, opera perfectionis esse orationem, meditationem, lectionem librorum spiritualium, Missæ sacrificium, jejunium, & multa alia.

DIES QUARTUS.

In quo specialiter consistat perfectio religiosa.

MEDITATIO QUARTA

PUNCTUM PRIMUM.

Considera, Anima religiosa, perfectio nem, quæ in persona religiosa requiritur, non in alio consistere quam in perfecto Dei amore, in quo tota Christus & animæ perfectio est fundata. Et tanctus Christus dixerit, totam legem consistere in amore Dei & proximi, dici nihilominus potest, eam consistere in solo Dei amore, et amorem proximi non excludit, immo includit, cum impossibile sit, ut anima Deum perfici amet, quin non simul & in proximum feratur.

Considera, amorem istum, ad perfectionem requisitum, non semper debere esse actu secundo, cum hic solummodo in bene reperiatur, qui semper actu amant, sed habent pro eo, ut dicaris amare Deum, ut super omnes creaturas ametur, nullaque creature magis seu æque ac ipse Deus ametur; obsecra tamen, ad hoc ut perfectè ametur, ipsius amor tamquam medium ad perfectionem deducat, cor tuum ab omnium creaturæ.

aque adeò etiam à tui ipsius amore esse extiendum ; & si creaturam quampiam ames, eam propter Deum esse amandam, amorem tuum non in creatura terminando, sed in Deo, eundem solum & unicum cordis tui objectum constituendo, atque idcirkò omnies tuas potentias, cogitationes & opera ad id impendendo. Quod fiet, cùm ab omnibus quibuscumque creaturis te abstraxeris, adeò tota in Deum rapta, ut infinites mori eligas, quam vel minimo verbulo Deum tuum propter creaturam offendere.

AFFECTUS.

Nunc, O Deus meus ! imperfectam me agnosco, dum perspicio tam exiguum amorem erga te in me scintillare. Enimvero, ecquomodo, Anima mea poteris sine amore ad perfectionem pervenire ? Ah ! utinam O mi JESU, annueres, ut te diligenterem ! O Bone JESU, quando te amabo quando dies illa erit, qua me tuo amore succensam & inflamatam videam ? Ah miseram me ! quid dico ? Nimiùm, cheu ! nimiùm amore flagro, sed amore, qui me retrahit, non perducor ad perfectionem, cùm sit amor mei ipsius, Mundi & creaturarum. Ah ! oculi mei effundite fluenta aquarum pœnitentiæ, ut prophanus iste ignis extinquitur, de-

P 5

ffruens

struens omne bonum ; emittite lachrymum imbræ, ut in corde meo possint ardore cœlestes divini amoris flammæ, ne calidæ tra amem, nisi Deum meum. Te, O mihi amabo semper, semperque cum doctrina. Idiota tibi supplex fiam. Adjuvare tristis digneris per tuum dulcissimum amorem accendere cor meum ad amorem tibi placitum, ut amem & diligam, quæ amare & diligere beo, ut viam amoris in te amando confundam semipernam. Amen.

Fructus & proposita.

Religiosus aspirans ad perfectionem, perfacile colliget ex dictis, quibus natura amare Deum; quapropter diosè curabit omnia illa amplecti, quia perfectum amorem poterunt inducere. amor Dei perfectus odit omne id, quod de non est, quia ad solum Deum aspirat, uniri & cum ipso delitiari desiderat; haec anima possederit, si ab omni terrena materia, tum enim verò perfectionem se attinet credat. Unde obsecro unio illa & res dilecti Joannis in ultima coena? quid enim eis adeo cum Iesu conglutinavit, amor? Ah quām toto corde astutus Dei sentiebat eorū suū à pectore semper.

ite lachrymæ quo avolare ad fæse cum dulcissimo JESU
possint acce- uiendum! Inde est, quod supra pectus Do-
minii recumbens expertus sit dulcedines,
quas Deus diligentibus se largissimè commu-
nicat. Imitare, O Religiose, Aquilam istam
soli æterno per frequentes amoris actus in-
dies proximiorem, imitare, inquam, &
quanto frequentius poteris, elice actus amo-
ris erga Deum, quo facilius perfectionis cul-
men concendas.

PUNCTUM SECUNDUM.

Considera, ad hoc, ut Religiosus sit per-
fectus, non sufficere, si dixerit, se velle
amare Deum, sed necesse insuper esse,
ut actu ipso Deum amet. Ille enim, qui di-
cit, se amare Deum, non hoc ipso amat.
Multi sunt, qui putant se amare Deum & Re-
ligiosos se credunt ex eo, quod magnam
amandi voluntatem exhibeant, quia tamen
ipso facto non ostendunt, nec amant, nec
perfecti sunt Religiosi. Benè considera,
opera demonstrare, qualis cuiusvis sit amor,
an divinus, an terrenus? si Religiosus sem-
per de terrenis cogitat, semper est sollicitus,
quomodo satisfaciat suis sensualitatibus &
passionibus; cordatè dicas, eum non Dei,
sed sui ipsius & Mundi amore teneri. Sive
ro cœlestia cogitat, si ejus opera exteriora
funt

sunt virtuosa, perfectus omnino Religio
erit. Certò teneas, Anima religiosa
si Religiosus cupiat esse perfectus Dru
tor, debeat semper benè agere; Peccata
quidem in ordine ad Deum, observando
vinam ejus legem & consilia Evangelica
in ordine ad Religionem, subijcendo la
Superioribus, eos honorando, obediendo
tamquam ipsimet Deo, observando con
Religionis constitutiones, adorando
tamquam media à Deo pro acquirende
fectione concessa. Tertiò in ordine
ipso Religiosos fratrem cum ipsis agere
in charitate supportando, serviendo &
juvando in suis necessitatibus, tam corporal
bus quam corporalibus. Quartò in ordine
ad sacerdotes, dando eis bonum example
speculum se constituendo, ut se diligit
emendando suos mores; Magistrum ap
bendo, à quo virtutes addiscant, preciosum
consilijs pro ratione sui munericost
juvando. Hoc fac, & vives, mihi
poterisque imperterritè dicere, te am
Deum & toto nisu tendere ad perfectionem.

AFFECTUS.

O Quam deceplisti te, Anima mea !
opera tua ! Discute ea, purificare
Pondera, inquam, & deprosternere
alios

amoris tui conditionem; videbis, quām
longe absit à vera perfectionis semita, cuius
culmen per tuum amorem adeptum esse
suum. O quām longè est aliud, verbo-
tenuis amoris plenam te declarâsse, eumque
habitu externo demonstrasse, quām re ipsa
talem fuisse. Parum tibi proderit in die Ju-
dicij voluntatem amandi allegâsse, si opera
contrarium ostenderint. Revertere, O Ani-
ma mea! revertere ad Deum tuum, suppli-
cem te coram eo prosterne & roga, ut gra-
tiam conferre dignetur, quatenus non lin-
quas solùm & habitu exteriore, sed opere &
veritate eum amare possis: *Da mibi Domine*
non diligere verbo, neque lingua, sed opere &
veritate.

Fructus & proposita.

Fructus erit firmum propositum semper
benè & virtuosè vivendi, in quo autem
hoc ipsum consistat, per brevi dictio-
rum repetitione constabit; Et primò qui-
dem, non sufficere opera externa, quantum-
vis apparenter bona, sed oportere, ut fiant
ad placendum Deo ejusque divinam volun-
tatem exequendam. Unde, dum Religio-
sus studet, id non ideo faciendum, ut doctus
sit alijque doctrinæ laude præcellat, sed ut
& alios suâ scientia juvare possit & ad virtutes
instruere.

instruere. Si Concionator, non querat
applausus, sed conversio & salus animam
& sic de omnibus alijs actionibus, in alijs
nihil aliud quærendum quam beneplacitum
Dei. Qui in suis functionibus querit
rem proprium, vanitati inhiat, non Deo
nec ei placet.

Secundò, in omnibus actionibus nostra
eo colimandum, ut Dei voluntas impleatur
quo facto, bonos nos Religiosos demonstribimus;
quæramus ipso facto amare Deum
securè ad perfectionem deveniemus.

PUNCTUM TERTIUM.

Considera Religiosum, ut perfecte
erga Deum amorem demonstribuat,
viamque perfectionis incedat, nra
gnanimas semper fovere debere cogitationes,
semper cor eximum desideriumque
spiritu proficiendi, ne amplectetur mortali
lorum, qui in vita spirituali tam sunt difficile
& pussillanimes, ut, oculis solùm in suam
abilitatem reflexis, nihilque de divina
assistentia cogitantes ad nullum herculeum
actum in via spirituali anhelent, nec cogita
tiones suas ad sanctitatem & majorem per
fectionem inflectant, sed communivita
tent, videntur sibi boni Religiosi, si à pe
bus peccatis abstineant, multis licet in
ficatione, lapsu operam ut
Coram ut
tam per
mimus
tem pec
quod o
cum eco
terra re
led hoc
ciant.
rum est
imis salv
Apostol
per plan
ordinari
Co
monten
ut deve
runtur,
per con
mus. C
redit, i
arlinger
Co
pulis fu
sis,)
Estote p
dus et
ficio.

fectionibus immersi frequentique in venialia
leisu oppressi.

Considera, fovere isthæc desideria, maximam utilitatem afferre, tametsi enim ad tantam perfectionem non deveniatur, nihilominus tamen ab his ipsis excitamus, ut saltem pedentim culmen illud attingamus, quod optimus Deus viribus nostris præfixit, cum econtrâ illi, qui desiderijs suis semper in terra repunt, non tantum non proficiunt, sed hoc ipso semper magis magisque deficiant. Gersonem audiamus: Vox multorum est: Sufficit mihi vita communis, si cum imis salvare potero, satis est. *Nolo merita,*
Apostolorum, nolo volare per summa, incedere
per planiora contentus sum; contentantur vitæ
ordinaria nullo unquam facto profectu.

Considera, perfectionem supra sublimem montem collocatam esse, ad cuius apicem ut deveniamus, magnanima desideria requiruntur, quibus impellamur, ut culmen hoc per continuos virtutum gradus conscendamus. Qui per planum vitæ communis incedit, nunquam hunc perfectionis montem attinget.

Considera, Dei filium præcepisse. Discipulis suis (in quibus etiam omnibus Religionibus,) ut sint perfecti sicut Patet æternus: *Estate perfecti, sicut Pater vester cœlestis perfec-*
tus est, non quod ignoraret id ipsum impossibile

sibile esse, ut videlicet Apostoli, aut
quispiam, ad perfectionem Dei perver-
sed ut hoc præcepto ostenderet, quoniam
Religiosi ad perfectionem anhelare debent
ut, si possibile foret, ipsiusmet Dei perfec-
tionem æmulari cuperent.

AFFECTUS.

Digitò nimiùm palpabili mihi offensum
O mi Deus! quām longè à perfectione
absim. Vi professionis mea culmine
mihi est concendendum, & eheu! non
ma montis attigi. Ad sublimia me intulit
bonorum omnium clementissime lugere
Deus, Heroem me cupis, ad ausus genit
allicis, sed, O imbellem! O tepidam!
semper abjectis delector, fugā inani
anfractus declinare satagens. Te ipsum
exemplar proposuisti fortissimus Heros
quævis adversa generosè penetrans; &
Ah! pudet dicere! ego degener Sobole
lis sensualitatum cœno obscuratis
aliud cogito, quām tribulari, excrasti
gnare, adeò quidem, ut si omnes meastis
nes considerem, clare perspiciam, menti
se, nec fore unquam perfectam.

At! numquid animo ob id decidam
à certamine desistam? Absit O mi Deus!
potius ad tua sanctissima brachia tuos, qui

toli, aut
ei pervenire
ret, quan
tum de la
Dei perfe
IS.
i mili offe
g à perfec
nis mea et
heu! ne
nia me ini
issime larg
ausus gen
O tepidam
à inani que
Te ipsum
mus Heros
trans; do
er Sobole
oscuratis
i, execrat
annes meas
iam, men
n. id decidi
Omni Deu
chia tuo
vissim
tissimos amplexus properabo, in ea me conij-
cam, vires resumam, spe fretā, tandem me
tibiplenissime conjunctum iri. *In te Domi- Ps. 30.*
neferabo non confundar. Nec id immeritò,
tametsi enim animitus doleam de tempore
meo, firmiterque statuam, omnibus viribus
ad perfectionem contendere, novi tamen
tuomet edoctus oraculo, quod per te & in te
omnia, sine te autem nihil possimus facere. *Joan.*
In te igitur figo omnes cogitationes, omnem 15.
spem & fiduciam meam, & confido in tua
immensa bonitate, quod tandem te admini-
culante perfectionis apicem sim adeptura.

Fructus & proposita.

Slad consequendam perfectionem magna
desideria requiruntur, anima religiosa,
conaberis & tu sublimem tibi metam
parfigere, ut si sumitatem perfectionis pri-
mo aggressu occipate nequeas, viam tamen
quā indies aliquid & successivè to-
tum tibi compares; via autem erit conti-
nuā, & fervens divinæ assistentiæ petitio.
Beatus vir, cuius est auxilium abs te, ascensio- Ps. 83.
nes in corde suo dispositus, inquit Psaltes regius.
Quæ verba considerans S. Hieronymus, San-
ctus, inquit, ponit ascensiones in corde suo, pec-
cator descensiones. Vult dicere: sanctos &
bos, qui ad perfectionem aspirant, habere de-
sideria

Q

sideria

Sideria magna, sublimia, generosa; poti-
tores verò & deficientes vilia & humili-
Status tuus, mi Religiosè, primæ classi in-
scribit, sciasque vocatum & creatum tam
gloriæ sublimitatem cleveris, unde em-
obligaris, ut semper ad majorem perfec-
tum anheles. Virgines fatuæ solo obli-
cessario contentæ, nihilque de majori am-
dantiâ solicitæ, excludebantur à misericordi-
sponsi cœlestis, accepto responso: *misericordia*
Idem & tepidi Religiosi sibi pollicentur
credantque, & ipsos à regno cœlesti arce-
esse; quod ut maturè declinent, studia
præcipuorum sanctorum vestigijis intri-
non unius duntaxat, sed omnium virtutum
congeriem comparare. Imitentur ex-
plum S. Abbatis Antonij, qui, tamquam
sanctus & perfectus, nihilominus, depedi-
sâ in alijs virtute, mox allaboravit, ut
eandem possideret. Ita & vos omnes Reli-
giosi, ab uno discite humilitatem, ab alio
mortificationem, ab isto charitatem, ab aliis
orationem; & cum omnium vos pariter
adverteritis, nihil fecisse credite, cu-
mentem & cogitationes vestras, acutissi-
meria magis magisque proficiendi. His
ster labor, hic conatus, hoc studium effor-
tis & prægrandibus insistite, quarite ho-
mia, petite à Deo excelsa, moderata-
tem hac ratione virtutum semitam pui-
ficiam.

faciliusque ad summum perfectionis culmen
deventuri.

DIES QUINTUS.

*Quomodo Religiosi in continua mortificationibus vivere
debeant.*

MEDITATIO PRIMA: PUNCTUM PRIMUM.

Considera, anima religiosa, vitam perfectam consistere in bonis operibus, in adversis Dei amore toleratis & perpetuo virtutum incremento. *Bene operari & mala pati, vita Apostolorum est,* inquit S. Bernardus. Quod si talis est vita Apostolorum, talis etiam esse debet Religiosorum, qui eorundem vestigia sequuntur.

Considera auream exhortationem Redemptoris nostri Discipulis suis, quin immo omnibus fidelibus, & maximè Religiosis traditam: *Qui non tollit crucem suam & sequitur me, non est me dignus;* unde habes, totam vitam Christiani, & multò magis Religiosi, non esse aliud, quam perpetuam crucem; Testem hujus tibi sisto S. Augustinum, qui aperte protestatur: *Totam vitam Christiani ho-*

*Matth.
10.*

Q 2

minis,

minis, si secundum Evangelium vivat, omni
esse atque martyrium, ubi probè obseruat
ba illa: si secundum Evangelium vivat,
præcipue ad Religiosos reducuntur, qui
professio & regula dictaminibus Evangelii
instituitur. Unde & obiter considerantur
tamen, continuam eorundem operam esse:
ti, laborare & carnis mortificatione se en-
ciare. Quod si dubium forte exsurgat,
non nihil haereas, quid propriè sit tollere
crucem; Interpretem habes eundem S. Au-
gustum Augustinum. *Quid est, inquit, tollere*
crucem suam, hoc est, toleret in Mundi pro-
Christo, quidquid intulerit Mundus. Nonne
go vult, ut quemadmodum ipse Christus De-
minus, crucem humeris imponamus, sed
adversa quælibet patienter sustineamus. Et
quæ parabolâ Religioso ulterius innotescit
summa necessitas, qua ipsi incumbit; ut
omnibus & per omnia mortificatus. O
los mortificare debet modestiâ, lingua
lentio, nihil nisi de Deo loquendo, os &
stum jejunijs, carnem cilicijs & disciplina
voluntatem humili sui ipsius subiectum.
quæ omnia magis eluent ex prælibati S. De-
coris Augustini verbis omnibus suis sequen-
tibus in Regula inculcatis: *Carnem orien-*
- domate jejunijs & abstinentiâ esce & posse
quantum valetudo permitit.



AFFECTUS.

Unde, mi Deus, digitus Omnipotentis dexteræ tuæ in ingratissimum famulum tuum? Commonstras mihi nunc, quām furem miser & miserabilis Religiosus, imò indignus hoc nomine, qui non solum non tuli crucem mortificationum à te immisarum, sed semper pertinacissimè fugi, solum intensus, ut & quomodo per omnia carni satisficeret.

O! quām confundor, quod habitui religioso, qui personam mortificatam desingnat, non respondeant opera! O Domine mi! quām insipiens eram, dum plus cupitudinibus quām mortificationibus inhiabam! Ome excæcatum! qui falsâ voluptatum appetentiâ deceptus non observavi ingentia mortificationis bona, quæ animæ meæ exinde provenissent. Cœcus, ah! cœcus eram, qui voluptatum initia, non verò earundem finem considerabam. Amænæ videbantur primo intuitu, Ast eheu! in fine convertebantur in detestandas abominationes, &c., quæ dulce initium modulabantur, mœstissimum vale crudeliter reboabant. Horrebam rauca mortificationum primordia, ignarus, ah! ignarus quām suavisono fine corda omnium lœtificant. Nesciebam, seu potius ipsem volens ignorabam, fel in mel, amaritudo-

Q 3

ritudi-

ritudines in summas dulcedines conver
iri. Nunc verò, cùm intellectum meum
luminaveris, nolo amplius immundum esse
dum, detestor illecebras, vivam sub am
plectar tribulationes, patiar & refra
carnem cùm suis sensualitatibus, qua
nunc religiosus ero, cuius vita est, bene
& multa pati. Ne obsecro, dulcissime la
perniittas, ut execrandâ delitiarum un
oculi mei obducantur, quin potius conce
ut lumen hoc sit in anima mea indefini
semperque agnoscam, quâm grato animo
gens vocationis beneficium recolere & que
prompte subire debeam vocationis ex
exercitia.

Fructus et proposita.

NE concepti affectus inventos ab
& flamma sopiaatur, priusquam
debitum sinceri amoris incen
emergat, materiam subministra, quâ
teantur & hæc enutriatur. Dictum hoc
telleixerunt SS. illi, de quibus Thomas
pensis absolutum perfecti Religiosi pro
pon piè percontatur, cur adeò fuerint
templativi, & unde tanta eorundem pa
ctio? quia omnino se ipsos mortificare ab
bus terrenis desiderijs studuerunt. Hoc
& tu fac mi Religiose, & singulis que

*Bib. 1.
de imit.
Christi
c. 11.*

mentis inardefce efficacissimis propositis pro
Deo patiendi, certo tenens, tum opera tua
futura bona & perfecta, cum mortificationi
fuerint consociata. Non agit religiosè, qui
non est mortificatus. Religioso, cum sa-
crau m ordinem ingreditur, duæ lectiones ad-
descendæ proponuntur: *benè agerè, & mul-
ta sustinere.* Veritas hæc infallibilis tam est
cognitu necessaria, ut sine illa perfectus ne-
mos sit futurus. Crede mi Religiose, genera-
lissimum Hussæi Principis effatum, quo vitam
hominis militiae comparat: *Militia est vita Job. 7.*
hominis super terram, in nullos magis quam v. 1.
in Religiosos quadrare, vix enim sacra Reli-
gionis limina tetigeris, cum inter carnem &
spiritum continua, & insopibilis exurget pu-
gna. Spiritus carni, caro spiritui semper
contrariantur, qui carnis sensualitates sequi-
tur, spiritum conservare nequit, ut ergo con-
seruetur spiritus, caro debelletur necesse est,
id autem nunquam fiet, nisi per mortificatio-
nes, quæ erunt jejunia, cilicia, disciplinæ &c.
Nec subsistet, quod nonnemo sui ipsius ama-
tor opponere satageret, repugnare videlicet
Apostolico oraculo, ut quis carnem suam
oderit, quin potius eandem fovendam & nu-
trieret, quoniam carnem *Ad E-*
phes. 5.
namodo habuit, sed favet & nutrit. Ut Do-
ctor gentium scitè observat, cui objectioni
occurrit Doctor Angelicus in 5. cap. ad Ephes.

Q 4

ubi

ubi ait, eum, qui carnem suam spiritui subicit, non odiſſe, sed potius ut amicissimum colere ac fovere: *Qui sic affigit carnem suam, ut subdatur spiritui, non odit eam a procurat bonum suum, quia bonum eius quod subiiciatur spiritui, sicut bonum hominis est, quod subiiciatur Deo.* Quod ut me capias, memento, certum esse, carnem lassitudinam in die Judicij merita vel demerita meæ, si hæc ingressa fuerit Paradisum, corpore quoque gloriosum erit; si infernum, sequitur & corpus æternum cum anima crucifixum; impossibile autem est, ut anima infernum effugiat, vel cœlum obtineat, nisi per mortificationes & tribulationes patenter pro Deo percessas, si ergo carnem tuam hoc Mundo mortificaveris, non malum sed sumnum utique bonum eidem comparabis, quod utique erit felicitas æterna. Inde quod S. Paulus, tametsi diceret, neminem odiſſe carnem, nihilominus tamen non desisterit corpus suum castigare. *Castigatus meus, & in servitutem redigo, ac si dicaret: credunt quidem delicatuli terrelitum summo eum odio prosequi carnem suam, & fræno mortificationis assidue cohibet, sed in omnium quantum decipiuntur, cum nullum omnium, quantum quantum castigaverit nobilis hanc carnem, possit vel minimi insulari, quin potius summam dilectionem.*

1. Cor.

9.

nis, qua eam à peritulis ad perennia promovet.

Enimvero quid ad cœlestia me remitto? Plus dicam; dum caro terrestri pascitur aurâ, bono suo non destituitur. Argumentum esto summus honor, quem Sanctorum Reliquijs deferri cernimus, ubi ex more Ecclesiæ cæ semper majori cultu afficiuntur, quæ majoribus tormentis fuerint affectæ, tantoque fervore ac devotione humanus genius in illos fertur, qui per multas tribulaciones æthereas ædes sibi compararunt, ut vel attachu venerari, vel pio osculo basiare summa sit lætitia. Ex quibus habes, quantò majus bonum tibi exoptas, tantò id te consereturum, quum in omnibus te mortificaveris, obvias quasivis occasiones captando, quibus caro supprimatur & spiritus ad majorem indies profectum elevetur.

PUNCTUM SECUNDUM.

Considera, Religiosum tam debere esse mortificatum & à Mundo abstractum, ac si mortuus esset. Inde est, quod faci canones, dum de Religiosis fit mentio, mortuos eos indigitant: *Religiosus Mundo mortuus Deo vivit*, quod in multis videre est; primò enim tanquam mortui incapaces sunt erigendi testamentum, succedendi tanquam

Q 5

hæredes

Coloss.
3.

hæredes ab intestato in bonis relictis &c. taceam eos etiam à S. Paulo mortuos ap-

lari: *Mortui estis, & vita vestra absolu-*

est cum Christo in Deo.

Considera, ex hac Religiosi à Mundi abstractione necessariò sequi, ut nullis am- illecebris Mundi & carnis inhiet, mo- sit amori proprio, non se ipsum, non sensualitates amando, aut propria com- quærendo, sitque quasi insensibilis ad flagia, cilicia, injurias & omnis generis mar- cations. In hac spirituali morte S. Pa-

imitandus proponitur, qui verè mun- exemplar erat, plurimis licet adversi- cussus, nunquam tamen victus, torquu-

fame & siti, frigore & nuditate, & tam- omnibus major tam generosè omnia pa-

lit, ac si nullum dolorem sensisset, de-

quemadmodum S. Joannes Chrysostomus

observat, quia soli Deo vivebat, ex quo:

Hcm. i. ejus immobilitas & fortitudo, Paulus de laud. mortuus immobilis permanebat.

S. Pauli.

AFFECTUS.

Imobilis quasi mortuus permane- lus? in tot tribulationibus? in tan- toribus? & hoc quod soli vixerit? Nunquid & tu vivis Deo, anima? Deo, unde tanta in adversis impati-

tanta in afflictionibus corporis sensualitas?
Ah! mi Deus, hoc ipsum evidens est argu-
mentum, amorem proprium summoperè
prædominari; Infenissimus hic hostis meus
vanè mihi blanditur, vitam meam à Mundo
abconditam, & in te, O mi JESU! colloca-
tam esse. Apage fallax tenebrio, persuade-
re hoc cupis, ut benè sit tibi; sed ecce! fu-
nes, quos hactenus tetendisti, facti sunt mihi
in preclaris; effringam illos, & his ipsis te
constringam. Amore tui, mi JESU, quid-
quid est contrarium, quidquid dolorosum,
subibo saltem lubens, si non gaudens. Fiat,
fiat tua sancta voluntas. Despectum, abje-
ctum, infirmum, alijs ingratum me video?
benè est, mi JESU; Bonum mihi, quia humi-
liasti, quia affixisti, quia despexisti me. Priùs
tam eram sensitivus, ut nec unicam acūs pun-
cturam, nec verbulum mordax, nec oculum
finistrum, nec minimum contemptum tole-
re potuerim, extremis semper impatientiæ
& iracundiæ motibus ad scandalum inflam-
atus, Quærebam opportunitates vindictæ,
mediorum, quibus adversa effugerem. At
munc O mi Crucifixe JESU, O Salvator, sputis,
alapis, omnibus ignominijs appetite! Ecce
confugio ad Petram, hujus maceriæ me in-
cludo, sub cruce dormiam, sub cruce vivam,
sub cruce moriar; aut pati, O mi JESU, aut
mori. Mihi hactenus vixi. Ah doleo, O

mi

mi JESU! doleo, immutabo stylum & vim
tibi. At, O Magister benignissime, quid
mnes affectus, quid omnia suspiria, in
omnia proposita mea sine te? *sine te non
sumus facere;* ergo tu ad sis affectibus,
labora, tu ad optatum finem dirige, aug-
lores, auge adversitates, auge, quid
Mundus, quidquid caro & sanguis, quid
omnes erebi incolæ contra me moliri
sunt; bonum, ratum & gratum mihin
sed auge & patientiam, auge tuam grata
& salvus ero. Vivam posthac quasi mu-
tuus, vivam tibi soli Deo meo, vivam religio-
sè, tu solus Dominus & Deus meus eris, mihi
consolatio & refrigerium meum.

Fructus & proposita

VIdisti, anima religiosa, quomodo
sualitates tuæ debeant esse coni-
tae; si verè religiosa esse cupis, de-
allaborare, ut tota sis Dei, nihilo tibi,
te ipso, vel de Mundo reservato, insen-
sis oportet, quia bonus Religiosus tan-
tum mortuus nihil de hac vita æstimat.
vota, quæ Religiosus emittit, mortuum
stituunt. Paupertas omnibus transi-
cium privat, quemadmodum cadaver
mentis, facultatibus & divitijs spoli-
adeò, ut tamquam mortuo tantum co-



datur vestimenta vilissima; ita & Religio-
sime, quod
spiritus, ut
ne te mis-
cibus, ne
ge, angel-
ge, qui
uis, qui
e molini
im mili-
um gratia
ac quasi mu-
ravam rel-
eus eris, via
m.
osita
quomodo se
esse conve-
ce cupis, de-
lo tibi, ve-
iosustanc-
limat. In
nortuum
is transfor-
cadaver re-
tijs spoli-
antum cie-
dum & vix-
sime, qui
spiritus, ut
ne te mis-
cibus, ne
ge, angel-
ge, qui
uis, qui
e molini
im mili-
um gratia
ac quasi mu-
ravam rel-
eus eris, via
m.
datur vestimenta vilissima; ita & Religio-
sime, quod
spiritus, ut
ne te mis-
cibus, ne
ge, angel-
ge, qui
uis, qui
e molini
im mili-
um gratia
ac quasi mu-
ravam rel-
eus eris, via
m.
sunt mortuus querere debet abjectissima
quaque. Unde S. Basilius de bonis Reli-
giois differens ajebat: *De vestimentis, cal-* *De con-*
vamentisque, non ea exquirenda nobis sunt, sicut mo-
que elegantiora, sed que viliora. Vi castita- *nast. c.*
tismori debet Religiosus carni, & ut talis vi- 31.
vere, quia ad mentem S. Cypriani castitas
occidit carnem & dat vitam spiritui. *Casti-*
tas est vita spiritus, & carnis interitus. Virtu-
teobedientiae moritur Religiosus proprio
judicio, quod veluti sepulchro includit:
Obedientia est mors quadam voluntaria, in-
quit S. Climacus, & sepulchrum voluntatis.
S. Franciscus Religiosum obedientem cada-
vericoparat, unde interrogatus, quinam
esset vere obediens? *corporis mortui similitudi-* *In vita*
nem pro exemplo proposuit, quounque enim c. 6.
cadaver proijciatur, nunquam contradicit,
seu bene seu male tractetur, nihil reclamat;
ita etiam Religiosus obediens omnibus est
mortuus, quomodounque a suis Superiori-
bus tractetur, contentus est, non dolet, non
obgannit, non lamentatur. Concludo ego
& dico præcipuum munus Religiosi esse:
nihil sentire nisi pro Deo, non respira-
re nisi in Deo, non vivere nisi
per Deum.

PUN-

PUNCTUM TERTIUM.

Considerasti priori puncto, anima giosa, Religiosum, qui perfecit suo vult famulari, debere esse tuum, nunc considera qua morte monachus beat. Mori debet cum suo Christo crucifixus. Christus mortuus est in cruce, & Religiosus Christo sit crucifixus. S. Paulus, qui tanquam bonus Religiosus mortuus erat Mundo & vivebat Christo. *Gal. 2. xit: Christo confixus sum craci.* Et S. Iustus Martyr in personâ Pauli devotissime *In Ep. ad clamat: Amor meus crucifixus est, annus Rom. placet voluptas vita hujus, Christo crucifixum.* Ubi considerare potes, Religiosus illum nunquam fore bonum, & Christo crucifixum, qui vitam hanc amaverit, ligissimè abest à passione Christi, qui multe voluptates quærit, semper de colligendis litiarum rosis, non verò crucifixi Redemptoris sui spinis sollicitus. Qui mollius indormire desiderat, Domini sui crucifixus, quisquis ergò cum Christo valde crucifixus, singulis diebus crucem amare & omnibus omnino consolationibus moriatur. Secùs nunquam finem adepturus. *Qui man tollit crucem suam quotidie, non est me dignus,* inculcat providus Magister. Crucifixio autem hæc tristitia



perficitur: clavo Paupertatis, quo omnes
hujus Mundi reculas detestatur; clavo ca-
stitatis, carnem mortificando & in servitu-
tem redigendo; clavo obedientiae, quo pro-
pria voluntas in omnibus relinquitur. In-
de B. Petrus Blesensis Religiosum nominavit
confixum obedientiae clavis. Totum autem
hoc ad optatum effectum deduces, quum in
meditatione passionis Christi fueris assiduus,
nam Christo concrucifixum esse, nihil est
aliud, quam per continuam passionis Christi
contemplationem ei unitum esse, nec nomen
Religiosi meretur, qui in hoc studio fuerit
negligens. Quicunque ad perfectionem
anhelat, sciat, id melius fieri non posse,
quam assidue considerando, quanta inno-
centissimus Agnus pro nobis fuerit perpessus
ex hoc enim fervor insurget, quo toto nisu ad
tribulationes contendamus, singulis diebus
specialiter nos in divinam dispositionem re-
signando; ne tamen nimio zelo obruaris,
aut potius impediaris, singulis diebus id
duntaxat patienter te perpessurum propone,
quod magis contrarium adverteris.

AFFECTUS.

Lætare, O anima mea, quod passionibus
abundes. At, O gaudium breve, rui-
nosum & fallax! Abundas passioni-
bus,

bus, sed eheu! perversis, quæ non flum
vivacissimis crucifixi tui fontibus, sed de
standis cupiditatibus. Hæ passiones
vigent, O mi J̄esu! nimiūm mei ipsius
amans, nimiūm sensualitatibus addic
mio erga tribulationis horrore oppletus
que idcirco mininè tibi crucifixus. At
ma! quo titulo invitabis crucifixum
in fine miserrimæ hujus vitæ, ut gratiosissi
mæ suis brachijs te constringat, quæ per tua
vitam vestigijs ejus nunquam institisti;
perque adversa quævis repulisti? Illa am
fructibus crucis perfruuntur, quæ sub
habitant, Christique dolorosam passionem
memori mente revolvunt, si ergo & tu
tj̄s hisce inepti cupis, nil tibi magis fit
ræ, quam assidue contemplari, quanta ben
gnissimus Salvator tuus sustinuerit, quo
ut & tu ad quævis ardua toleranda accen
ris, alloquere crucifixum, & ut cum eo in
ce vivere, in cruce mori, in cruce Paradiso
ingredi possis, clama: Utinam mi J̄esu
vam tecum in cruce & moriar crucifixum.
precorte, ut ultimus vita mee ætus sit, pan
te, & tecum mori. Hoc, hoc O Dominus
affecto, hoc animitus desidero.

* * *

Fructus & proposita.

Hic ipse actus & desiderium patiendi, vivendi & moriendi cum Christo crucifixo fructus est & propositum, quod ex hoc puncto eruas; si enim Religiosus vult esse Christo crucifixus, nunquam ei de cruce descendendum erit. Quotiescumque crucifixi imaginem videris, cogita, Redemptorem tuum expansis brachijs te exspectare, ut in vita & in morte affectuosissime te constitueris. Illa anima stringat, quatenus nunquam ab eo divelli, sed aeternaliter convivere possis. O quam celestis Magister noster fuit constans in toleranda hac suâ cruce! quamvis enim Iudei illusorie eum invitassent, ut de cruce descendere, id tamen nunquam fecit, sed tum prius à Discipulis fuit depositus, cum in eam spiritum emisset. Disce, O Anima religiosa! pertransire, & licet Mundus omnimodo sallaboret, ut contemptum & tribulationum fugam inculcat, ne audias, sed, quidquid acciderit, quoscunque offenditum lapides caro, sanquis, Mundus & Diabolus opposuerint, omnes, omnes generosamente transfilias.

Ne vacilles, Anima devota, innitere Christo tuo, perpende omnia adversa esse momentanea, nihilque accidere, quod non fuerit ad majus emolumentum. Ne disce-

R das

das à cruce, sed ad imitationem Domini immota consiste, statuto firmo propria nunquam à cruce discedendi, quoniam Domino licentiam obtainueris, quamvis bis vel in fine vitæ, vel quando omnilitati ad majorem tuum profectum & finem placuerit. Audi, quid S. Augustinus
Ser. 33. nè tibi suggerat: *In hac cruce per tantum istam debes pendere, non enim est uterque tempus evelendi clavos.* Et S. Berard
Serm. 1. *Non cessemus tollere crucem nostram, ne in die S. rantes in ea, sicut Christus perseveraverimus.*
Paschæ. *Li omnino aures præbeamus à cruce nostra canti, quemadmodum idem S. Doctor admonet. Neminem audiamus defigere à cruce suadentem, persistamus in Crucem ponamus aliorum manibus, non nostrâ leviter. Caput nostrum (Christum) deposuimus, nos dignatione suâ Angeli sancti deplocaamus. Observa monitum hoc, Anima religiosa altum cordi tuo imprime, semper recordandum & moriendum esse in carnali tempore, neque tempus esse in vita ista evanescere clavos.*



DIES SEXTUS.

*De nobilitate, & excellentia
trium votorum in genere.*

MEDITATIO SEXTA:

PUNCTUM PRIMUM.

Principaliter hic considera, quantæ præcellentiæ sint vota Religionis, cùm anima his ipsis seu totidem ligaminibus cruce nos traxit. Et S. Bernardus dicit: *Si omnia nostra sunt vobis precia, et vos estis omnia in nobis, non possumus deinceps vivere nisi in Christo, et non possumus in Christo vivere nisi in vobis.* Nam ideo semper magis ac magis uniatur & alligetur Deo, ut adeò in certo casu vita religiosa mente et ratione possit vita divina. Primo enim instinctus iste ad Religionem originem suam trahit à cœlo & inspiratione Spiritus Sancti, cuius solius est voluntatem movere ad amplectandum statum religiosum. Secundò vota, quæ emittuntur primariò, & unicè Deum respiciunt, nec intenditur aliud, quam ut anima à Mondo & rebus creatis se abstrahat, quò perfectius uniatur Deo.

Considera, vota religiosa esse præstantissimum & nobilissimum quoddam vinculum, si enim inter omnes virtutes illa omnium est nobilissima, quæ est Religionis, utique & hæc tua vota erunt nobilia, cum principaliter ad illam virtutem dirigantur. Accedit, quod omnium calculo vera nobilitas

R 2

in

in virtutum augmento consistat, quando
go status aliquis virtutibus abundans
tanto erit nobilior, nullus autem prae-
statui religioso, atque adeo in tribus
vera nobilitas consistit, utpote in quo
finitus omnium virtutum cumulus.
est in Religione nisi sanctum, quia
ejus opera diriguntur ad sanctitatem.
que attenditur, quam bonum & salu-
rum, modo vivas juxta institutum tuum
ctus, & haeres aeternæ felicitatis eris.
Corda beneficium hoc, & time ingratus esse.

AFFECTUS.

Gratias tibi Deus meus, quod ab in-
sæculo ad Religionem me vocare
solùm mihi displacebat, quod tam
favorem non agnoverim, atque etiam
molestis sæculi curis divexer. O voca-
giosa ! O vinculum suave ! Ah ! di-
mea, quid tecum erit, quæ dulcibus hil-
gaminibus per dissolutam vivendi ratione-
te exsolvis, & ferreis sæculi vinculis volu-
riè innectis ! Quæ tibi mens, quæ cogni-
tio ! An ignoras, quò major fuerit occasio ad
num, eò majorem esse obligationem ?
modo ergo rationem reddes districto pa-
tuo de tot negligentijs in tantà occa-
commissis ? Non tantum ut possis,

at, quād
abundat
item prae-
in tribunis
te in quo-
mulus.
a, quia
titatem.
& salus au-
nigratur
IS.
quod ab in-
me vocare
quod tam
que etiam
O vota
Ah! An-
libus hilic
endi ratio-
nculis volu-
quæ cogi-
occasio ad
ditionem.
districto fo-
antâ occi-
possis, ius-
I
at, quād
abundat
item prae-
in tribunis
te in quo-
mulus.
a, quia
titatem.
& salus au-
nigratur
IS.
quod ab in-
me vocare
quod tam
que etiam
O vota
Ah! An-
libus hilic
endi ratio-
nculis volu-
quæ cogi-
occasio ad
ditionem.
districto fo-
antâ occi-
possis, ius-
I
quasi debeas melius vivere, opportunissi-
mum tibi suppetit tempus; alligata es Deo
votis tam sanctis & insolubilibus, & tamen
recalcitras? Vis vitam religiosam, quæ est
vita cœlestis, & tamen semper terrenis es im-
mersa? Cum Sancto Sanctus eris, ajebat Psal-
tes regius, unde ergo tanta tua petulantia,
ut cum Sancto perversa sis & tota sacerularis?
Time, O Anima religiosa! time, ne & Deus
disrumpat pretiosissima vincula charitatis
sua, justoque suo judicio permittat, ut vin-
culis infernalibus irretita ad æterna incendia
deraharis. Ah! immuta cogitationes tuas,
redi ad amantissimum Dominum tuum, qui
non vult mortem, sed vitam tuam peren-
nem, felicissimam. Gaude de tantâ gratiâ,
qua Deo per tua vota specialiter es adstricta,
connitere eadem suavissima vincula, summo
studio, fervore & observantiâ magis ac magis
connectere, nunquam à Deo tuo separare,
nec desiderare quam ejus amorem & servi-

Fructus & proposita.

NE animam religiosam teor aut desi-
dia à cæptis avocent, firmiter teneat
religiosum hoc vinculum, quæ sunt
tria vota, non tollere libertatem, sed reddere
animam magis liberam, & exsolyere à servi-

R 3

tute

tute Dæmonis, Mundi & carnis, nulla quia
anima sibi ullam libertatem polliceri posse
si Deo non fuerit unita, cùm in hoc su-
ra libertas consistat, quia tunc alas ante
quibus suis affectibus & cogitationibus
cœlestia avolet. Studeat igitur anima
giosa nunquam se à Deo suo separare,
omnibus & per omnia eidem placere,
fiet, si vota sua accurate observaverit
bus, qui in hac palæstra summendus propon-
tur, sunt spirituales functiones, quas in
tuto tuo conformiter peregeris, semper
spirituali profectu cresces, si autem neque
fueris, signum est, te cum Israëlitis dulci-
mum manna contemnere, fastidire
adeò indies decrescere, qui enim non
greditur, retrogreditur, cùm obligata
observantia votorum sint initium &
plementum vitæ spiritualis. Procure-
tur, & cum magnâ gratiarum actione
concesso tanto beneficio, quo tria vota
tere potuit, efficaciter proponat Religio
exactè & ad amissim minima quæque
vare, per hæc enim ad majora gradat
Nec dubitet, quin tandem sit id adequa-
ad quod primo Religionis ingresso con-
limavit, nempè vitam
æternam.

PUNCTUM SECUNDUM.

Considera, Anima religiosa, ad hoc, ut sis perfecta, perfectoque erga Deum amore ardeas, seu, quod idem est, ut ad sanctitatem, & necessariam perfectionem devenias, tria requiri: Primum est, totalis abstractio ab omnibus creaturis & rebus terrenis; & hoc, ut perfectius Deum diligamus, ejusque vestigia sequamur. Secundum est mortificatio sensuum & propriæ carnis, quæ semper spiritui resistit. Tertium est inordinatorum voluntatis affectuum refrænatio; voluntas enim semper ad malum prona, continuò inhiat præcipitio animæ, volendo id, quod divinæ voluntati contrariatur.

Primum obtinetur per votum paupertatis, quâ separamur & eruimur à Mundo & omnibus reculis, contenti, ut ab omnibus spoliati soli Deo adhæreamus, & crucem cum ipso usque ad sublimem montem mortis nostra bajulemus. Secundum per votum castitatis, quâ carnem nostram impugnamus, debellamus & in servitutem redigimus. Tertium per votum obedientiæ, quâ omnem voluntatem & desideria nostra seponimus per superiores, quos loco Dei veneramur, totos nos divinæ dispositiones submittentes. Consideret hæc anima religiosa, & ponderet, quanti æstimare debeat sua vota, quibus ad

R 4

tantum

tantum bonum, & quasi absolutum Sanctis
tis exemplar emergat.

AFFECTUS.

PRælia Domini præliare coactus sum ad
JESU, dum tribus votis me tibi con-
strinxi. Felicissimus sane miles
tuæ iniitiae nomen dedit, ubi scutum meum
pugnabile contra omnes inimici insultu-
vis porrigitur. Tu ipse metuor fortissimus.
Illi Dux murum te constituis, in quo milles
jacula retundantur; Vallum te obiçis, in
quo omnes milites latitent; Armatura
vincibilis es, quâ sequaces tui propugnantes
defendantur. Et Domino huic ego milito,
ego timidus, disarmatus, enervatus, in
sellus homuncio? quibus armis instru-
qua arte? quo subsidio vexillis hilice ins-
tus? Tu, O mi JESU! ingenti favore, in
meis meritis, sed solâ tuâ dignatione, qua
statum religiosum me vocasti. O anima
mea! quanta ergo erit tua obligatio, con-
tè, viriliter, imperterritè, immotè milito-
di? Hostis tuus est Caro, hostis Mundus,
hostis Diabolus, hostis quidquid resiliens.
Quis contra duos, ne dicam, contra non
Ne formides anima mea, quot hostes tota-
ma; quot insultus tota valla; quot insi-
tot muri; quot insidiæ tota præsidia;

omnia mediante statu tuo. O igitur felicem te! Sed &c, o miseram te, quæ non agnoscis, nec respondes tanto beneficio. Ah, si tantis suffulta præsidij nihilominus tam non raro vinceris, quid fieret, si ijs careres? Hoc unicum O Anima! oculos tibi aperiat, quibus ingens status tui emolumentum clarè vides, & in gratiarum actionem resolvaris. Millies ergò sis benedictus Deus meus de tanto bono mihi concesso. Gratias tibi pro armis tam præcellentibus, quibus cœtui religioso tam paternè providisti. Dicere asum, O amabilissime JESU! arma hæc in intimo cordis tui, seu ardentissimā erga omnes fornace, fuisse fabricata. Quàm ergò infelices erunt, qui armis his in propriam ruinam abutuntur? cedunt Mundo, manus dant carni, succumbunt propriæ voluntati, Dæmoni obsecundant, hostes tuos venerantur, & desidiâ suâ omne id geniculabundi adont, quidquid & sibi, & Domino suo contrariatur. O iterum ac iterum æternum miseros omnes, qui in sempiternum hoc præcipitium per votorum Paupertatis, Castitatis & Obedientiæ inobservantiam ruunt.

Fructus & proposita.

Fru^tus erit sanctus ac filialis timor, quo miles religiosus teneatur, ne, dum arma

R 5

con-

concessa fastdit, negligit & projicit, hol-
bus suis in justam prædam cedat. Edi-
mihi paulisper mi Religiose, si quis de ini-
ci sui insidijs conscius de optimis armis
providisset, ut instanti periculo resisteret,
stem eludere & vincere posset, tum ven-
cūm in ejus rabie & odio furentis con-
fatum venisset, arma seponeret; credi-
lem de suo inimico triumphaturum. Im-
commentum inquies; victoria bello de-
mis paratur, non otio & desidiā. Opti-
sanè, hoc ipsum tibi applica mi Religiose
emisisti vota Religionis, & cautè te obser-
sti probè gnarus, quantum certamen cum
bus capitalissimis hostibus Mundo, Carr.
& Dæmone tibi immineat; instat duellum
adoritur inimicus, ingruunt tentationes,
quid tu? arma proiecis, religiosas confi-
tiones negligis, vota non curas, septa Mo-
sterij egredieris, vallum deseris; Certus es
O mi religiose, interitus. Lauros appas-
Triumphos somnias? vincere cogitas, re-
mis utere, certa viriliter, esto constans, &
victor evades.

PUNCTUM TERTIUM.

Considera pulcherrimum & reciprocum
donum, Deum inter & animam re-
ligiosam. Anima religiosa Dei pre-
terea, an
unione
miseratio
Deum
abeat.



renuntiat omnibus, donat ei se ipsam cum omnibus sensualitatibus & affectionibus suis, offert gratissimum, quod homo habere potest, propriam nimirum voluntatem, quia voluntati & judicio ita renuntiat, ut nihil velit, nihil amet, nihil desideret, nisi quod vult, amat & jubet Deus per superiores. Deusecontrà omnium gratiarum fluenter copiosissimè in eam effundit, acceptat ejus oblationes, preces, sacrificia, suspiria, gemitus &c. præstat robur, vigorem ac virtutem, quatenus probè dignoscatur & exactè observet, quæ his ipsis votis promiserat, & quâ ratione ad perfectionem tendere ac hæres æternæ beatitudinis esse possit.

Considera insuper opera à Religioso facta longè magis à Deo estimari, quam sacerdarium, quia vi votorum & propter speciam Religionis cultum longè præstantiora redundunt, cum Deo nonsolùm offeratur id, quod agitur, sed & ipsamet persona, unde fructus & planta, tota arbor Deo donatur.

Considera tertio vota religiosa esse materialia, quâ ignis divini amoris accendatur, foveatur & conservetur, & cum hic ignis à Spiritu Sancto enascatur, semper sursum petit, animamque ad perfectissimam cum Deo unionem elevat, quo sit, ut quasi inadvertens misero hujus corpusculi ergastulo soluta ad Deum suum, cui erat constricta, felicissimè abeat.

AFFE-

AFFEKTUS.

O Anima mea! quām rauca auctor
percavit sonitus? Inclamat nō
mo devotissimus Dei famulus?
tam, quæ non impenditur in amando &
viendo Deo, perditam & frustraneam de-
Quid hoc O Deus? Perdita sit & frustra
Ah! quot momenta, O anima, numerat
quæ non fuerint frustranea? tepida, ehe-
nimium & deses fuisti hactenus, necesse
magis quām amore erga Deum religio
languida & remissa eras in votorum tuorum
observantiā, & inde tenuis in amore dīm
cūm tamen in hoc plenitudo perfectionis
nostræ consistat. Quid autem consilijs
amore Dei? si Deum non amas, quem am-
bis? Ama quidquid volueris, si Deum non
amaveris, frustra laborabis, fundamenta
arenoso substruetur profectus & vita no-
ries. Ignosce O mi Jesu, quod dulcissimum
hoc Religionis vinculum negligenter
meum absynthio tibi, & potissimum mis-
amaricaverim. Doleo & animitū dolere
commisso tempore meo; ex osculari nunc
devotissimè amplector triplicem amoris
niculum, erit post hac insolubilis in cordis
affectibus, desiderijs, & ope-
ribus meis.

Fructus & proposita.

Si vel scintillula hominis religiosi in te vi-
get, Anima religiosa, inflammaberis ad
arctiorem votorum observantiam, dum
velobiter consideraveris, quanta bona exin-
depromanent. Quemadmodum enim ne-
ligens & perversus Religiosus plurimis &
gravissimis poenis subditur; ita bonus tantis
beneficijs à Deo cumulatur, ut in hac vitâ, ab
ipso etiam Mondo, quem adeò despexit &
totaliter reliquit, honoretur. Aspice mihi
hominem quendam, qui in sâculo constitu-
tos à nemine aestimabatur, factum Religio-
sum omnium venerationi expositum. Qui
priùs erat opprobrium hominum & abjectio
plebis, gaudet nunc etiam Magnatum respe-
ctu, qui priùs nechiscere audebat, nunc sum-
mâ congratulatione & favore recipitur. Nec
id vel doctrinæ, vel nobilitati admetiaris,
cum plurimi doctiores & nobiliores, sed in
sâculo constituti, honorem istum nunquam
consequantur. Soli ergò & unico Dei famu-
lito est adscribendum. Servus Dei, toto
Mondo acclamante, omnibus alijs terreno-
rum Principum Aulicis, imò ipsi met Regi-
bus merito præponitur. Ne tamen credas
(multò minùs in sole cas) honorem hunc
tuz personæ exhiberi, nisi in quantum ad
Deum, cuius Majestatem Proceres terreni in
te ve-

te venerantur, quia per tria vota totaliter
Deo unitum & quasi unum cum Deo suffi-
ciunt. Unde habes, quam obligeris ecle-
diosus observator votorum tuorum, sa-
spontè, & ultrò emisisti, & per que ad-
tum honorum culmen es elevatus. Suppo-
to autem, quod & in religione abjectus me-
neas & delitescas, ne ob id contristeris; hoc
enim terrena ista transitoria sunt & fallaci-
ta eisdem minimè est fidendum, neceps
elargitur in præmium religiosæ professi-
nostræ, sed potius in testimonium secundum
longè felicioris remunerationis; unde
honores terrenos ostendere suum erga nos
affectionem, non ut argumentum infallibile
quo discamus, nullo nos apud Deum habi-
esse, si ijs privati simus, sed ut indicium mihi-
bilis dispositionis, quæ ex abyssali sua pro-
dentiâ promanat, ad oculum demonst-
tanto se in Religiosos amore teneri, illi
tametsi dignitates alias sint periculosa, ante-
dente tamen trium votorum nexu, inde
subleventur, ut & hos sit largitus, & omnia
alia eorum opera copiofissimè remunera-
rus, nullo prorsùs habito respectu ad officia
vel honores mundanos, sed prorsus ad finem
ram cuiusvis intentionem, adeò, ut & ini-
ditissimo cœnobij angulo delitescens ar-
sibi sit curæ, atque in summo dignitatim
stigio; modò quisque suâ sorte contem-

accuratè observet sua vota suæque obligatio-
ni respondeat, certus Deum non defuturum,
sion in hoc saltem, & infallibiliter in alte-
ro sæculo. Ut taceam Religiosis abjectis
longè majorem suppeterem quietem & inte-
rius solatium, quam in Prælaturâ constitutis.
Vereatur itaque Religiosus in quocunque
tandem officiolo detentus à votorum suo-
rum tramite discedere, quin potius firmissi-
mè statuat, quidquid acciderit, nunquam
promissum suum infringere, ne, cùm in re
gravi defecerit, gravi quoque pœnâ mul-
ctetur.

DIES SEPTIMUS.

De voto paupertatis.

MEDITATIO SEPTIMA:

PUNCTUM PRIMUM.

Considera, Religioso, ut sit bonus &
perfectus, necessariò convenire ple-
nariam ab omnibus terrenis abstra-
ctionem, cùm enim hæres sit Christi, sciat ab
intefato relicta sibi paupertatem, supra
quam hæreditas Domini est stabilita, Re-
demptor enim noster tam erat amans pau-
pertatis, ut pauper in paupere stabulo nasci
omni-

omnique terreno auxilio in primis statim inconcubabilis privari voluerit, erat quidem rotius universi Dominus, nihilominus amore paupertatis nec vel tuguriolum in toto Munde sibi præservaverat, in quo diverteret. Voluit habere matrem pauperem, enutriā nutritio paupere, proprio labore vicitare, & qui omni carni escam præbet, egerevoluit, suumque nutrimentum à paupertate capere. Tota ejus vita nihil aliud erat nisi pura puta paupertas: Duodennis cùm Ierosolymis per triduum inscijs parentibus moraretur, ostiatim panem mendicavit, ut observat S. Bernardus. Evangelicam suam doctrinam traditurus, Discipulos elegit pauperes, utque omnibus renuntiarent, primo statim conversionis puncto præcepit. Et, ne quis sibi inaniter blandiretur, paupertatem hanc temporaneam esse, successuque temporis extinqui, proprio suo exemplo ita eam coluit, ut usque ad ultimum vitæ halitum semper pauperrimus fuerit, in ignominioso patibulo omnibus spoliatus, & nudus mortem oppetens. Considera, O Anima religiosa, idem & tibi incumbere, si Domini tui famula & genuina sectatrix esse cupias.

8

AFFE-

AFFECTUS.

AH Crucifice, pauperrime Jesu! quis mihi dabit ut moriar pro te? quis dabit oculis meis fontem lachrymarum, ut deplorem insaniam meam? Ah quām confundor, dum te nudum ab omnibus derelictum in cruce aspicio! Tu Deus, Dominus & Creator omnium adeò pauper esse voluisti, ut omnia tibi deessent, ego miserima creatura, abjectissimus terræ vermiculus pauper esse volo, ut nihil mihi desit. Quid, obsecro, anima mea tecum erit in tremendo judicij die? quid Judicii interroganti de culta paupertatis? quid de ultroneâ, & patienti sufficientiâ defectuum temporalium? quid adhæc omnia? studuisti hactenus proprio tuo comodo; si vel in victu aut vestitu minimum deerat, continuo in murmura erupisti, minus patiens quām plurimi sacerdotes; pauperem habitu exteriori te simulasti, interius omnes artes advocans, ut in omnibus & per omnia tibi benè esset, non contenta necessarijs, etiam superfluis inhibas & tecum retinebas. Quid, inquam, adhæc omnia? Nunquid intonabit auribus tuis: Qui non secutus est me, non est me dignus, sed justo iudicio æternis flammis adjudicandus? si votum, si statum tuum allegaveris, cogeris vel invita fateri, promisisse te quidem paupertatem

S

tem

tem religiosam, sed prô dolor! tam exig
eius cultricem extitisse, ut majores diu
habueris in Religione, quam in seculo
des, O miserrime Religiose! quâm non
ciat promisso, sed re ipsa fuisse pauper.
Nolo O mi Deus, nolo deinceps habitu
taxat mentiri Religiosum, sed ero open
veritate, scio, scio solùm Religiosum
spiritu pauperes Regnum Dei consecutus.
*Beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum
regnum cœlorum.*

*Fructus e*g* proposita.*

Fructus animæ Religiosæ summe quo
cuus, Deoque gratissimus erit eis
propositum non contristandi, min
imis conquerendi, si quid etiam de
sarijs defuerit; sed magis gaudendi,
optima occasio advenerit amore crucis
pauperrimi Redemptoris sui quidpiam
stinendi. Si nosse, anima religiosa,
tum displiceant Deo Religiosi illi, qui
pertatem adeò abhorrent, ut nihil min
piant quâm defectum pati; & tamen
sacro professionis die fuerint fervidissimi
hujus tamen fervoris sui pederentim
obliviscuntur, ut paupertatem velut hinc
capitalem repellant, semper, & quia
scandalosè solliciti, quomodo delicatio
cibum, meliorem vestitum, commodi

habitationem , & pretiosiorem suppelle-
dilem sibi comparent ; si horum quopiam
egeant, lamentantur, turbantur, inquietan-
tur, superiores molestant & perturbant, ut
propè necessarium foret, superiores semper
prudentes esse cupedijs quibus gulam , vul-
peculis quibus molitiem , vino generoso
quos scim arcerent ; nec capiunt tenelluli ta-
les, vi status sui teneri se ad majorem rigo-
rem quam sacerulares, ubi enim hi pellendo
frigori, calori, siti &c. subinde laudabiliter
invigilant, Religiosi culpabiliter insudant.
Si, inquam, anima religiosa , caperent non-
nulli quantum perversitas hæc Deo disipli-
ceat, non dubito, quin mores suos essent mu-
taturi. Tene certò, mi Religiose, quemad-
modum votum paupertatis est infallibile in-
strumentum æternæ salutis, si observetur ;
ita evidentissimum esse æternæ damnatio-
nis, si negligatur ; quo autem pacto tu pro-
babis paupertatem tuam, cum nihil prorsus
de ea possideas ? Non probabis facto, ut po-
te omni commoditati inhians ; non corde,
nullo erga eam amore succensus, verbo tari-
dem poteris, quo justus Judex te ipsum ex ore
tuo condemnabit. Cave ergo negligens
esse, statue firmiter, datis occasionibus oc-
currentes defectus saltem Dei amore patien-
ter sufferre, si tam perfectus non sis, ut ultrò
eos quæras, & interius tibi congratuleris.

S 2

PUN-

PUNCTUM SECUNDUM

Considera, Anima religiosa, & di-
tem paupertatis ex eo por-
metire, quod benedictus Redem-
noster eidem inter omnes beatitudinem
mum locum assignaverit; Beati pauper-
spiritu, quoniam ipsorum est regnum celo-
rum; indigitans, ni fallor, primariam in-
januam esse, quam Paradisum ingredi-
mus, eosque, qui hac virtute eminent,
speciatim sunt Religiosi, proximos esse ad
næ salvationi.

Considera, Beatitudines à Christo
mino propositas dici posse scalam plu-
rum graduum, quibus animæ in via per-
fectionis expedite progrediantur & sublim-
atingant. Primus gradus est paupertas.
Beati pauperes spiritu &c. ac si diceret,
gradum hunc non fuerit amplexus, nec per-
ficiet, nec montem excelsum æternæ felici-
tis concendet. Ascetæ volunt, Pauper-
tem esse in perfectis effectum perfectionis
incipientibus verò & proficientibus infe-
mentum & fundamentum. Ex quibus po-
facile patet, vanas esse cogitationes omnia
Religiosorum, qui, neglecto hoc gradu, co-
lum somniant; quomodo enim ultimum
tinebunt, si primum nunquam attigerint?
converso autem omnes, qui paupertate

matrem filiali affectu fuerint prosecuti, facil-
lime ad æterna gaudiæ pervenient, nullo si-
quidem divitiarum onere oppressi per scalam
beatitudinis non tantum liberè ascendent,
sed volabunt quasi, utpote per opes sponte
relicta comparatis sibi alis, quibus ad cœlum
avolent.

AFFECTUS.

MErítò lamentaris, Anima mea, quod
adeò terrenis te infixam sentias, hoc
enim evidens argumentum est, ve-
ram paupertatem aut nullas, aut tenerrimas
radices in te agere. Audésne cordatè dice-
re: *O quam sordet mihi terra, dum cœlum*
aspicio? audésne? hujus tanti erga cœlestia
desiderij tenacem te afferere? Discute te,
anima, disquire interiora tua, &, utinam!
non invenires, totam te terrenis addictam,
& vel tacitè səpiùs in contrarium erumpen-
tem: *Quàm sordet mihi cœlum, dum terram*
& terrena aspicio! toties sanè hoc dicis,
quoties propter terrena Deum offendis. Ah
quàm stulta es! quæ Deum propter aurum re-
linquis, plūs astimas exiguum glebam, quàm
thebauros & divitias cœlestes; plūs modi-
cum quid commoditatis terrenæ, quàm de-
litias Paradisi; tum autem plūs hæc omnia
te astimare scias, cùm in functionibus tuis

S 3

spiri-

spiritualibus voluntariè admittis distractio-
nes ad terrena te impellentes, ubi oras
laudas Deum, animo adoras Mundum.
cute igitur cor tuum ab omni tali affectu
levia illud & ad cœlestia sustolle. (i)
Deus, en me iterum tibi humillimè supp-
cem! Eram haec tenus misera & ingrata,
ero post hac, tu solus eris thesaurus, tu
tiæ nœæ, in te solo gloriabor, in te gaudem-

Fructus & proposita.

ANIMA religiosa imprime serio con-
tuo veritatem istam, per nimiam
ri cupiditatem animas in inferno
præcipitari, per contemptum vero ad cœ-
stia sustolli; contemnis autem, dum
Iemni paupertatis voto omnibus renunci-
& Deo in holocaustum offers. Religiosi
fundatores semper paupertatem selegunt
cui tamquam primario fundamento indi-
ta sua substruerent, finis quippe illorum
animas ad cœlum dirigere, unde pri-
mnium norma paupertas constituitur
primum nimirum sustentaculum, cui ini-
rentur, & per quod ad cœlestia elevarentur.
Vide igitur, anima religiosa, si cœlum de-
deras, quo pretio habere debebas pauperem.
Mundus idcirco aurum adeò zitum
& veneratur, quod insanè credat, omnia

is distin-
ubi or-
indum.
li affec-
olle. Gi
llime sup-
ingrata,
urus, tu-
te gauden-
sita.
e serio
r nimian-
in infern-
erò ad em-
m, dum lo-
us renunci-
Religionem
m selegere
ento influe-
illorum
ade primi-
nstituebam
n, cui indi-
elevarenu-
i ccelum de-
reas pauper-
adeò affi-
t, omni-

id se possidere, omniaque comparari posse,
adiri Principatus & regna; Dilatari domi-
nia; omnibus cupiditatibus abunde satisfie-
ri. Delirat Mundus, nec mirum, cœcus enim
est, & hinc umbram ut ipsum corpus metitur.
Aliud omnino est in paupertate religiosâ,
hac enim, dum conculcat omne id, quod
Mundus aestimat, obtinet omne id, quod toto
Mundo, omnibusque opulentijs infinites est
præstantius, vendicat sibi dominium omnis
boni, non terreni, quod caducum & va-
num est, sed cœlestis, quod sempiternum;
acquirit regnum non corruptibile, sed im-
marcescibile; quo obtento, Deus ipse possi-
detur unicum omnis veræ felicitatis objec-
tum. Quàm igitur, Anima religiosa, ac-
cendi debes erga virtutem hanc tam præpo-
tentem & proficuam? O Sancta paupertas!
O quàm es amanda! Tum primùm, mi Reli-
giose, pauper es, cùm non es verè pauper,
quia tum privaberis thesauro infinito, &
eternâ indigentiâ affligeris; noli ergò à
captis desistere, sed perge viriliter, identi-
dem memor, modicum esse tribulationis no-
stre, perenne autem, quod in præmium tri-
buetur.

PUNCTUM TERTIUM.

Considera mirabile & suavissimum nu-
trimentum, quod Religiosus à pau-
per-

pertate tamquam pientissimâ matre acci
Non est hoc de corruptilibus & penit
creatulis conquisitum, sed cœlo peritum
mnem suavitatem in se continens, haec
cor recreatur & quietatur, quia, Religu
omnibus exutus nihilque desiderans, pac
cè vivit, & cor illud, quod nihil mundum
appetit, Deum intra se tenet, qui solus
mam satiare potest, unde divinissimo
manna refectus certo modo adhuc in ter
participat gaudia Paradisi, quæ unicè con
stunt in pacificâ Dei possessione.

E Considera sanctam hanc paupertatum
meritò vocari posse dulcissimam animam
beatitudinem, cum idem in terris affert
quod beatitudo in cœlis præstat. Beatitudo
cœlestis consistit in quiete & dulci refra
gerio, hæc omnia & paupertas confert ab
clis suis in terrâ, quos in continuam securi
tem, pacem & refrigerium collocat, reddit
que securos à suspicionibus, vanis cogita
tionibus & molesto timore, quibus divites
terrâ inquietantur. Corpus quoque
paupertatem magno bono potitur, servat
quippe debitâ abstinentiâ, multis doloribus
eximitur, longeque meliori sanctitate pro
fruitur, ubi per abundantiam continuis mor
bis subijceretur. An non vides tot eremiti
colas ad decrepitam usque senectam pro
gressos? nec id ex alio capite, quam quod

natrem ac
bus eorum paupertate esset conditus; pau-
s & perni-
cula fercula sanctæ paupertati conjuncta
o peti-
fave eis erant dulcissimumque alimentum.
ens, hac
a, Religi-
erans, pa-
emensus? ordinariè opulentí multò erunt
ihil mundi
infirmiores, quām pauperes.
qui solus
inissimo
lhuc in tem-
unice con-
paupertatis
m animum
erris affec-
t. Beati
& dulci res-
confert al-
am securi-
ocat, reddi-
is cogitato-
us divinitu-
quoque &
tur, sensi-
is dolorum
nctitate pe-
ntinuis mo-
s tot etem-
nebam po-
am quod
S 5

AFFECTUS.

E Sto cordata, Anima mea, nec pauperta-
tem timeas, gaudie potius, pauperem
te esse, quia quō pauperior fueris, eò
majores cordis lātitias, majorem quietem &
levamen experieris. O quām mirabiles sunt
inventiones amoris tui. O Deus meus! In-
venisti in ipso etiam naufrago hujus Mun-
di Pelago optatissimum portum, ad quem
miellulæ animæ securè contendant, &
tametsi in hac perturbatissimâ terrâ nulla
prosperus quies inveniri possit, assylum erexi-
sti, ubi exstuantes inquietudinum fluctus
reundi possunt; Paupertas, mi Jesu! portus
est; paupertas assylum est, quod omnibus
generoso animo amplexantibus suavissi-
mum refrigerium præstat. O Deus meus!
quām nulla quies in rebus caducis est inve-
nire! fluant omnia ad votum, obruamur di-
vitij, repleamur illecebris, sectemur sensua-
litates nostras, vana, onerosa, molesta sunt
omnia,

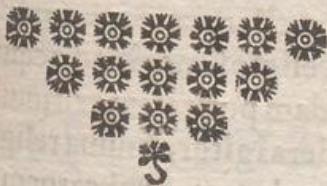
omnia, nunquam cor humanum erit
tut, sola & unica paupertas felicissima
quod alijs omnibus non est concessum.
ergo solatium meum erit, huic superato
bo totum ædificium spiritualis pro
mei; huic innixus audeo te nunc, O
Deus, cum devotissimo & verè pauper
Augustino tuo alloqui: si cuncta, quæ
dederis mihi, non sufficient servotum,
mihi te ipsum dederis.

Fructus & proposita.

1. Pet.
2.

Primum Religionis vinculum, quoniam Deo copulatur, merito hanc optionem sustinet: *Deponentesque mnem malitiam (quæ terrena abundanter modò geniti infantes, rationabili lo lac concupiscite, ut in eo crescatis in tem, si tamen gustastis, quia dulcis est Dominus. Crede, Anima religiosa, saluberrimum monitum identidem tibi inculca: simus enim paupertatem tamquam proximam matrem filios suos sollicitè et fructus igitur potissimus ex hoc punto imaginari & seriò sibi persuadere matrem illam vocem à S. Petro petitam continuo tribus nostris insonare, ex quo sequeruntur semper ac constantior animus in perfervendis quibusvis miserijs & occurrentibus nec*

tibus. Habet sanè, Anima religiosa, cur sumopere delectetur, si verè pauperem se comprehendit, tum enim tantò similior est Redemptori suo, quanto in hac virtute profundior, quantoque plura reliquit; ut autem indies proficiat, cupiat semper, & ex animo voleat pauperior esse; necesse quidem est, ut Religiosus de necessarijs provideat, id tamen simplicissime, absque ullà perturbatio-ne faciendum erit. Omnis fiducia principaliter in Deum est figenda, qui sperantes in se non confundit; An putas, mi Religiose, Deum, qui volucres cœli tam tenerè pascit, non provisurum pauperibus famulis suis? O quam providentia ista nunquam dormitat! & cum nulli prorsus desit, multò minus dedit illis, qui Dei amore omnes divitias & bona temporalia reliquerunt. Soletur te ipsum quilibet Religiosus, colat paupertatem ut matrem, & habebit Deum aman-tissimum Patrem.



DIES

DIES OCTAVUS

De voto castitatis.

MEDITATIO OCTAVI

PUNCTUM PRIMUM.

Quod Religiosus beat esse purus
castus, tam est certum, ut prece-
ne non indigeat, frusta igitur fin-
ri, si in exhortatione ad virtutis hujus ob-
vantiam detineremur, quia, uti conflu-
nes nostræ loquuntur, quemadmodum re-
nobilissima est, ut Religiosi servent ca-
tem; ita turpissimum est, si non servent.

Audiamus formalia constitutionum ve-
*Ad castitatem servandam adhortari vole-
opus esse arbitramur. Religiosis enim
non tam præclarum est, eam virtutem colere
quam turpe, non colere. Optimè possi-
nos facturos autemo, si in consideratione
norum & excellentiæ ejus, paulisper fin-
mus, quò Religiosi magis ad acquirendam
conservandam puritatem extimulentur.*

Considera igitur, Anima religiosa, que
puritas Deo placeat, qui carnem hominum
assumptus pro matre Virginem elegi-
luitque, ut & putatius ejus parens Virgo
set, verè exemplo suo contestans, dicitur:

*P. 2.
c. 1.*

AVUS
tatis.
CTAVI
MUM.
at esse pun-
1, ut proclam-
stra igitur
utis hujus
uti confundit
hadmodum
ercent calci-
si non fer-
tionum ver-
hortari num-
iosis enim
rtatem color-
optimè pri-
sideratione
aulisper for-
cquirendis
simulentur
eligiola, quae
hem humana-
em elegit,
urens Virg-
stans, dicit
fus esse, etiam in hoc Mundo inter lilia
commorari, quibus in cœlo assidue circum-
datur. Inde S. Ambrosius Christum Domi-
num Auctorem hujus virtutis appellat: *Ejus Lib. 1.*
auctorem, quem possumus existimare, nisi im- de Virg.
maculatum Dei Filium? Christus Virgo, Vir-
ginis sponsus, qui amore tam intenso erga
virtutem hanc exarsit, ut, tametsi S. Apostoli
Iapiù sapud Tyrannos fuerint accusati, nun-
quam tamen permiserit, ut quispiam de deli-
cio contra puritatem deferretur. Nullus
unquam Apostolis aut fornicationis aut impu- Hom. 1.
dicia crimen objecit, sed tantummodo sedu- in 1. ad
flores appellati sunt, ait S. Joannes Chryso- Timoth.
stomus.

Considera, castitatem esse virtutem an-
gelicam, quâ homo Angelis assimilatur: ne-
que nubent neque nubentur, sed erunt sicut Matth.
Angeli Dei, testatur ipsamet increata sapien- 22.
tia. Homo commune quid habet cum bru-
tis & cum Angelis; De angelis tanto parti-
cipat, quanto purius & castius vivit, tanto-
que unitur magis spiritui & vitæ angelicæ,
quanto à carne & ab animali recedit.

AFFECTUS.

D E ciperis, anima mea, si unquam te Do-
mino tuo placitaram credis absque
puritate, versatur hic inter lilia, ha-
bitatio

bitatio ejus cum Virginibus. Nolle
 an & tecum commoretur? subingredie
 cana pectoris tui; discute & pondera
 amans puritatis, & habebis quod de
 Si carnale, si morosam in cogitatione
 turpiloquam, si impudicam oculis, si
 sculi tui incuriosam custodem, si molle
 tactibus, etiam cum sola fueris; O no
 das, Deum te possidere; elongat se mores
 angelicos separaveris à te. Al
 Deus! quid feci misera, dum vel can
 alia tentatio insurgebat, substigi, hasti,
 Cecidi è profundo liliorum convallium
 profundum omnis immundicie; ecce
 consortio Angelorum in damnata
 tem dæmonum. Cecidi, ah! cecidi
 Deo meo, unico solatio, unico suspirio
 co gaudio meo, & deflexiad capitulo
 stem meum, tristitiam, afflictionem
 mentum animæ meæ. O utinam nō
 nunquam offendissem! O sanguis celestis
 & purissime benignissimi Rédemptoris
 quis det guttulam de te, ut abluam
 maculas meas? O mi J̄esu! En adiutor
 ad plagas tuas propero, gemo, doleo,
 juva me Deus meus; Erravi, ah
 plango nunc amarissimè omnes noxiam
 detestor, abjurro omnes illecebras, que
 meos commovere possunt. Tu, O

Nosse
bingredens
onderat
uod delin-
gitationis
culis, si con-
, si molles-
is; O, m
gat se atque
à te. Ali
n vel caro,
iti, hæc, co-
convallum
itiae; osca-
natam fide-
h! cœfici-
o suspirio,
. capitali-
ctionem, l
nam milia
nguis cauda
demptio
luam fera
En admissio
, doleo, si
imploro;
vi, ah em-
es noras,
oras, qui
Tu, O
pentapolis.
fissime JESU! eris unica cogitatio & com-
motio totius corpusculi mei, in hoc candi-
dissimum lilyum adeò me demitto, ut ex nunc
& in perpetuum nil aliud de corde meo sit
proditum, quām quod Armelinus angeli-
cē protestabatur: potius mori, quām fēdari.
Moriar centies millies quām ut inquinem
animam meam.

Fructus & proposita.

S I Deo tantoperè placet castitas, probè co-
gnoscis, Anima religiosa, summum
tuum studium in eā comparandâ collo-
quendū esse, cum enim Religiosus obligatus
sit, omnia sua eò dirigere, ut Deo placeat,
clarum est, obligatum quoque esse, ut specia-
lier huic virtuti invigilet; nec sufficit Re-
ligioso, externam tantū corporis purita-
tem custodire, sed mentis insuper & animæ.
Conaberis itaque omnia tua in hanc Deo
gratissimam virtutem dirigere, ne, ubi hæc
exulaverit, à spiritibus angelicis deserta, spi-
ritibus immundis in æternum pabulum cedas.
Vita pura & casta est vita angelica, quām
sancti Angelitam intēsē colunt, ut omnem
locum impurum horreant, imò & viam ad
talem locum ignorent, cujus testes habe-
mus tres illos Angelos ad destructionem
tendentes, quibus iter ad civita-
tes

tes illas tam erat ignotum, ut coadi fuit
 Abrahamum comitem sibi adsciscere, ex
 eò devenire possent : Abraham summa
 diebatur, deducens eos ; & uti annotatione
 mænnus, iter indicabat, ne errarent in
 Viam ignorabant, quia missi erant ad
 tes illas Sodomam &c. civitates luxuriantes
 impuras, sordidas, & ob hoc ipsum luxuriantes
 crimen abominandas. Nesciunt pro
 sancti Angeli, ubi non appareat semita
 tatis. Unde vides anima religiosa, si
 vivere vitam angelicam, fugiendos in
 mnes angulos, ubi non suavissimus per
 odor promanarit. Non est virtus tan
 culosa, tantisque anfractibus exposita, tan
 Dæmone, Mundo & Carne infesta, quin in
 castitatis, ut exinde omnis conatus &
 gentia adhiberi debeat, quo conseruatur
 Circumcingenda est plurib⁹ alijs virtutibus
 quibus, quasi totidem militibus obviam
 pulchritudo ejus conservari possit; omnia
 autem potissima & ad custodiendum
 ma erit fuga occasionum, quare fugient
 erunt omnes conversations, ubi de
 impuris est sermo, claudendæ sensuum pe
 tæ, ne subintrent inimici puritatis & mœ
 tiæ, nihil non agendum (etiam dum
 fuerit solus) quò hostes omnes arceantur.

Considera, anima religiosa, quod
 stitas tam præcellens sit ornamentum

zique adeò in omnibus creaturis adamanda
extollenda, multò id majori titulo com-
petitum Religiosis, qui speciali voto eam
ibi in sponsam delegerunt, statuto efficaci
proposito, toto conatu immensæ huic pul-
chritudini inhiandi, quod promissum cùm
sit præcipuus actus religionis, exinde pul-
chritimæ cæteroquin virtuti eximius splen-
dor accrescit; Religiosus enim in virtutis
iunctus observantiâ non movetur alio quo-
dam commodo, nec quærit aliud, quàm ho-
norem Dei & amorem illius, qui inter alias
omnes prærogativas primam numerat, pro-
blem esse præstantissimæ hujus matris castita-
tis, quæ filios suos nutrit, fovet & educat
tanta suavitate, ut eidem omnes passim ac-
clament: *Curremus in odorem unquentorum*, *Cant.*
tuorum, unquentorum ad usque intima pe-
nitentias, & inde addivinæ Majestatis placidif-
fimas nares gratioſiſſimè penetrantium.
Considera igitur, quàm gratum Deo factu-
sus sit Religiosus ille, qui studioſè hanc suam
sponsam coluerit, semperque memori men-
te revolverit. Ut taceam, Religiosos ex-
alij etiam capitibus ad virtutem hanc obli-
gari, & primò quidem, ut, cùm sint Deo
eiusque servitio dicati, majori puritate ei-
dem servire valeant, castitas quippè corpo-
ralis plurimūm conducit ad perfectionem &
sanctitatem animæ. Secundò, ut ad sacri

T

altaris

altaris ministerium præelecti officium habet,
quod propriè est Angelorum, deinceps
obeant. Tertiò, ut in aliorum Christi
rum exemplar expositi suavissimo hoc obser-
vatiūs eos ad cultum divinum attrahant,
sicut enim non est vitium, quo magis religio-
giosi vilescant sacerdotalibus, quam lumen
ita non est virtus, quā majorem sibi famam
concilient, efficaciusque eorum monitiones
etifcent, quam castitas.

AFFECTUS.

Quoties, O mi JESU! fatigabo inimicorum
tam bonitatem tuam? Ecce deinceps
invenior minùs habens, merito pro-
ptere à justissimæ iræ tuæ in vindictam expul-
tus. Ecquomodo, O mi Deus, porruisti
vum tam iniquum & incurium inter Ange-
los tuos ministros tolerare? Subirafur
Domini temporales, cùm famulos suis in
juncta servitia parumper negligere adven-
tint, & tu Dominus omnium amicissimus
tu respicis me miserum, qui Angelico depre-
tatus officio diligentia tam exigua illud in
executus? Ubi obsecro, mi Deus, tua in-
centenos alias iterata fulmina? ubi plaga
ubi severissima & æterna aversio? Quid no-
do? quas pœnas non in me ipsam cudi-
fina

falmina non extorsi? quam aversionem non
causavi? Et hæc omnia misericordissimo
tuo sinu recondis; O mi JESU! nolentem
attraheres, excitares, perurges ad fermen-
tius studium. Ecce me dolentem nimium,
ah mi JESU! ne avertas faciem tuam à me,
faciem tuam Domine requiro, & animitus re-
quiram totâ vitâ meâ, polliceor tibi, O mi
JESU, & testes tibi fisto totam curiam cœle-
stem, adhibiturum me omnem diligentiam,
ut emundetur cor meum, Angelicisque spi-
ritibus verbo, opere & cogitatione assimile-
tur; Vivam angelicè, ut Angelicus tuus mi-
nister agnoscatur. Dedi quidem sponsæ meæ
formosissimæ libellum repudij, toties adver-
tarijs ejus fores aperiendo, nunc autem, O
mi JESU, amoro sissimis brachijs eam con-
stringo & occludo aditum omnibus, quicun-
que eandem molestrare aut inquietare co-
nantur. Adesto mihi Osponsa mea, O ma-
ter mea, odor unquenterum tuorum, super o-
Cant. 4.
maria aromata. Tu virtutes omnes præcel-
la, præ omnibus idcirco studiosissime am-
plexanda. Dixi, ascendam in palmam, & Cant. 7.
apprehendam fructus ejus. Ascendam 8.
& non erit, qui deiçiat
me.

T 2

Fru-

Fructus & proposita

Si virtutis hujus excellentiam problematis
sideraveris, & vel scintillula vestigia
Deum amoris in te flagrat, non tam
magno eam pretio habebis, sed tanquam
præcipuum cordis tui objectum diligis.
plexaberis & indissolubiliter custodies.
ter hæc est charitatis, si ergo affectu deu-
simi eam non colueris, aperte deme-
nec filiæ curam aut vestigium in te rige-
Quantò cupis Deo appropinquare, dirige
que illius charitatis igne succendi, tam
de castitati, quia Deus summoperè cari-
rum diligit. Vita religiosa debet esse
candida, ut primo intuitu omnibus pre-
angelica innocentia. Si requiritur vita
rum est minimam etiam labeculam confi-
in eâ notari; & licet maculae immundis
omni statu graviter arguantur & catego-
rur, in nullo tamen magis observantur,
in statu religioso, qui, ut dictum est, ex
tuto suo debet esse candidus. Omnes
colores advoca, dispice, considera;
bebis, in nullo magis maculam notari
in albo. Nulla quidem imperfici-
ligioso est, quæ non summoperè obser-
nulla tamen deformior appetit, quia
contra castitatem, quæ sola tollit bonitatem
Religiosi. Edissere de Religioso.

bit impatiens, superbus, vanæ gloriæ cupidus,
subinde indignabundus & cholericus, nun-
quam famam ejus adeò imminues, ut sperna-
tur, si autem fuerit dishonestus, turpiloquus
& immundus, mox contemnitur & ab omni-
bus ut pessimus habetur, cum ingenti jacturâ
famæ; & hoc, quod cætera vitia non adeò
excludant amorem Dei; constat enim cum
exiguo cholerae defectu, cum aliquali vanâ
ostentatione consistere posse divinam gra-
tiam, in materia verò luxuriæ non potest da-
ri macula tam exigua, quæ non sit gravis, &
cum quâ subsistere possit gratia Dei; cum
certissimum sit, in rebus venereis non dari par-
vitatem materiae. Omnibus alijs defectibus
solemus compati, hunc unum acriter per-
stringimus, utpotè principaliter vitæ reli-
gioæ adversantem. Ergò, Anima religio-
sa, cave summoperè hoc vitio te inquinare,
move omnia, quæ carnem irritare & impu-
nissimâ hac maculâ afficere possunt, vel um-
bram fuge immundarum cogitationum, ver-
borum & operum; nec dubita, quin hoc fa-
cio lilijs cœlestibus sis inferendus.

PUNCTUM TERTIUM.

Conserda, Anima religiosa, motiva
quædam ad amandam hanc virtutem
impellentia. Primum est; quia tem-

T 3

plum

plumes Spiritus Sancti, & membra tua sunt
 membra Christi. Secundum, quia vitium
 hoc difficillime relinquitur, cum ad animam serpat; ut quemadmodum spongia
 aquam, ita vitium hoc infinitatem quam
 aliorum vitiorum sorbeat & secum ferat,
 que illi quasi connaturale, ut hominem induret & ad omnem spiritualem instruc-
 tionem insensibilem reddat; actus quoque con-
 tra hanc virtutem exerciti habitum adeo re-
 dicatum producunt, ut difficillime posse
 evelli, & non nisi gravi applicato castigatio-
 nis ferro. Tertium, quia hominem deinde
 stupidumque reddit, exasperatur enim inde
 lectus, prudentia deperditur, ratio supprimi-
 tur & in bestiale modum abit. Quarto
 ob peccati gravitatem, quod in Religioni
 longe est majus quam in secularibus, cum
 enim actus impurus in religioso sacrilegio
 ratione voti, atque adeo peccatum contra
 virtutem Religionis. Quintum rigore
 vindicta, quam Deus semper exigit, quia
 enim unquam gravius auditum est quin cataclismus, quo totus Mundus submergetur?
 Quid rigorosius quam flammæ illevo-
 races, quibus civitates Sodoma & Gomorrha
 consumebantur? & haec omnia principi-
 ter propter peccatum carnis. Accedunt
 plures revelationes, quibus innotuit, plu-
 ma flagella, famem, siti, bella à Deo

missa propter execrandum hoc vitium. Multo insuper firmiter credunt, defectionem illum in Oriente factam provenisse propter infandum luxuriæ scelus.

Considera, si Deus vitium hoc adeò abominabatur in omnibus Christianis, quanto magis execratus & castigaturus sit in Religiosis, per votum castitatis, specialiter Deo ad dictis?

AFFECTUS.

Liceat mihi, O mi JESU, cum regio Psalte te alloqui: *Virga tua, & baculus tuus Ps. 22. ipsa me consolata sunt!* O virgam, O baculum felicem! O mi JESU! cui fragile corpusculum meum inniti potuisset, si baculus iste, si virga castitatis defuisse? Vinculum hoc virga mihi, qua sensus immoderatos coerco, baculus, quo securus carnales infestationes eludo, *hac tua virga, hic baculus ipsa me consolata sunt;* In baculo isto transi Jordanem tot miseriarum, quas in deperditos mortales justissimè fulminabas. O Anima mea! quantas poenas, quot fulmina in teipsum cudebas, & adhuc cudis, dum in via castitatis calcitrabas, plus carnis voluptates quam suavissimas Castitatis delicias secando. Exercrare exnunc omne carnale illicum, arripe virgam, castiga corpus tuum

T 4 & in

& in servitutem redige, ne virga divinæ
rectionis in te fulminetur; Subirascatur
ipsi, ne Deum iratum experiri cogaris.

At? Quid hoc rei, Anima mea, an
næ, an virga divinæ justitiæ te à peccatis
strahat? ubinam est amor tuus, quem in
ctâ professione contestabar? plus fulmine
cogant, quâm funiculi amoris trahant! Ah
hæc, O mi Jesu, est fragilitas mea! Adju
va, adjuva miseriam meam; seruos tuos
ego: da mihi intellectum, ut agnoscam
tum & conditionem meam. Te adjurare
evolabo ad usque sacratissimæ Majestatis
Thronum, ubi promam vota mea, que
stinxerunt labia mea, ibi celsior cundis
temnam quævis intentata supplicia; Ioh
tuus amor deducet me in viam mandatorum
tuorum. Dignare, O mi Jesu, dirigere me
& nihil mihi deerit, tunc in loco pinguis
mæ pascuæ collocabor, ubi confortem me
eludendas minutissimas maculas, tunc con
vertetur anima mea, & super tristissimi
mitas imperterritè deducetur. Infusor,
nescio quæ infernalium larvarum umbras
vellicantes corpusculum meum, & ad devi
allicentes, actum agent, frustrâ tentabunt
illuminabunt igniti amoris radij, larvæ
trahent & adeò roborabunt, ut, tamquam
medio umbræ mortis ambulavero, mali
men non timeam, quoniam tu mecum.

Mecum ergò esto, & ne derelinquas me. Execror, abominor, abjuro omnes carnis blandicias, servus tuus ero, & serviam tibi ad ultimum usque vitæ halitum.

Fructus & proposita.

Crede, Anima religiosa, in hâc meditacione continuò tibi inculcatum esse: *Faciant aliena pericula cautum.* Videlisti, quâm lubrica sit hâc materia, quâm lau-
reola virginitatis citò deperdita, & quâm sit
difficilis ejusdem recuperatio; præcipuus
igitur fructus tuus erit summa cautela, quam
ubique adhibebis, secùs omnium spiritua-
lium operum jacturam passura. Emendatio
Religiōsi incontinentis & impuri tantum est
miraculum, ut totus ejus effectus speciali di-
vinæ gratiæ sit adscribendus, quia in animum
impurum intrare nequeunt ea, quæ sunt Spi-
ritus. Et quemadmodum castitas vigore
suo intellectum reserat & illuminat ad co-
gnoscenda cœlestia, ita impudicitia eundem
excœcat, & ad quævis spiritualia ineptum
redit. Subijce menti tuæ, quâm grave tibi
sit dolores corporis aliasque afflictiones per-
peti, & tamen quotiescumque vitio hoc te in-
quinas, gravissimis supplicijs spontè te sub-
dis, æternum excrucienda. Momentaneum
est quod delectat, æternum quod cruciat; si

T 5

ergò

ergò prudenter agere cupis, elige atem
gaudere, & momentaneam voluptatem
feriò contemnere. Cave summopere, ne
vel minimæ cogitationi aditum præbeas, id
mox cùm adverteris excute, ne parva scin-
la magnum incendium suscitet. Recorda-
re, quot myriades animarum propter unum
moresam delectationem infernalibus han-
mis fuerint addictæ, & cùm neque tu sis fer-
ra, nesciasque, quando Judex sit ventura.
stude ita vivere, ut semper sis parata, sem-
pore munda, semper oculis divinis beneplacem-
perfecta.

DIES NONUS.

De voto obedientia.

MEDITATIO NONA:

PUNCTUM PRIMUM.

Considera, Anima Religiosa, obedi-
tiam Dei filio tam esse congenitam,
ut tota ejus vita fuerit continua obe-
dientia. Potuisset quidem pro libitu fin-
cuncta disponere, utpote Dominus & Cre-
ator omnium, cuius voluntati nihil potest re-
sistere, nihilominus tamen amore hujus vi-
tutis Omnipotentiam suam coercuit qual-
subtile.

submisit se non solùm glòriosissimæ suæ Genitrici ac S. Josepho, sed & inimicis suis, committendo se perversissimæ eorum voluntati & annuendo, ut traheretur ad tormenta, coronaretur spinis, crucifigeretur, morte ipsâ afficeretur. Intuere, mi Religiose, præclarissimum exemplar hoc, quod in monte Calvariae tibi monstratum est, si enim Dei filius adeò in virtutem hanc exarserat, quanto id magis tibi incumbet, qui solenni voto ad eam es obligatus?

Considera, veram obedientiam non in externâ duntaxat operis executione consistere, uti famuli sœculares Dominis suis obediant, contenti, si, quod imperatum erat, præstiterunt, sed internæ quoque voluntatis suæ cum Superioris conformationem requiri, adeò, ut mandata ejus minimè examinantes, omnino & totaliter eidem se accomodent, in hoc solo gaudentes, si, quod imperatum fuerat, ad amissim Dei amore executi fuerint, & haec est illa vera, perfecta & cœca obedientia tantoperè à spiritualis vitæ Mægitris commendata.

Considera votum obedientiæ reliquis duobus longè præstantius esse. Paupertate quippe offeruntur Deo temporalia & transitoria. Castitate carnis mortificatio, bona sensualia, & omnia illa, quæ boni alicujus titulum & speciem præse ferunt, re ipsâ autem bona

bona non sunt. Obedientia vero offerat
Deo pars nobilissima, quae est voluntas pro-
pria, omnium aliarum potentiarum Regis
qua solam quis Dominus constituit, & cum
solam Deus hominis potestati permisit; adeo
offeruntur Deo omnia bona interna, propria
libertas, & consequenter id, quod homini
gratissimum esse potest. Quam ergo
dimis, placitum Deo hominem illumina-
tantis oblati Creatori suo occurrit?

AFFECTUS.

Nunc enim vero, O Redemptor nigrissime, adest tempus tantum exoptatum, quo tibi gratificari possumus que perfectissimè imitari possum. Fiat ergo Spiritus tuus duplex in me, accende in me fervorem illum, illam reverentiam, quam aeterno Patri tuo detulisti. Tu obediens usque ad mortem, nulla tormenta, nulla calumnia, nullum odium impedire te possumus quo intermitteres divinæ voluntati finalissimè obsecundare; hoc unicum & solatum tuum erat, semper in his esse, quae Patris tui erant. O exemplar vivum! O prototypum absolutum, quo omnes Religiosi discant, Superiorum suorum voluntates exequi. Juravi, & statui Domine Deus meus, non meam, sed tuam voluntatem.

adimplere; iterum renovo, iterum juro,
statuo & polliceor, in verâ, sanctâ, cœcâ, &
perfectâ obedientiâ te Magistrum meum se-
qui; offero iterum propriam libertatem,
abngeo proprium judicium, amplector men-
tem & voluntatem eorum, quos tui loco con-
stituisti, hi in sagittam mihi erunt positi, hi
meta & finis, quo omnis voluntas mea coli-
mabit. Reclamet caro, insultet amor pro-
prius, retardent sensualitates, instent nescio
quæ molestiæ, non evincent, ut me separem
àte Deo meo, & vel hilum superioribus con-
tradicam, aut eorum præceptis obganniam;
agam post hac & vivam secundum exemplar,
quod tu, mi JESU, in maximis afflictionibus
demonstrasti. Advocatus mihi esto, O mi JESU!
& meo nomine annuntia æterno Patri
tuo: *Nos quod ego sed quod tu vis, non mea
sed tua voluntas fiat.* O Clementissime Pa-
ter. Hoc O mi JESU in medijs aduersitati-
bus tecum clamabo, hoc erit scutum, hoc ar-
ma, hoc præsidium meum. Velle meum sit
velle tuum & superiorum meorum. Te-
stem tibi sisto Sanctissimum Nutritum tuum,
cum quo animitus exclamo: *Utinam*

adimpleam voluntatem

D&I!

Fru-

Fructus & proposita.

Cresces summoperè in statuto proprio votum tuum exactè servandi consideraveris, Anima Religiosa ipso adimplere te voluntatem Dei, quod jussa superiorum exequaris; hic ergo unus & solus finis tuus esto; nec dubites, gratissimum Deo opus præstiteris. Quid enim gloriosissimum Patriarcham Abramum adeò Orbì celebrem fecit, atque ad tam Sanctitatem perduxit, quam Santa cœca ejus obedientia, cuius amore de te suâ egrediebatur, domumque paternam inlinquebat, imò, quod totus Mundus merito admiretur, non recusabat, auditò divino præcepto, unicum filium suum immolare, mox, nihil reclamans, nec in lamenta refolutus ad montem pergens, innocentem problem, tantopere à se amatam, sacrificatus quo facto adeò sibi Deum devicit, ut emulo juramento omnia fausta eidem promiserit.

Gen. 22. *Permitem ipsum juravi, quia fecisti hanc.*
16. *& non pepercisti filio tuo unigenito prepreme, benedicam tibi, & multiplicabo semen tuum sicut stellas Cæli, & velut arenam, quae est in littore maris, possidebit semen tuum partas inimicorum suorum & benedicentur in fine tuo omnes gentes terræ, quia obediisti me. - Isaac quoque pientissimi parentium & illarum*

diffissima soboles suos successus non alij admittiri poterat, quam promptæ suæ obedientiæ, qua genitori sese immolandum submisit. Et minor sit Religiosus, qui totum se Deo immolat, quævis gravia pro ejus amore sufferre paratus? Scias, mi Religiose, à multis plūs estimari obedientiam à Religiosis præstitam, quam illam ab Abrahamo, hic enim præcepto divino urgebatur, Religiosus verò nullo mandato obstrictus sponte & ultiro charissimum suum unigenitum, intellige propriam voluntatem, Deo sacrificat. Patribus spiritualibus votum hoc obedientiæ est vestimentum, quo totus Religiosus, tanquam corpus vestitu, tegitur, nihil admittens: nisi, quod Superiores constituerint. Est vestis subtilis, omnia etiam minima quæque voluntati Superiorum repugnantia excludens; subtilis et tam proficia, ut nonsolùm bona quæsat, sed etiam, quæ secundum se bona non sunt, elevet, ut bona faciat, dum Regulis & Constitutionibus conformat; subtilis est, filio subtilissimo divinæ voluntatis contexta, qua subtili ueste induitos credimus Religiosillos, de quibus refert Cassianus, in obedientiâ fuisse tam teneros & delicatos, ut sine Lect. 4. preficitu & licentiâ Superiorum nonsolùm de Inst. non cellâ progreedi, sed ne ipsi communi necessitatib[us] satisfacere propriâ auctoritate fuerint ausi. Tantâ observantiâ obedientiæ regula

gula custoditur, ut juniores absque Precepto
licentia vel permissu non solum non audire
cella progredi, sed ne ipsi quidem communio
naturali necessitati satisfacere suā autorū
præsumant. Hæc est perfecta obedientia
hanc studiose observa, & Deo placito
Religiose.

PUNCTUM SECUNDUM.

Considera, Anima religiosa, ut per
etè, faciliter & fructuosè obedire
non habendum esse respectum
personam superioris imperantis, sed ad
sonam Christi per os superioris præcipuum
unde necessariò resultabat, eo ipso, quod
famula Christi, omnino tibi incumbere
sectoris vestigia ejus, eique promptè obedire
cum hic ipse tuus Dominus de cœlo desce-
derit, non ut faceret voluntatem suam,
ejus, qui misit, videlicet Patris, quam posse
de voluntatem adeò coluerat, ut ab ea
quam necessario alimento, dependeret.
Jo. 4. **34.** *bus meus est, quemadmodum ipse meus pater
protestabatur, ut faciam voluntatem Pa-
tri mei, cibo hoc nutriebatur, crescebat &
stentabatur.*

Considera, non solum Religiosum
stentari obedientiam, tanquam suo con-
rati cibo, sed & Religionem per hanc via-



obedientiam manu teneri, unde Religiosus, non promptè obediens, evertit Religionem, seque ipsum morti tradit. Vitæ spiritualis Magistris placuit, eam titulo filiæ humilitatis insignire, ubi enim deest humilitas, ibi & obedientia friget; nec est possibile ut vel initium, vel ullus gradus ad perfectionem fieri possit, si humilitas non fuerit in pretio, quæ mater est & fundamentum perfectionis: quanto igitur quis fuerit humilior, tanto erit adobediendum promptior.

AFFECTUS.

Quām inanes sunt sæpe numero miseri-
rimi Religiosi in cogitationibus suis!
student, laborant, admittuntur quan-
doque die noctuque, quo Superiorum man-
data eludere, & ea, quæ carnaliter desiderant,
ancupari possint. *O insensati homunciones!*
quis vos adeò fascinavit non obediare veritati, Gal. 3.
ante quorum oculos Jesus Christus præscriptus
est, in vobis crucifixus? Vos ipsos decipitis &
in barathrum æternæ damnationis præcipi-
tatis, non enim homines, sed Deum ludibrio
habetis. O miseros vos, qui personam in-
tuermini, nihil de Deo cogitantes, cuius vices
gerunt Superiores; Væ vobis, cùm severus
Iudex machinationibus, dolis & astutijs ve-
nbris larvam detraxerit, toti Orbi palam fa-

V

cturus,

cturus, quām vos ipsos turpiter deceperat
viam aliam quām sanctæ obedientiæ.
Etendo, cūm tamen per eam facillimè
lestia devenire potuissetis. O Animæ,
quid tergiversaris voluntatem tuam
simè Superiori submittere? cur te opprimit
legitimæ potestati, cūm per eam Deus
loquatur? Revertere, revertere animæ
belæ & confundere de diabolica propria
dicij tenacitate. O quām pleno certa
perditionem properabas, dum Superioris
præceptis resistebas! Crede, & profunda
mo tuo impijne, quamdiu te non penitentia
subjeceris, Superiorumque iussa exaudita
non destiteris, tamdiu in viâ æternæ conser
tationis te constitutam esse. Conformatio
voluntatem menti & voluntati Superioris
ut per eam conformis fias divinæ, quæ est
ma Regula, ad quam omnes voluntates
manæ regulari debent.

Fructus & proposita

Punctum hoc suppeditat tibi, Animæ
ligiosa, modum & formam verae
obedientiæ; primò enim debet esse
dida, simplex & sincera, id est, sine spe re
butionis, cum magnâ reverentiâ, submissi
one & humilitate, absque ut quidquam
tribunal tui judicij revoces, an, quod in

ter deceptio-
dientia an-
acillimè an-
O Animati-
m tuam plen-
cur te oppo-
eam Deus
ere animati-
polica propria-
pleno cura-
um Superiore-
& profundis-
te non per-
usla examina-
æternæ danc-
Conformatio-
ati Superiore-
næ, quæ illa-
voluntatis
posita.
ibi, Animalia
nam vera esse
debet esse co-
, sine speran-
tiæ, submissi-
quidquid, quod
naturæ, sit rationabile an irrationabile, an honorificum an abjectum &c. uno verbo: intentionem Superiorum minimè discutendo. Et hæc est obedientia fructuosa & meitoria, à Patribus cœca nuncupata. Secundò debet esse cordialis, amorosa & pacifica, hoc est, ut obediatur toto cordis affectu, quiete internâ & amore, cum hilaritate, sine tristitia, sine amaritudine, & hæc propriè vocatur obedientia voluntaria. Tertiò debet esse universalis, ist est, tam debes obediire in illis, quæ sunt difficultia, & naturæ ac voluntati tuæ contraria, quam in ijs, quæ gustui tuo attingent. Quartò debet esse pura, hoc est, solum ut Deo placeas non verò hominibus. Ex his fructus abunde patet, nempe serius conatus hos obedientiæ gradus obtinendi.

Potissimum cave, ne unquam Superiorem

rum judices, Nescit enim dijudicare, quis- In 1.
quis perfectè didicit obediare, inquit S. Grego- Reg.

rus Papa. Tum solerter intende, ut per omnia Deo placeas, omnem obedientiam hominibus præstitam ad ipsum referendo, quod puerè consuluit S. Paulus ad Colossem. 3. Non ad oculum servientes, quasi hominibus placenter, sed ut servi Jesu Christi, facientes voluntatem Dei ex animo.

* * *

V 2

PUN-

PUNCTUM TERTIUM.

Considera, perfecti obedientes in omnibus, quæ vel Regula, vel riores præcipiunt, indifferenter dire, qui enim in uno fuerit inobedientis, perfectus dici nequit; habentque tales, ubi metuant, ne Deus graviter in eos animaverat, ut potè in perversissimos voti super varicatores. Cùm votum obedientem sisti, Anima Religiosa, nihil prorsus apisti, sed generatim te obligabas ad omnia quæ jussit Superior, ergo & in omnibus obedire. S. Basilius veros obediens parvulis assimilat: *Veri obedientes similiter brevior. parvulis;* quemadmodum enim cum parvulis pro libitu agitur, ita & veri obedientes omnibus committunt se liberrimæ Supernum dispositioni, & de his Christum Dñnum dixisse suspicor: *sinite parvulos venire ad me, talium est enim regnum celorum;* et tum quippè est, plurimum placere Deo giosos illos, qui, vel nutu Superioris, vel ad pulsum campanulæ mox omnibus citis, modestè festinant ad ea, ad quæ vocatos advertunt.

* * *

•

AFFECTUS.

Si Religiosos parvulos cupis, O mi JESU !
Si Regnum cœlorum occludis omnibus,
qui in suis cogitationibus non fuerint
parvuli, quid de me erit ? Ah, quām Sanctissima
Matris obedientiæ eram degener soboles ! Astra consendi pertinaci judicio meo,
discussi Superiorum mandata, murmuravi,
contempsi, restiti. Ah miserum me ! Astra
consendi & occlusi, æternæ damnationis
propinquissimus hæres. O Anima mea,
quas excusationes prætendes ? quam ratio-
nem afferes, qua culpam tuam imminuas ?
Nulla, eheu ! patent effugia ; cur, obsecro,
O mi JESU, servum tam refractarium tanto
tempore tam benignè, tam patienter tolera-
bas ? Ejecisti Angelos è cœlo, exturbasti Ad-
damum è Paradiso, & me plus his frequen-
tiis inobedientem inter sacratissima Mona-
sterij septa sustines ? Vocasti & renui ; cla-
masti & non audivi ; omne consilium tuum *Prov. 1.*
despexi ; & cur me non projecisti à facie tuâ,
ut in interitu meo rideres ? Ah ! hæc tua
bonitas est, O mi JESU, hæc infinita tua misericordia, hæc potentissima manus tua, quam
erga miserrimos peccatores toties extendis.
Ad hanc ergò configio, hanc aspicio, hanc
exoscitor & amplector, hac securus ibo ; lo-
quere deinceps mi Domine, quia audiet ser-

V 3

vus

vus tuus, loquere per Superiores, da quod
ubes, & jube quod vis, & dabis libenterque;
S. Aug. tu enim rupisti nunc surditatem meam; co-
ruscasti, splenduisti & fugasti coquum
meam, fragrasti, & duxi spiritum, & canisti
tibi. Tibi, mi JESU, me subijcio; Tibi in so-
perioribus meis committo corpus, animam
& omnia mea. Doleo ex toto corde de-
mnibus etiam minimis inobedientijs meis; id
unum suspiro & desidero, ut defectus meos
ignoscas, & in gratiam me recipias, De-
meus!

Fructus & proposita.

Si meditationem hanc fructuose perpe-
deris, summum tuum studium erit, ne
differenter, exactâ promptitudine ac
cordis tranquillitate, omnia peragendi, ne
ponderabis an placeat, an verò displace-
genio tuo quod imperatur, semper cogi-
plus eum promereri, qui in sibi continua-
obedit, quam qui in acceptis, plus, qui inad-
iectis quam qui in honorificis; quo enim ul-
ficultas fuerit major, eo victoria erit glori-
sior, & consequenter remuneratio amplius
cum difficultas operis augeat meritum. Ve-
rus obediens non respicit ea, quæ jubentur
sed in illum mentis aciem stringit, qui pro-
cipit, nempe Deum; quod dudum S. Bernar-

dus affeclis suis inculcavit, dicens : *Perfecta
obedientia legem nescit, terminis non arctatur,
sed ad omne, quod injungitur, spontaneo vigore,
liberalis alacrisque animi modum non confide-
tam, in infinitum fertur.* Non ignoras, Ani-
ma devota, omnes homines in hac vitâ mili-
tes esse, *militia est vita hominis super terram.*
*Sicut militia est, necessaria erunt arma, quibus
tuculenti hostes reprimi, optatusque trium-
phus reportari queat, hæc autem arma sup-
pedicat obedientia, quæ si cordato animo ar-
tipuerimus, non est, cur de certâ, & glorio-
fissimâ victoriâ dubitemus, cùm eandem Spi-
ritus S. indubitate promiserit : *Vir obe- Prov.
diens loquetur victorias.* S. Dorotheus de- 21. v.
rotissime de hac re discurrit : *Hamilias, in- 22.
quit, & obedientia sunt velut duo agiles equi,
vita nostræ currum trahentes, & in cœlestes
mansones sine labore portantes.* Ubi signatè
advertisendum, quòd duos equos adducat,
humilitatem videlicet & obedientiam; vult
infatuare devotissimus & in palæstrâ spiri-
tuali exercitatissimus pugil, fieri quidem
posse, ut, quemadmodum currus subinde
uno equo trahitur, difficultius tamen & in-
commodius, quàm si duo adhibeantur; ita
in vitâ spirituali, posito quod quispiam per
solam humilitatem salvetur, id tamen longè
facilius futurum, si alter equus, hoc est, obe-
dientia concurrat : *Nam sicut currus, pergit**

V 4

præli-

prælibatus Doctor, uno equo non satis commode trahitur, sed duobus commodissime vehicula ita vehiculum spiritualis conversationis duabus virtutibus, humilitate & obedientia, scilicet difficultate portatur. Capesse hanc doctrinam, Anima religiosa, & utriusque equo comparando diligentissime invigila; stude humiliati, elige abjecta esse, delectare in humiliationibus, te ipsam contemne, & quare ab alijs vilipendi, sed & obedientiam accito, abnega proprium judicium, submissa directioni Superiorum, perage prompte alacriter & indifferenter omnia, quæcumque mandaverint, nec dubita, quin utroque hoc administriculo suffulta facillimè ad gaudium æterna sis evolutura, ubi sine fine

Deo tuo frui possis.

* * *



DIES DECIMUS.

De nonnullis virtutibus ad consequendam religiosam perfectiōnem necessarijs.

MEDITATIO PRIMA: PUNCTUM PRIMUM.

Considera, Anima religiosa, inter omnes virtutes, quae in Religioso elucere debent, pulcherrimam & maximè necessariam esse humilitatem, utpote fundamentum totius spiritualis ædificij. In hoc tamen plurimi halucinantur, qui frequentissimè sibi persuadent, actiones suas solidi huic fundamento firmiter inniti, nescio quæ abjecta de se ipsis effutiendo, re ipsâ tamē minimè humiles; fatentur quidem se peccatores, imperfectos, & omni castigatione dignos esse, sed, agedum, tu vel alias quispiam hæc eadem de ipsis loquere, & videbis, quām palliata fuerit eorum humilitas; lamentabuntur, commovebuntur, plangent & irritabuntur, tales humilitatem habent inquinā, in corde vero superbiam & vanam gloriam nutriunt. Verus humilis omnes alios pluris quām se ipsum estimat. Gaudet cum contemnitur, talique contemptu dignissi-

gnissimum se reputat. Crede infallibili-
eum nunquam verā humilitate potuisse
qui injurijs adeò commovet, ut paci-
ternam amittat. Humilitas mater est & causa
internæ quietis, nulla ibi iurgia, nulla violen-
tia, nulla seditio ubi regnat humilitas, in-
gō contrarium in te adverteris, certa est.
Anima religiosa, veram humilitatem te non
possidere. Humilitate Sancti Angeli sum-
mansiones stabiliverunt; ubi Luciferum sum-
superbia exturbavit: in cœlum non ascen-
ditur nisi in terris descendendo; quoque
cœlicolas colimus, omnes in suum nihil
descenderunt, priusquam æthereis aethera
inserebantur; despiciebantur in Mundo quod
in cœlis gloriose triumphant.

Considera, Religiosum vi sui stardis plus
alijs ad virtutis hujus custodiam obligatum
esse, cum enim specialiter Deo sit addicatum
specialiter quoque & quam maximè Domini
sui vestigijs insistere debebit; Christus autem
Dominus per omnia humiliis erat. Nam
est humiliis, pauperrimus & ab omnibus
relictus in abjectissimo stabulo, reconditus
præsepio, &, ut totam ejus vitam, parvum
constringam, humiliavit se usque ad mortem.

Philipp. unde & tu mi Religiose in omnibus usque
2. 8. ad mortem humiliare te
 debes.

AFFECTUS.

O Mater amabilissima! O humilitas cæterarum omnium virtutum gemma pretiosissima! Quis dedit mihi, ut filijs tuis annumerari valeam? Ah! ecce me, Deus meus, toto cordis affectu ad hanc virtutem aspirantem. Audio, O mi Jesu benignissime! audio te aures meas gratiosè vellit cantem, & paternè admonentem, sortem hanc in manibus meis esse, per me stare, tam gloriosæ matris soboles effici cupiam, unicum cordiale velle requiri cum irrefragibili proposito & generoso omnium dignatum ac honorum contemptu, ac satis fore. Quid hoc, O mi Jesu, thesaurus tam incomparabilis pretiolo tam exiguo possidiposse? Ecce me totum quantum in virtutem hanc absorptum; abite honores, fassit dignitates, abeste respectus, desidero nunc extoto corde ab omnibus vilipendi, omnibus postponi, nihil prorsus æstimari: Eligo abjectus esse in domo Dei mei. Non paro nec affecto ab alijs honorari, sed potius tamquam omni honore indignissimus omnium pedibus lubens & gaudens me substerno, & tui amore ab omnibus despici cùpio. Outinam toti Orbi paterent miseriæ, peccata & defectus mei, ut ab omnibus vilipenderer, projicerer, desererer.

Quod

Quò audaciæ prorupisti, Anima mea, dum vel uni te anteponere contendisti? In oblitio sebaris, te in conspectu Dei tui omnes cognoscentis versari, tuamque miseriæ angustissimè perspectam esse? In Deo sunt omnia bona, in te omnes miseriæ, agnosce, O domine meus! agnosce in tantæ Majestatis presentiâ vilitatem tuam, & ut perfectius agnoscas, clama cum devotissimâ & humiliâ animâ illâ: Noverim te, noverim me, quoniam in te sunt omnia bona, & ex te sumus.

Fructus & proposita.

Cum humilitas virtutem omnium fundamentum, atque adeò sine humilitate omnes aliæ in ventos dissidunt, prout eruditè observavit S. Gregorius Papa. *Hæc est fundamentum aliarum virtutum, quæ, qui virtutes congregat, quasi in unum pulverem portat: necessarium erit, animosa Religiosa, ut hæc ipsa sit tua inviolabiliscomes & magistra. Et cùm plurimarum religiosarum animarum desideria in hanc virtutem tendant, operæ pretium erit, procugendo fructu genuina humilitatis signa ducere: Primum ergo est, cognoscere di- teri, neminem vel minimum quid per ipsum posse, sed omnia à Deo pendere.*

*In Ev-
ang.
hom. 21.*

*samus sufficiētes cogitare aliquid ex nobis, 2. Cor.
quasi ex nobis. Item: substantia mea tamquam 3.
nihilum ante te. Secundum est, magna dif- Ps. 38.
fidentia de seipso, totaque & summa fiducia
in Deo. Tertium parcitas in loquendo, ita
quidem, ut si loquendum sit, id fiat cum sum-
mo terrore, ne erret, & cum debitā verecun-
diā ne se extollere videatur. Quartum hu-
miler & patienter accipere correctiones &
admonitiones. Quintum, frequens con-
versatio cum humilibus & simplicibus: *cum Prov. 3.*
simplicibus sermocinatio ejus. Sextum, si nul-
lum contemnas, omnes magni aestimes, de
omnibus bonam opinionem habeas, aliorum
defectus excuses, tuos libenter confitearis, de
omnibus benē loquaris, cum omnibus suavi-
ter & affabiliter, debitoque honore conver-
seris, quæ signa si possederis, Anima religio-
sa, gratias age Deo, & strenuè perge; sin,
omnes artes advoca, ut ea tibi compares, mi-
nimè dubia, quin per ea ad veram sanctita-
tem & perfectionem sis deventura, ac tan-
dem Paradiso humilium habitaculo poti-
tura.*

PUNCTUM SECUNDUM.

Considera, Anima religiosa, alterum
tuum fulcrum æque necessarium esse,
nempē Patientiam. Quid est tota
Vita

vita humana, nisi ergastulum plenum ag-
stijs & miserijs, ubi quotidiana & infinita
occasionses sese in patientia exercendi o-
runt? unde nullus prorsus homo à cruci-
ber est, sed omnibus patientia valde est nos-
faria, quâ tanquam saccaro omne amarum
condulcoretur, nec fieri potest, ut, quantum
cunque quis conetur, tribulationes effugi-
mus, & tametsi eas fugiamus, ipsæ tamen re-
cedent à nobis, ut adeò melius sit, pati-
ter eas amplecti & supportare, secus gravil-
mæ & intolerabiles nobis accident, & tan-
sustinere cogemur.

Considera, si omnibus incumbat, ut cre-
cem cum patientia portent, longè majori in-
tulo obligatum esse Religiosum, qui docet
Gymnasio Patientæ inseri voluit, ubi in
optimo hujus Palæstræ Magistro non alia lec-
tio prælegitur, quâm: *Qui vult venire pos-
se, qui meus Discipulus esse satagit, tollatur
censuam, & sequatur me.* Inepit & infinitus
omnis Religiosus, qui in adversitatibus in-
patiens est, quid enim vita religiosa est aliud,
quâm continuum patientia exercitium? de-
liquisti Mundum, mi Religiose, contem-
psi ejus divitias & voluptates, honores co-
culasti, omnibus illecebris valedixisti, n-
perfectius Redemptorem tuum sequi posse
quo facto, nihil aliud elegisti, quâm prius
commoditatibus, ab alijs contemni, can-
ceris.

lēnum ang.
æ & ināmō
cendi occu-
no à cruci-
lēdē eft uſ-
nne amarū
ut, quantū
ones effug-
ſe tamēn
ſit, pati-
ecus gran-
ent, & tan-
nbat, ut cre-
gē majori
i, qui ſpon-
luit, ubi ad
non alia
lt venire pos-
it, tollat crux
tic & infamia
ſitatis bus in-
oſa eft dudu-
contemptu-
onores con-
dixisti, in
equi palli-
uām priu-
ni, capa-
mūtū

mortificare & abjectus eſſe in domo Dei. Cur ergo conquereris, aut frāna laxas impatiē-
tia, ſi horum aliqid contigerit? cur inge-
mīſis ſub onere tam pretioso, quod ipſemēt
humeris tuis imposuisti? Crede, quidquid
adversi contigerit, ideo tibi grave eſſe, quia
bonum ejus non conſideras, & quia pati re-
fugis; ſi cogitares, & in tuis tribulationibus
frequenter te cum S. Bernardo interrogares:
Ad quid venisti? Omnis trubulatio levis ti-
bi foret, quia deprehenderes, id tibi conti-
gille, quod volebas, & quod voluntariē ſu-
ſcipiebas. O quantā tranquillitate & pa-
tientiā Magiſter tuus Dominus Iesu Chri-
ſtus ſuſtinuit approbria, perſecutiones, do-
lores, & ipſammet amariffimam mortem! in
ipſa cruce pendulus, graviffimis licet dolori-
bus excruciatuſ, nihilominus tamen ab hac
unā & ſolā patientiā dulciffimum nectar ſibi
eliciuit, & ſummpere confor tabatur. Cave
ergo, mi Religioſe, degener eſſe diſcipluſ,
qui potius arripe & tu hanc patientiam, ut
in valle miferiarum confor teris & roboreris.

AFFECTUS.

O Crucifixe Iesu! O ſolamen mōren-
tis animæ! Tu tanta pro me paſſus es,
Agnus innocentissimus, & ego pec-
cator maximus pati refugiam? Fugi, Ah!
fagi

fugi perfidus & procax discipulus tuus de
hoc, quia oculos averti à te dulcissimum
gistro meo. Doleo, O mi Jesu, & unum
dolerem satis; ne avertas faciem tuam, ut
ego sane oculos meos nunquam avertam
à te; Tu mihi eris prototypus, unde
de omnia mea efformare discam. Ingrau-
tribulationes, armentur contra me omnia
miseriae; omnia respuo, omnia tui ambi-
amplector, quia tu prior longè graviora
me sustinuisti. Robora O mi Jesu, affectu
hunc meum, accende fervorem, Augmen-
ta, sed ange quoque patientiam. O quoniam
felix essem, si mortem pro te oppeterem
sem! Immitte O mi Jesu tale quidpiam
tra me, ut amore meum ostendere possem
nunquam enim, tuâ gratiâ opitulante,
separari potero.

Fructus & proposita.

Bonum est, mi Religiose, si tam ardore
affectus in corde tuo foveas, sed etiam
ribus tuis nimium fidas, quin pati
quacunque etiam minimâ adversitate
griente, ad crucifixum tuum configi-
es, in sacratissima ejus vulnera te reconde,
plora continuò divinam assistentiam de
dentissimis jaculatorijs in auxilium tuum
advoca: *Gratias tibi O mi Jesu, quoniam*

ilus tuus, de
lclissimo Ma
u, & imm
n tham
iam ampi
totypot, se
n. Ingrat
ra me omni
ia tui amor
graviora p
Esu, affectio
n, Auge m
m. O qui
ppetere pe
uidpiam ob
idere possi
culante, et
sita.
tam ardem
as, sedar
quin pati
iveritate
confage
econde, in
entiam de
xilium tu
, quondam
principi
propriæ voluntati quām Deo, magisque mo-

me, certus ex hoc, quod ames me; tui amore
paratus sum nescio quas adversitates tolerare,
mo in ipsam etiam acerbissimam mortem ire;
sed, O mi Jesu, non sum fortior, nec ferventior
quam Sanctissimus Apostolus tuus Petrus, tu
suis infirmitatem meam; Adolescentulus sum
ego, robora me & succurre mihi, ut crescam in
vrum perfectum, suppedita scutum & arma
patientie, quo generosa constantia devincam o-
mnes adversarios meos. Tunc sum ego, sal-
tum me fac Deus meus; si tu pro me, quis con-
tra me? si tu illuminas & salvas me, quem ti-
mebo? a quo trepidabo? Auge O mi Jesu gra-
tiam, auge patientiam; & cuiusvis manus pu-
get contra me, non timebo mala, quoniam tu
me cum. Mirum sanè est, Anima religio-
sa, quod multi reperiantur, qui in seipso
sunt valde austeri, gestant cilicia, infligunt
sibi disciplinas, rigorosè jejunant & hæc o-
mnia patienter sustinent, si verò ab alijs vel
verbulum mordax, aut aliud inconveniens
inferatur, totus fervor levissimâ hac tribula-
tionis guttulâ extinquitur, exardescunt in-
 vindictas, perturbantur, & horrendum in-
dignantur. Noverint isti, plus placere Deo
vel unicum verbulum patienter toleratum,
aliaque mortificationes ratione statûs oc-
currentes, quām omnes aliae afflictiones
spontē susceptæ, cùm in his plus serviatur

veantur amore proprio quām Dei; quam non negaverim, plurimū conuertit
mortificationes voluntarias ad debellendos
hostes animæ.

Pro coronide hanc Maximam capitulo,
Anima Religiosa; In prime cordi tuo
reum illud Spiritus S. Amuletum: *Memento*
16. 32. est patiens viroforti. Audiant hoc impatiens
P. 3. tes, inquit S. Gregorius Papa. Minor em
Pasto- victoria est, si urbes expugnatur, quia exal-
ral. ad- sunt que subiguntur; valde autem magis
monit. quod per patientiam vincitur, quia ipse
animus superatur, & semetipsum sibi ipsius faci-
cit quando eum patientia intra se freno
compellit. Audiant impatientes, quod dicit
suis veritas dicit: In patientia vestra probata
tis animas vestras, quia nihil aequa fortis est
que patientia; patiens enim nihil grave, non
molestum à quoquam pati potest, est enim
Luc. 21. cundum animam imparibilis. Hanc autem
patientiam nullus se consecuturum erit
nisi plurimis tribulationibus fuerit agitatus;
cum patientia à patiendo nomen sordidum
Ad Scientes, inquit S. Paulus, quod tribulatio pa-
Rom. 5. tientiam operatur, & Abbas Piamon colla-
18. c. 13. nec laudabilis, nec admiranda est
patientia, si nullis inimicorum telis impetuosa
tranquillitatis propositum retentaret, sed in u-
est præclara atque gloria, quod irruentibus
se tentationum procellis immobilis perseverat.

Nam in quo vexari frangique adversitatibus
reditur, in eo potius roboratur; & in eo ma-
gi acuitur in quo putatur obtundi. A passio-
nibus enim & sustentatione patientiam dici nul-
la ignorat, ideoque constat, patientem pronun-
tiari neminem posse, nisi eum, qui universa, quæ
fibuerint irrogata, absque indignatione tole-
raverit. Et ideo non immerito à Salomone
recomendatur: Melior vir patiens viro forti, l.c.
qui continet iram capiente urbem. Virtus
hac genuinos Dei ministros demonstrat, nec
serui Dei nomen meretur, qui patientiam à
se excusserit: In omnibus exhibeamus nos- 2. Cor.
meritos sicut Dei ministros, in multâ patient- 12.
ia, in tribulationibus &c. & hoc cum gustu &
letitia quadam interiori, qualem expertus
est S. Paulus: Libenter gloriabor in infirmita- 2. Cor.
tibus meis. In his tamquam in placidissimo 12. 9.
loculo quieverat Sanctissimus Apostolus,
patientia enim juxta doctrinam S. Bonaven-
tura est lectulus quietis, & quidem inter le-
ctulos justæ animæ, quorum tres assignat,
primum sibi vendicat patientia: Primus Dom.
et lectulus patientie. De hoc & tu sollicitus 18. post
et omni Religiose, si tum in hac, tum in alterâ Pent.
rità placide indormire cupis. Supporta pa- Serm.
tienter quidquid adversi contingere potest, 3.
affige omnia sanctissimæ cruci Redemptoris
tui, & tametsi tristis sit anima tua usque ad
mortem, nunquam tamen ab ore tuo separes

X 2

Sancti-

Sanctissimum illud : veruntamen non nullus
sed tua voluntas fiat O Jesu ! Cogita, totum
esse leve tribulationis nostræ ; forte hach-
râ erit finis, ne ergo tam tepidus sis, quod
horulam pati refugias.

PUNCTUM TERTIUM.

VIdisti, Anima Religiosa, numerosa
pulcherrimarum virtutum congerientur
considera nunc, omnes suum splen-
dorem & pulchritudinem amittere, si non fu-
rint condecoratae omnium præstantissimæ
perseverantiæ. Hæc tam omnibus est necessi-
tia, ut reliquæ sine hac virtutes esse deficiantur.
Præclarus est amor erga Deum & proximum,
præcellentes sunt humilitas, obedientia,
mansuetudo, patientia &c. si tamen non fuerint
unitæ cum virtute perseverantiae, nihil proficiuntur,
hæc sola tum sibi, tum omnibus aliis

Matth. cœlestem coronam vendicat : Qui perfec-
24. 13. raverit usque in finem, hic salvus erit.

Unde desumes, parum profuturum Reli-
giose, longo annorum curriculo in Reli-
gione vixisse, variasque virtutes comparasse,
in fine tenuerit, & à servitio divino manu
retraxerit. Omnia spiritualia exercitia in-
ventos abeunt & disperguntur, si virtus
perseverantiae fuerint destituta; quid enim
Iudæ profuit, in Scholam Christi fuisse

sumptu-
ratum,
tute di-
monia
rem da-
veranti
se laud-
& de v-
inculca-
plum d-
muniū
Redem-
prò mil-
que ad-
amplex-
axis,
scender-
ludibri-
ram fac-
sit, in b-
manum
giōsē v-
servitio
lām sal-

E
g

sumptum, Apostolorum Collegio annumeratum, & secundum plurimos Doctores, virtute divinâ adeò præventum fuisse, ut dæmonia ejecerit? Nihil prorsus, nisi ad majorem damnationem, & hoc ex defectu perseverantiae. Non benè cœpisse sed benè finiisse laudabile est. Omni ad frugem redeunti & de vitæ emendatione cogitanti primariò inculcatur: *In fine ne corrumpas.* Exemplum desumitur ab absolutissimo virtutum omnium exemplari Christo Iesu benedicto Redemptore nostro, hic vix natus pati cœpit promiseris peccatoribus, & perseveravit usque ad mortem, crucem ipsam amore nostri amplexatus. Provocabatur quidem à Judæis, ut à cœptis desisteret, & de cruce descendenter; sed frustra, præoptans omnium ludibrio exponi quam perseverantiae jacturam facere, clare demonstrans, quam necessè sit, in bono perseverare, cum ille, qui mittit manum ad aratrum, id est, qui cœpit religiose vivere, & respicit retro, non perseverat in servitio divino, non sit aptus regno Dei, sed solum salvus sit, qui perseveraverit.

AFFECTUS.

Exulta Anima mea, resolvere in infinitas gratiarum actiones, quod benignissimus Deus tuus tanto favore te prænérit,

X 3

nerit, ut è tot millionibus animarum addic-
tissimum suum servitium te indignum
selegerit. At! quid benè cœpisse, quod
laudabiliter longo tempore progressus de-
juvabit, si finis non responderit? si causa
salva esse, Anima mea, usque in finem par-
verare debes. Ah! in finem usque, O m
Deus! usque ad ultimum vitæ halitum!
sensualitates meæ reclamant, deterret infi-
mitas mea! Spiritus quidem promptus est
O mi J̄esu! caro autem infirma; Tu ergo ab-
juva infirmitatem meam, tuum est, tu dona
tu juvas, tu perducis ad optatum finem, ad
igitur configio, tibi totam me committo,
ut constantem me teneas, humillimè efflag-
to. Ah mi J̄esu benignissime, Adjutor meo
esto, ne derelinquas me, neque despicias me Deum
salutaris meus. In te posita est tota spes mea,
fiducia mea, consolatio mea. Adjuva me, ne
unquam obdormiam in morte. Fac, m in tuo
servitio vivam & perseverem usque ad metu-
tem, inveniarque in tuo divino obsequio ca-
stans.

Fructus & proposita.

Fructus ex toto hoc decenniali seculi
colligendus in summam redigitur a
Paulo Apostolo, dum Galatas suos
iugo servitutis in libertatem Christi vindic-
erunt,

tos paternè admonet dicens: *State, & nolite
terum jugo servitutis contineri, & paulò post: Gal. 5.
unam abscindantur, qui vos conturbant; vos 1. 12.
nam in libertatem vocati estis fratres: tantum
ne libertatem in occasionem detis carnis, sed per
charitatem Spiritus servite invicem.* Deplo-
radum sanè est, videre tot Religiosos, qui
tanto affectu ad hunc statum anhelarunt, tot
media inquisierunt, ram instanter Superiores
solicitaverunt, ut tandem admissi Deo fa-
mulari possent, postea verò, vix quibusdam
elapsis annis, adeò intepescunt, ut, neglectis
virtutum exercitijs, totos se carnis libertati
tradant. Noverint isti, & aureum dictum
S. Hieronymi probè menti suæ imprimant:
Non queruntur in Christianis initia, sed finis. Ep. 10.
Non igitur, mi Religiose, respicere debes se- *ad Tur.*

mutam, per quam incessisti, sed eam, quæ ad-
huc restat: *Amplius igitur debemus inspicere,
qua bona nondum fecimus, quæ ea, quæ jam L. 22.
nos fecisse gaudemus,* inquit S. Gregorius Pa- *mor. c.*

pa. Qui scopum perfectionis attingere sata- *5.*
git, obtutum suum in continuos progressus
igere debet, quòd, ut fructu meliori fiat, con-
sideret tot sanctissimorum Patrum ruinas,
qui, tametsi in mortificationibus fuerint stu-
pendi, & ipsas propè humanas vires supera-
verint, nihilominus tamen perierunt, quia
oculos ab eo, quod supererat, abstraxe-
runt. Ponderavit miserabiles hos interitus

S. Bernardus Abbas, & hos ipsos in calcib[us] præstituit, quo indies ad perseverantiam, maioresque in virtutibus progressus initia-
retur, sibimet identidem inculcans: Tant

De Pas- Et tanti ceciderunt, quia non perseveraverunt
cion. usq[ue] in finem. Hoc ipsum & tu facito anima
c. 14. religiosa, excita te continuò, sta in timore
esto humilis, & cogita semper, te vocata
ad stratum religiosum, tot periculis erupit
& in portum tranquillum collocatam esse, si
semper magis magisque in verâ charitate ex-
ga Deum & proximum crescas, & in per-
petuacione proficias, secus & Deum & te ipsum
æternum perditura. Qui perseveraverint
que in finem, hic salvus erit, non bene ceperit,
sed bene finisse Paradisum comparat,

ANNOTATIONES.

Pro religiosis utriusque Sexus.

MEminerint Animæ religiosæ, Orig-
nem vocationis non esse alium nisi
Deum, idque ex immensâ ejus bondi-
tate & amore. Et sanè, si nostro, id est, hu-
mano more donum hoc metiri voluerimus,
dicere cogemur, animas ad hunc statum re-
catas summo amore à Deo constringi, si enim
iterata beneficia tanquam genuini amori
tesseram suspicimus, amoremque tanto me-

in calcariis
everantur,
essus incita-
cans: *Tantum*
severum
acito Anima-
ra in timore
, te vocant
ulis erexit
atam eis, ut
charitate ex-
& in perfec-
ti & te impli-
veraveris ad
benè capi-
parat,

NES.
ue Sexus.
osæ, Orig-
Te alium nu-
sæ ejus boni-
o, id est, illæ
voluerimus
e statum re-
ingi, si enim
iuni amora
ne tanto mo-
jor

prem credimus, quantò beneficia fuerint
potiora, maximus utique censebitur amor,
ubi potissima refulerint beneficia, potissima
autem, toto Orbe acclamante, conceduntur
animabus per donum vocationis, ergò &
amor erga illas maximus erit. Deus ad Scho-
lam suam eas vocavit, ut doctrinas cœlestes
adiscerent, & prophatarum scientiarum
vanitatis renuntiarent. Vocavit è Mun-
do, ut cœlestia cogitarent, non terrena.

Videt Deus animas in extremo pereun-
di periculo constitutas, easque tanquam na-
vicularias in tempestuoso mari fluctuantes con-
siderans, benignus advolat ne submergantur,
aque hac suâ ad statum religiosum vocatio-
ne periculis eruptas ad portum ducit, ani-
mi sui pace & quiete fruituras. Quām igi-
tur perversè agunt Religiosi illi, qui de statu
suo murmurantes parum aestimant in portu
tam quieto se contineri, cogitationibus &
operibus suis pleno cursu ad sæculum rever-
tentes?

Ereptus semel minacibus undis naufra-
gari meretur, si denuò ijsdem voluntariè se
involverit. Ita & Religiosus inimico hoc
seculo liberatus, meritò à Deo deseritur, si
denuò respiciat; Habet profectò Anima re-
ligiosa, unde statum suum summoperè aesti-
met, suamque mansioñem in Religione tan-
quam in Paradiso perenniter stabilire con-

tendat, tota semper Deo addicta, nec de lo
sollicita, nisi, ut Deo placeat, in quo id
dulce levamen & beatam quietem inveniet.

O quām felix est anima illa Religiosa,
quæ suo statu est contenta! Hanc, hanc b
cem aestimo, & verè re ipsa talis est anima illa
religiosa, quæ cellam suam ut cœlum indu
cit, gaudetque intra cœnobij monasterii se re
sam esse. Verus & bonus Dei servus lau
tatem suam non amittit, cùm intra muros
re condit, quantò enim corpus fuerit olla
ratius, tantò liberior est spiritus, angelus
sedibus sese immiscens; &c, quemadmodum
S. Bernardus affirmat, à cellâ ad cœlos eva
lans; quod, ut luculentius pateat, nonna
las annotationes proponam, quæ cuivis Rel
igioso, statum suum tenaciùs disquisitor
servire, suamque solitudinem relevare pe
terunt.

Annotatio I.

NOsse debes, anima religiosa, quæ
dum à Deo ad statum religiosum, in
quod idem est, ad viam perfectionis
e vocata, prima & principalis tua cogitatio
esse debeat, ut hanc ipsam perfectionem tu
quam scopum & ultimatum finem omnium
actionum tuarum tibi præfigas, omnia tu
a hanc unam dirigendo. Quod ut facias,

fat, sæpius recogitare debes, quare ad Religionem veneris, quemadmodum S. Bernardum fecisse constat, qui se ipsum sæpiissimè alloquebatur: *Bernarde, Bernarde, ad quid venisti?* quod ipsum & S. Arsenio erat in more positum, ut adeò mirum non sit, unde tam citò ad tantam perfectionem devenerint. Hanc doctrinam docuerat etiam S. Augustinus, Religiosis suis paterne inclamans: *Cogitate fratres, ad quid venimus.* Cogitet Religiosus, se non venisse ad Religionem ut doctus fiat, non ut magnus Magister & Concionator; sed ut bonus Religiosus sit; ut discat abnegare propriam voluntatem; apprehendat modum, quo Mundus cum suis illecebris conculcandus & contemnendus; ut denique viam inveniat, qua ad perfectionem ducatur, crescat in virtutibus & ad sanctitatem deveniat. In extremo judicij die justus Judex non queret à Religioso, an fuerit doctus, an magnus Magister, an præcellens Concionator, sed an fuerit bonus Religiosus, humilis, pauper, castus, & obediens.

Omnes scientiæ & doctrinæ, quas Religiosi addiscunt, nihil eis proderunt, nisi ad majorem perfectionem obtainendam fuerint directæ, concurrere debent ad augmentum virtutum, non verò ad earundem destructiōnem. Religiosus doctus plus obligatus est ad

ad Regularem observantiam quām id est
hoc ipso enim quod majoribus talentis
præditus, major ipsi incumbit obligatio
Deum & Religionem, quam exinde manet
in se agnoscit, quod majori pollet conser-
tione. Quantò fuerit doctior, tanto
transgressionibus gravius peccat, cùm semper
sit majus delictum illius, qui ex malo
quām qui ex ignorantia peccat; ex malo
autem peccare doctum, qui ut talis sciens
obligationes, & tamen transgreditur, non
erit, qui reclamet.

O! quām ingemuerat devotus quidam
Religiosus, cùm vidisset multos eruditos
suā doctrinā in eum solummodo finem
fuisse, ut docti & præclari Concionatores
Lectores &c. audirent, nullā habita ratione
ad Deum & Religionem. Non capiebat
optima hæc anima, quomodo fieri posset
ut illi, qui sciunt & agnoscunt, eo ipso, qui
sunt Religiosi, obstrictas se esse ad profanationem
tamen ab observantijs regularibus tam
ducus se eximere contendant. Si Deus ob-
stos elegit, atque idcirco Religiosis suis
tibus inservit, ut per eos indoctri-
tur, & modum tendendi ad perfectionem
addiscerent, quomodo illi ab omni ob-
stantia se eximent? Audi, quisquis es, O Re-
ligiose, id unum tibi necessarium esse,
omnes tuas cogitationes unicè in perfec-

tem & virtutum incrementum intendas,
quod fiet accuratâ Regularum observantiâ,
nonverò privilegijs & exemptionibus.

Quando instituuntur processus de sancti
alicujus Religiosi Canonizatione, primò o-
mnium interrogatur de sedulâ Regulæ cu-
stodiâ, cui quasi fundamento cætera omnia
instituntur; cùm impossibile sit, ut Religio-
sus ad sanctitatem perveniat sine accuratâ
Regulæ & Constitutionum observantiâ. A-
nima verè Religiosa nihil cogitat nisi de
perfectione, nihil desiderat quām perfecta
esse. Potissimum, quod observes mi Reli-
giose, est, ut, quando studes, quando præ-
dicas, quando legis Philosophiam aut Theo-
logiam, nunquam quæras tuas commodita-
tes, non exemptiones à regularibus obser-
vantij, non cibos delicatores aut commoda
extraordinaria, sed gloriam Dei, animæ tuæ
Salutem, virtutes & perfectionem. Prima-
ria intentio in omnibus functionibus semper
ad Deum est dirigenda, hoc vel simili affe-
ctu: O mi Deus, non solum ut discam aut do-
cam, sed ut tibi soli placeam, ut in virtutibus
& in Spiritu proficiam, hoc vel illud facio.
Sciens Q. Religiose f. 1

Scias O Religiose, talenta idcirco à Deo
concessa, ut ei servias, & ad ipsius glo-
riam ac divinam ejus voluntatem adimplen-
dam impendas. Magister omnium Magi-
strorum gloriofissimus Redemptor noster
docebat

docebat inter Doctores, disputabat, interrogabat & respondebat. At quem in finem
forsan ut doctus appareret? ut magnifici-
maretur? nihil minus, tales cogitationes in
mentem filij Dei intrare nequibant, sed tu-
luntatem impleret, quemadmodum ipse
sanctissimæ Genitrici suæ & S. Josepho in-

Luc. 2. sinuabat: *Nesciebatis, quia in his, que Patrum
mei sunt, oportet me esse?* Pulcherrimus ha-
modus est & optima responsio ad omnem ex-
tationes ad vanam gloriam incitantes; sed
prò dolor! quadrat hoc tempore in plu-
mos, quod S. Evangelista ad prædicta Christi
verba mox subnectit: *Et ipsi non intellexerunt
runt verbum quod locutus est ad eos.* Pauli
sanè capiunt verbum hoc, ut adeò paucilu-
mos invenires Doctores, Concionatores
alios, qui laborarent, nisi alliceret applausum
humanus, primæ cathedræ & cupido ob-
nendæ victoriæ, cupiunt alijs anteferti, pri-
alijs honorari, & vocari ab hominibus Radicis.
Quærunt honorem proprium, vanitatem &
existimationem, non verò Dei beneficium,
unde non intelligunt illa Christi verba:

*Nesciebatis, quia in his, que Patrum mei
sunt, oportet me esse.*

* * *

Anno

Annotatio II.

Qui ad perfectionem tendit, magno & virili animo esse debet, non ordinariam duntaxat, sed indies majorem perfectionem consequendi, quod desiderium plerum ad profectum conductit. Sagittatum emissurus, determinationem scopi eodem altiorum figit, quo non erit profundiorum; ita Anima religiosa oculos suos semper ad sublimiorem perfectionem elevet, ut saltem infimam consequatur. Multi vita spirituallin vigilant, & tamen in rebus divinis adeo sunt pussillanimes, ut, in solam suam debilitatem intenti, nunquam ad divinam opem obtutum inflectant, de magnis desiderijs minime solliciti, contentique viâ communi, satis se præstisſe credunt, si à peccatis gravibus abstinuerint.

Verum O quām decipiuntur, quām cœcutiunt, dum ingentem utilitatem ex magnis desiderijs prodeuntem non agnoscent! Qui sincero corde ad magnam perfectionem angelaverit perfectus evadet, aut saltem optimus Religiosus erit. Qui modico contentus est, suisque affectibus in rebus abjectis & minimis persistit, non perveniet, ne quidem ad statum minimum & imperfectum.

Anima Religiosa, quæ magnam perfectionem in suo corde molitur, ab his deside-

rijs

Anno

rijs seu totidem stimulis excitatur ad p[er]f[ectio]nem, velocius decurrit tramitem legi Christi & suæ Regulæ, inflammatur a[et]er divino, majorique fervore virtutum augusto insudat, & si perfectionis apicem non minò conscendat, bonæ tamen & probilla[m]æ Religiosæ nomen sibi pariet.

Procul ergo à corde Religiosi cogitationes eorum, qui semper sunt tepidi & negligentes, dicere minimè veriti, contentos esse, si à peccatis gravibus & mortalibus fuerint immunes, & observaverint leges illarum quarum transgressione Deus graviter offenditur, sufficere sibi, si vel ad januam Paradisi considerere liceat, nihil referre, an cum parvulis post Baptismum decedentibus, an venient cum perfectis, qui semper ad culmen perfectionis aspirarunt, cœlum ingrediantur. O miseros vos! ignoratis, quantum nocumentum vobis exinde cumuletis, desideria illam humilia & tepida aquam affundunt, quia amor divinus successivè penitus extinguitur, exhauriuntur vires animæ, & frequenillime quidem aditus ad cœlestia conceditur, qui adeò sunt desides.

Annotation III.

Notabis porrò, Anima religiosa, tamen si necesse sit, ut foveantur magnificia

ideria erga perfectionem, non ideo tamen
minimas negligendas esse. Propositio
hac duobus modis intelligi potest. Primo
ut accurata omnium actionum virtuosarum
etiam minimarum ratio ineatur, tametsi
enim sint minimæ, quia tamen bonæ sunt,
semper sunt adminiculum velocius ad majo-
ra pervenienti. Cui non suppetunt facul-
tates ut magnas faciat eleemosynas, non
idcirco desistere debet à faciendis exiguis, si
potest. Qui non est præcellens Conciona-
tor, & in doctrinâ non excellit, doceat per-
sonas rudes, prælegat doctrinam Christia-
nam, spes fatus, eundem & non raro majo-
rem fructum se reportaturum erudiendo
parvulos, quam nescio quis famosus Eccle-
siastes, qui innumeræ multitudini verbum
Dei prædicat; ille enim fructu suæ charita-
tis comparabit sibi divinam gratiam, hic ve-
to inani forte gloriolâ tumens reportabit
applausum humanum, fumum, vanitatem,
nihil. Secundo, ut studiosè caveantur o-
mnes etiam minimæ imperfectiones, cum
etiam minima animam à progressu retar-
dant, quemadmodum enim minimus lapil-
lus pedes nonnunquam in itinere moratur,
ia omnis modica imperfectio destruit iter
perfectionis. Sol, quantumcunque sit splen-
didus, exigua tamen nubeculâ offuscatur.
Magna pulchritudo ab exigua deformitate

Y

corr. n.

corrumptur. Magnam sapientiam minima ignorantia decore suo privat; nec condit perfecta eloquentia, ut vel minimus error subrebat. Idem & in perfectione judicium. Perfectio enim & Sanctitas sunt ornamentum animæ, maximaque virtus Mundi sapientia, omnem vel minimum etiam defectum, quantum possunt, eliminant. Qui parva non curat, ad summam perveniet, sed faciliter in deteriora prolabitur, attestante Syracide: *Qui spernit modestia, paulatim decidet.* Nec dispar Sandro Bernardo judicium, cui prolapsus in magnis vitia à parvo initio. Mens Deo dicens: *caveat minora vitia ut majora;* quia a minoribus incipiunt, qui in maxima proruunt. Mignum ædificium non unico momento cœruit, sed paulatim & successivè, primo una lapis decidit, tum secundus, & sic pondus quod si non observetur, nec medium adbeat, tota demum fabrica peribit. Animam ad culmen perfectionis sublevata non adeò faciliter in mortale prolabitur, sed successivè; Hodie v. g. non curat modicam quandam murmurationem, cras levissulam impatientiam, & sic deinceps, quando usque debilitetur, tum sic enervatam Damnum assilit, tentationem suggerit, concutit, tandem totum ædificium in præcepit, adeò ut nec mortalia amplius curet. *Nec*

*Eccles.
19. 1.*

tedas, Anima Religiosa, modicas Regulæ transgressiones esse res parvas, Non enim, ut S. Bonaventura annotat, minimum est, con- In spe- fessione minima, quæ non minimam moribus culo. maculam ingerunt.

Annotatio IV.

UT Religiosus quietè vivat & felicità rad perfectionem perveniat, primarium erit, ut sibi persuadeat, vocationem suam ad hunc statum esse securissimum iter tendendi ad perfectionem. "Multi inquietantur, lamentantur, & exiguum suum in spiritu proficuum inaniter palliant, dicentes: Quod si malitia Religione degerent, multò viverent pacatiùs majorique securitate ad perfectio- nem tenderent. Illusio apertè diabolica, quæ miserrimi quidam à profectu retrahuntur, indubitatum quippe est, omnem Reli- gionem, à sede Apostolica approbatam, esse optimam viam ad sanctitatem. Harum se- mitarum aggredere quamcunque volueris, semper securè incedes. Excute, mi Religio- le, quidquid temerariè Cacodæmon ingerit; angeris forte, te, dum solitariè vivis, priva- sum esse fructu ex operibus charitatis pro- manante, atque adeò inaniter credis, facilius te salvandum si viveres in Religione ubi Confessiones excipiuntur, Verbum Dei præ- dicatur,

dicatur, alia charitatis opera exercentur; aut
è converso, dum vitæ activæ intendis, pos-
optares contemplativam, ubi (tuo quidem
judicio) ferventiùs posses spiritui invigila-
re, precibus insistere, plurimas occasiones
evitare, à quibus in hoc statu frequentissime
nunc studijs, nunc excipiendis confessionis
bus, nunc concionibus adeò distraheris, ut
subinde nec horula supersit quā tibi iplas-
tēdas, unde non modicum dubium accrediti-
ne, dum proximi saluti inhias, propria pati-

Matth. ram facias, tibique sugilletur: *Et quid prodi-
homini, si Mundum universum lucretur, illa
mæ verò sua detrimentum patiatur? Conclu-
tius igitur fore, si in abstractione degredi-
ubi repetitis precibus magis in amore divini
exardesceres, tuamque salutem in salvo po-
neres.*

Eph. 4. Ah! Animæ Religiosæ, gravissima di-
hætentatio, *Manete in vocatione, quā voca-
estis.* Deus est, qui ad hanc Religionem, et
hunc statum & locum vos vocavit. Effe-
contentæ, vivite quietæ, peragite exercitii
Religionis vestræ, nolite de aliâ quæpiam
cogitare, obseruate vestras Regulas, non aliâ
nas. In extremo judicij die severus retribui-
arbiter non interrogabit de alieno, sed de
suo cuiusvis instituto, de hoc rationem
exquiret, non de alio.

* * *

Annotatio V.

A Dvertat Religiosus, quod si in perfectione velit progredi, procurandum sibi esse, ut studiosè conservet bona illa desideria, illum fervorem, spiritum & devotionem, quibus primo in Religionem ingressu exæstuabat. Si enim Religiosus eo fervore progrederetur, quo incepit, brevi perfectus efficeretur, quia verò sensim remittit, sensim quoque deficit, singulis diebus tepidior, adeò ut vel unicum inordinatum affectum refrænare, vel quidpiam sibi subtrahere minimè valeat, in amore divino ejus se servitio nimium quantum frigescens. Interrogatus Abbas Agathon, quem modum Religiosus tenere debeat, dum ad perfectionem aspirat? respondit: *Vide, qualis fueris primà die, quando existi de saculo & corpus fuisti in claustro, & talis permane semper.* Hoc si feceris, certò in spiritu profici. Seriò menti tuæ obijcito, quanto ardore valedixeris Mundo, conculcaveris ejus honores, reliqueris omnes vanitates, persevera in sanctis hisce cogitationibus, observa, quam in illis primis principijs fueris obedientis, quam diligens in mortificandis passionibus & corrigendis defectibus, quam assiduus in oratione, quam sedulus in observatione Regulæ, quam modestus in omnibus actioni-

actionibus tuis; hoc ipsum & nunc facio,
cave, ne negligas humilitatem, reverentiam,
silentium, quibus in ingressu eras additus;
stude potius omni die in virtutibus credere,
& brevi perfectus eris. Nec decipi te patet
ris, dum forte cogitatio subreptit, te non am-
plius, ut Novitios, obligatum esse; falleris
quis quis es. Ego sum Magister, inquit non
nemo, sum Lector, Ecclesiastes emeritus, non
rarò superioris munere præminens, non ob-
ligor ijs, quibus Novitij. Summopereras,
mi Religiose, si ad Mundi trutinam
omnia librares, esset, cur talia referas.
Aliud autem suadet via spiritus & Religi-
nis, quæ tales cogitationes ut falsas & inanis
repellit. *Quanto magnus es, humilia tuu-
omnibus & coram Deo invenies gratiam: Et
Christus Dominus. Qui major est in uolu-
fiat sicut minor, & qui Preceptor scut ministro-
tor.* Dictamina S. Spiritus volunt & co-
cent, ut, quanto plura talenta, majorem de-
etrinam, scientiam, honores & dignitates
Deo acceperis, tanto ferventiùs ea omnia
Dei gloriam impendas. An credis Deum ab
obligasse te à virtutum studio & sedula Re-
gularum observantiâ, quia majore favore in
prosecutus est nunc, quam dum eras Novi-
tius? Unde, obsecro, tibi hæc documenta
An augmentum gratiæ eximat te ab exercitu
religiosæ observantiæ? Falleris, Animo
ligosa,

*Eccles.
3. 20.*

*Luc.
22.*

ligiosa, quo enim plures annos numeras professionis tuæ, quantò diutiùs in domo Dei pane corporali & spirituali es refecta, quanto plures honores in Religione assecuta, tanto magis ad Regularum observantiam in omnibus etiam minimis rebus es obligata, magis humiliis, magis patiens, magis modesta & mortificata in omnibus sis oportet. Memineris nobilitatem, dignitatem & honorem Religiosi non consistere in majori semper exemptionum & privilegiorum obtentu, sed in continuo humilitatis, mortificationis & diiarum virtutum incremento, in quorum numero cum fueris, tum enimvero in viâ perfectionis te constitutam scias.

Annotatio VI.

Pro certiori perfectionis obtentu quilibet sibi imaginetur, quidquid toto tempore fecerit, minus esse; & hac persuasione singulis diebus excitet se ad magis magisque audendum. Non debet respicere ad ea quæ fecit, sed ad id quod remanet, quod ipsum fecisse suspicor Psalmem regium, dum ad Deum conversus hanc gratiam in se continuari petijt: *locutus sum in linquâ meâ: Ps. 39.*
notum fac mihi Domine finem meum & numerum dierum meorum, quis est, ut sciamus, quid desit mihi. Ubi observes velim, non petuisse

Y 4

petuisse

petiisse notum sibi fieri principium vita
sed finem, respiciebat ad id quod super-
rat, non quod transierat. Non cupiebat
scire quod possidebat, sed quo indigebat.
Consideratio operum præteriorum valde
periculosa est, quia perfacile inducit ani-
mam ad vanam gloriam & inanem salutis
securitatem, consideratio autem virtutum
nondum acquisitarum faciliter provocat ad
magis sese humiliandum, maiores labores
Dei amore assumendos, & magis mortifica-
tionibus insistendum. Bonus Religiosus
oculos suos reflectit ad id quod restat, non
quod præteriit; non initium sed finis vita
est contemplandus. S. Paulus oculum defi-
xerat ad altiorem perfectionem, non con-
siderabat quod fecerat, sed quasi nihil fecisset,
ita omnia in corde suo oblitterabat, unde
Philippensibus scribebat: *Fratres, ego me non
arbitror comprehendisse.* Unum autem illu-
lud ago, ea quidem, quæ retro sunt, obliuiscere,
ad ea verò, quæ sunt priora, extendens me
Philip. ipsum, ad destinatum persequor, ad brachia
3. supernæ vocationis.

In Ps. S. Hieronymus Religiosum illum me-
tò beatum & felicem vocat, qui ad nihil
aliud quam quo caret respicit: *felix est, qui
quotidie proficit, qui non considerat quid hor-
fecerit, sed quid hodie faciat, ut proficiat.* O
mi Deus! quam hic merito pudore suffi-
datur

tantur Religiosi, qui, posthabitâ omni curâ, de suo profectu tam comparandæ divinæ gratiæ sunt vecordes & ignavi, cum tamen in omne bonum animæ consistat. Ah! exclamat S. Bernardus miseriæ huic paulò intimus intentus, *utinam Fratres* (alloquitur suos Religiosos) *nos sic effemini cupidi gratiæ* *Serm.* *spiritualis*, *quemadmodum sacerdotes homines de altissimis* *jejunia temporalis*. Magna sanè confusio & humilitas ista, O Religiosi, quod sacerdotes majori ministerio inhinent caducis tam sibi perniciosis, *cordis*, quam nos æternis tam nobis proficuis, illi velocius currunt ad mortem, quam nos ad vitam. Discute paulisper teipsam, Anima religiosa, pondera cursum tuum in perfectionis semitâ peractum, cogita, quam nihil tantenus profeceris, tametsi nescio quæ præfiteris. Perfectio est mons magnus & sublimis, iter arduum & sentibus refertum, si per multas tribulationes, per carnis macerationes, per cilicia & disciplinas, per jejunia & abstinentias processeris, tum enim verò finem optatum consequeris.

Annotatio VII.

Tametsi omnes Confratres perfecto amorem sint prosequendi & in suis necessitatibus adjuvandi, advertendum tamen, solum conversandum cum Religiosis bonis

Y 5

bonis & virtuosis, discolos autem & perver-
sos cane pejus & angue fugiendos; fugien-
dos & illos, qui cum bonis boni, cum mali
mali sunt, item negligentes & tepidos. Cum
multis amicitia custodienda est, inquit B. Lau-
rentius Justinianus, moderata autem concur-
satio cum solis Deum timentibus & vivis
viventibus habenda est, qui enim cum discu-
conversari voluerit, procul dubio fiet eorum
milis. In specie autem vitandam confide
societatem eorum, qui murmurant & impi-
dica loquuntur, tales enim assidentium ac-
mas maculant, & simpliciores veneno perdi-
tionis inficiunt. Videbis hujusmodi in o-
mnibus angulis quocunque tempore, & ma-
xime sub silentio circumcursantes, in famam
vitamque absentium impiè debacchantes,
nec contentos, ut scipios in damnatione
Barathrum præcipitent, sed omnimodis in-
tentos, ut & alios in damnatam suam Soci-
tatem pertrahant. Aliud evenit cum bo-
nis, quorum dexteræ si manus dederis, securi
ad culmen perfectionis pervenies. Audi S.
Basilium de pluribus commodis è talium
consortio promanantibus. Loquitur hic
cum filio quodam spirituali & ait: *Dile-*
Etare omnino de hominum perfectione
conversatione, & gaudeat anima tua agne
cum abstinentia deditis. Solerter impo-
ta ne aures tuas ab eorum sermone atque
quia?

qua vitam eternam in se continet, cui, qui
libenter auscultat, salutem animæ sibi com-
parat. Quemadmodum Sol suo exortu tene-
bras fugat; ita doctrina Sanctorum à cor-
dibus nostris caligines eliminat. Ne obse-
cro talium hominum consortium fugias;
quatenus eorundem admonitionibus mens
tua iu cœlum sublevari, omnem hujus Mun-
di vanitatem una cum tuis sensualitatibus
contemnere possis, nec dubites, quin hoc pre-
fino magnum robur contra dæmonum in-
sultus sis adepturus. Haec tenus S. Doctor,
qui tot Religiosis veræ directionis Regulas
prefixit, ut merito omnium Monachorum
Pater nominari possit. Pergit deinde o-
mnes & singulos dehortari à perversorum
consortio, qui virtutibus mortui solis suis
passionibus vivunt, contenti, si suæ propriæ
voluntati satisfecerint, cæteram omni conso-
latione divinâ destituti. Cum istis nullum
tibi sit commercium, nisi in quantum credi-
deris, eos à suis erroribus revocari posse;
quod si facere nequeas, fuge eos ut infensissi-
mos hostes, quia non raro unica ovis morbi-
da totum gregem inficit, & modica fellis
particula magnam dulcedinem amaricat.
Crede explicari non posse, quantum dam-
num afferat Societas qum perversis, & quan-
tam utilitatem conversatio cum bonis.

Anno-

Annotatio VIII.

Colloca studium tuum in seriā imitacione aliorum Religiosorum, & imitate eorum virtutes, & si quam tibi delle adverteris, ejusdem obtinendæ solerissimus esto. Exemplum à S. Abbatे Antonio datum, qui, quas in alijs Monachis notaverat virtutes, easdem sedulò imitabatur. Idem fecit & ille Monachus, de quo S. Bernardus, hic post matutinum Abbatem suum dolens accessit & dixit: Ah misery me! O Pater, vidi ego Monachum quendam, in quo triginta virtutes numeravi, quarum ego nemtrā possideo, obligatus proinde, ut omnibus viribus easdem mihi comparem. Imitare & tu, quæ bona in alijs deprehenderis, ab uno disce humilitatem, ab alio modestiam, à tertio obedientiam, ab hoc simplicitatem, ab illo mansuetudinem &c.

Homines probos & sanctos Deus nobis tanquam exemplaria proposuit, quatenus eorum vestigia sectaremur. Ita S. Paulus suos Corinthios monuit: *Imitatores mei facte.* Perfectio, mi Religiose, nihil aliud est, quam perfecta quædam unio omnium virtutum. Quantò anima pluribus virtutibus fuerit exornata, tanto erit perfectior, virtutes autem nullibi inveniet certius quam apud Sanctos, hos igitur imitetur, & brevi perfecta evadet.

i. Cor.

- 4 -

Annotatio IX.

X priori annotatione clare resultat, si
imitandi sunt Sancti & perfecti, multo
magis imitandum fore perfectum per-
fectorum Christum Dominum. In hoc ha-
bet anima complementum omnium virtu-
tum, hunc unicum sæpius consideret & vide-
bit absolutissimum exemplar omnium actio-
num suarum ; Exemplum dedi vobis , ait Matth.
ipsem, ut, quemadmodum ego feci vobis, ita
vos faciatis ; & discite à me, quia misericordia
humilis corde. Non est virtus, quæ ex
abundantissimo hoc fonte non possit hauri-
ri: si desideras humilitatem, habebis per o-
mnia & in omnibus humillimum, Nativi-
tatem Iesu & tota vita digito tibi virtutem hanc
demonstrabunt, nec mors ipsa alium Epilo-
gum efformat, quam perfectam humilita-
tem. Si patientiam affectas, ne & hic à
Christo discedas, reflecte denuò oculos tuos
in totius vitæ decursum, & videbis in monte
Calvariæ coronatam patientiam gloriosè
triumphantem ; quos non angores, quas
miserias, quæ ludibria non sustinuit toto tri-
ginta trium annorum curriculo ? non est sa-
nè ut in ijs enarrandis multum excurram,
cum passim constent. Si mansuetudinem
elgis, quis Christo mansuetior? mitissimus
hic & humillimus corde sicut ovis ad occiso-

rem

nem ductus est, nec ostendo vel minimo in patientiae motu. Si ad solitudinem aspiras, O quale prototypon in Christo Iesu, fuit hic à duodecimo usque ad trigesimum annum in continuâ, ut ita dicam, solitudo ab omnibus absconditus, ita ut S. Patres annos istos nuncupent *annos vita absconditae*, ut taceam quadragenariam solitudinem, alioque frequentes secessus tempore prædicationis factos. Si donum orationis te allucinasti Magistrum tuum integras noctes in

Luc. 6. oratione consumentem: *Erat pernoctans in*

12. *oratione Dei.* Quocunque demum desiderio impelleris, ad Christum recurre, & fieri sicut vis; Consilium dudum Ephesij inculcatum à S. Paulo: *Estatim imitatores Dei, sicut filii charissimi.* Nec S. Bernardo placuit aliud exemplar suis Religiosis proponere, quām hoc ipsum omnium aliorum perfectissimum. *Describe in corde tuo mores & actiones Christi,* inquit hic S. Doctor, quam humiliter cum hominibus fuerit conversus. Novitus, quām benignè cum discipulis, quām modestè in sumendo cibo & potu, quām affilatus erga & inter pauperes, gaudium quo erat adeò sese pauperibus conformare, unus ex illis esse videretur, nullum contempserit aut abhorruit, tametsi leprosus esset. Vide, quām à curis saeculi fuerit liber, namdem de corporali necessitate sollicitus.

Eph. 5.

p. 1232.

Quam verecundus in visu, quam patiens in
contumelijs, quam mansuetus in responsis.
Non cogitabat se unquam defendere verbis
nordacibus aut amaris, sed quærebat re-
sponsione humili & suavi sanare aliorum
malitiam. Considera, quam in omnibus
suis gestibus fuerit compositus, & quam sol-
licitus de salute animatum, quarum amore
incarnari & acerbissimum mortis genus obi-
te alicit, te alicit,
s noctes in
nocturni in
um defide-
e, & fieri
Ephesijs in
tatores De-
nardo pla-
s propon-
rum perfe-
o morei &
or, quam
converfa-
quam mo-
am affilium
edium que-
rmare, al-
sm contem-
effet. Vi-
r, ne que-
follicie
Quam

Quam frequens in vigi-
lis, quam obediens parentibus. Quomo-
do fugerit omnem jactantiam & omnem sin-
gularitatem, speciatim verò discursus singu-
lares cum mulieribus, ut ipsimet discipuli
mirati fuerint, cùm videssenteum solum cum
amaritanā loquentem, tamquam de re in-
solita. Quomodo nullum spreverit pecca-
torem, cum quantā clementiā suscepérit
penitentes; Et denique quam vivum exem-
plar se in omnibus præbuerit. Hunc cordi
a memoriæ tuæ inprime, hunc in omnibus
verbis & in operibus tuis imitare, hunc eun-
do, stando, sedendo, tacendo, loquendo,
comedendo indesinenter intuere. Ab hoc
seculo disces ferventius amare Christum,
studiosius colere ejus familiaritatem, majori
fiducia

fiduciâ ferri erga ipsum, & consequente in omni virtute proficere. Hic sit tua sapientia, tua meditatio, tuum studium; de hoc semper cogita, ut ab illo provoceris vel ad imitationem, vel ad intensiorem amorem erga ipsum. Quid efficacius, Anima religiosa, quid pro spirituali incremento solidius tene firmiter hanc doctrinam, & in omnibus actionibus tuis ad eum recurre, semper auctor exemplar istud, & quare modum omnia curitate instituendi.

Annotation X.

INhibetur quoque animæ Religioz ad perfectionem anhelanti nimia cum parentibus, fratribus, sororibus &c. familiariis.

7. Mo- liaritas. Ille scire Dominum familiarium ap-
ral. c. petit, inquit, appositi S. Gregorius Papa, quod
14. præ amore pietatis nescire desiderat, qui canaliter scivit. Gravi etenim damno scienda divina minuitur, si cum carnis notitia patitur. Extra cognatos ergo quisque ac proximos debet fieri, si vult parenti omnium coniungiri. Affectus inordinati erga propinquos imminuunt affectum ordinatum, quem ad Deum habere debemus. Qui ad perfectionem anhelat, corde puro & ab omninem carnis & sanguinis emundato pollere debet, his enim expulsis, subintrabunt cogitationes.

is sequentia
t tua sapientia;
um; de hoc
oceris ad
amorem et
imma religio-
nto solidius
& in omnibus
emper alpice
m omnia tu
Religiosz ab
mia cum ple
us &c familiari
at, quorū
mno scientia
notitia patr
ue ac prae
nnium tenu
a propinquu
n, quem ad
ad perficie
omni membra
o pollere
bunt copie
dices

tones divinæ & ad perfectionem extimantes. Non tamen per hoc prohibere cum naturalem affectum erga parentes, quos ex præcepto divino honorare tenemur, ad eliminare affectus inordinatos illorum, qui integro die in eorum domibus versantur, fruuntur eorum bonis & valedicunt illis, quæ sunt Dei, salutis animæ & Religionis; hos detruncare oportet, utpote animam ab amore divino retardantes. Singulis diebus pro parentibus orandum succurrendumque, quantum fieri potest, hac tamen cautelâ semper adhibitâ, ne per affectum carnis eversusatur affectus spiritus. Honor, qui debetur patri terreno, ita ordinari debet, ut per eum non iuminuatur cultus Patri æterno debitus.

Honora Patrem tuum, inculcat non nemini S. Ep. 10.

Jeronymus, sed sive à vero Patre non separet. ad

Tamdiu scito sanguinis copulam, quamdiu ille Turr.

reverit suum Creatorem; alioquin David

protinus canet: Audifilia, & vide, & in-

aurem tuam, & obliviscere populum,

et domum Patris tui, & observa præ-

monum, quod Deus datus est, & concupiscet

Rex decorem tuum. O quam magnum præ-

monem est istud! exclamat hic S. Doctor, gran-

de præmium parentis oblii: Concupiscet Rex

decorem tuum. Non potest non eximiè re-

munerari Deus animam illam, quæ amore

Dei renuntiat amori carnalium parentum,

Z

adeo,



adeò, ut omnis, qui reliquerit domum, uires
tres, aut sorores, aut patrem, aut matrem, aut
uxorem, aut filios, aut agros propter nomen
Dei, centuplum sit accepturus, & vitam uit-
nam possessurus.

Annotatio XI.

Feratur singulari amore erga suum Monas-
terium & propriam cellulam. Sunt et
Sanctis Patribus, qui Monasterium &
cellam Paradisum vocant, quo Religiosi per-
fectionis amantes etiam in hoc Mundo per-
fruuntur. Quotiescumque sine necessitate
egrediuntur, & in domibus saecularium se-
per plateas discurrunt, toties à Paradiſo ad
infernum tendunt. Abel à Caino occi-
erat, quia foras egressus: *Cui dixit Cain: ergo egrediamur foras.* Diabolus holtis jun-
tus omnium Religiosorum, ut eos morte spe-
rituali afficiat, provocat ad prodeundum
Monasterio, è cella, offert millenas execundi
occasions, nunc propria commoda, nunc
aliud quidpiam allegando, nec mora, com-
vix egressos lethali iectu appetit.

Religiosos Stellis similes dixeris, in de-
coro Ecclesiæ cœlo tanquam illæ in firmi-
mento splendidissimè coruscantes, qua felicitate
illæ, ut suum splendorem retineant, nec
est ut maneant fixæ, firmæ & stabiles in levitate.

io Dei. Fixæ ut non errent, dum cellam
uam relinquunt. Nonnulli millena exco-
gitant, quò à Superioribus licentiam extor-
queant, quos omnes meritò Stellis errantibus
comparaveris, de quibus forte S. Judas in
sua Epistolá Catholicā v. 13. *Sidera erran-*
tia, quibus procella tenebrarum servata est in
eternum. O quàm innumeris periculis,
quantis ruinis Stellæ istæ sunt subjectæ! Uni-
versum, dum à loco suo discedunt, in præceps
tuunt, ut adeò quilibet salutis suæ cupidus
tibil magis horreat, quàm à suo firmamento,
loc eft, à suo Monasterio semoveri, ubi se à
ipsu securum novit. Omnes malarum passio-
num & desideriorum catenas colligo, non
amen efficies, ut talis prodeat è suâ cellâ, ni-
accererint funiculi charitatis & obedien-
tia, quibus solis ligari, trahi & duci poterit,

Annotatio XII.

R eligiosus ita vivere conetur, ut alij ædi-
ficientur, & discere possint modum
rectè vivendi, quod idem est ac di-
cte: Bonorum operum se præbeat exemplum. Reg. S.
Barum enim proderit benè dixisse aut scri- Aug.
isse, si opera non responderint; verba citò c. 11.
transfunt, nec tam subtiliter considerantur
quam actiones, quæ omnium oculis sunt ex-
sistæ. In plantâ non quæruntur flores sed
fructus

fructus, ita & in Religiosis non sufficit bene differuisse, seu prægnantibus eloquentia phaleris Auditorum aures oblectasse, si defuerint fructus boni exempli. Antiquis placuit, Religiosum hieroglyphice in forma senis adumbrare, dextrâ simulacrum Solis, levîstrâ horologium deferentis. Colimatus symbolica hæc delineatio ad absolutum vietæ religiosæ prototypon, senectute enim gravitatem, Sole bonum exemplum, quo apud omnes inclaresceret, horologio singulis actiones justâ lance trutinandas protegebant. Inspice mi Religiose Symbolum hoc, & disce, adhuc in tuâ juventute senilem auctoritatem præferre; disce vita innocètiâ speciosissimè rutilare; Disce omnia tua instituere & peragere, ut sint ad normam virtutis regulata. Observa denique polcherrimam doctrinam S. Bernardi, quam fôrori suæ, & in ipsâ omnibus alijs Religiosis tradidit: *Venerabilis virgo, desidero ut loco omnibus ancillis Dei, que tecum sunt in Monasterio, benè vivendo.*

Serm.
16. ad
Soro-
rem.



ANNO

ANNOTATIONES

Ab ipso Auctore specialiter
Monialibus præscriptæ, nunc tamen,
pauculis immutatis, omnibus utrius-
que Sexûs Religiosis accom-
modatæ.

S Tudosè obseruent Moniales, (Religiosi)
certumque eis esto, dum ad Religionem
sunt vocatæ, à Deo in sponsas electas es-
se, & quemadmodum gemmæ pretiosæ au-
tis scrinijs includuntur; ita se tanquam ani-
mas plus cæteris dilectas reclusas intra sacra-
milla cœnobij septa. Credant insuper,
quemadmodum omnes aliæ animæ, ita & se
tanquam naviculas in naufrago & furibundo
tugus Mundi Pelago navigare, & ipso Reli-
gionis ingressu appellere ad portum quietis-
sum summeque tranquillum; ut meritò
dici possit, dum Monasterij portam attin-
gent, ad Insulas fortunatas perduci, quo no-
mine Monasteria indigitare placuit S.S. Au-
gustino, & Hieronymo, qui verba Davidica:

Pf. 96.

attentur Insulae multæ: ad Monasteria refle-
xunt, paritatem in hoc constituentes, quod,
quemadmodum Insulæ undique aquis sunt
circundatæ, omni ex parte fluctibus impe-
nuntur, nihilominus tamen, quantumcunque

Z 3

percu-

ANNO.



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

percutiantur, nunquam dissolvuntur, quin
 potius ipsæ undas infringunt & abigunt; na
 & Religio quantumcunque undis mortifica
 tionum, persecutionum, linguarum maledi
 carum &c. infestetur, nihilominus inicita
 consistet: *Istæ Insulae*, inquit S. Hieronymus,
 tunduntur quotidie, sed non subruntur; in
 mari sunt, sed habent fundamentum Christum,
 qui m̄ veri non potest. S. Bernardo Mon
 asterium Paradisus est: *Verè claustrum est Pa
 radisus.* Quod tamen ægrè in animum in
 ducunt tepidæ illæ animæ religiosæ, quæ nō
 nihil sollicitæ de proœctu, de spiritu, de der
 ratione, exteriùs duntaxat religiosas se sim
 ilant, istis enim sacratissima claustra potius
 infernus sunt ab ipsomet per pessimos hos
 mores in horribilem specum commutata,
 unde tot lamenta quibus æthera implentur,
 dum nonnullæ queruntur, se intra monia seu
 perpetuo quodam carcere constrictas esse
 metiuntur hæ, quæ sunt carnis & Mundi, non
 quæ spiritus & Dei. Aliter loquuntur de
 votæ animæ, quæ in suis cellulis delitiosissi
 mum tempe experiuntur, nihil desiderantes
 quam ut unicò suo bono, amantissimo spon
 so Christo Iesu, perfrauantur, ad hoc vires o
 mnes impendunt, huc omnes nutus coll
 mant, probè gnaræ, maximum bonum in
 clausuris detineri, ubi omnia bona, tu
 quieta sunt.

Hugo



Hugo Cardinalis illud Cant. 4. *Hor-*
us conclusus, soror mea sponsa, hortus conclu-
sus: Religioni applicat, dicens: *De Reli-*
gione specialiter hoc potest exponi, quæ hortus
voluptatis est, si verè eam apprehendimus.
Unde va illis, qui eam magis carcerem repu-
tant & infernum. Duobus muris Monaste-
rium custoditur, invisibili uno, qui sunt An-
geli potentiam suam contra hostes invisibi-
les exercentes; altero visibili, & hi sunt ho-
mines, qui defendunt ab inimicis visibilibus.
Uterque hic murus concurrit ad arcendas
perversorum versutias, ut adeò neutiquam
conquerendum, sed summoperè gauden-
dum de concessâ tantâ securitate, qua dam-
natis Satanæ unguibus tam dextrè subduci-
mur.

Placuit insuper eidem Hugoni Cardina-
lannis Religiosas aviculis in ergastulo de-
tentis comparare, quæ, tametsi corporis li-
bertate sint privatæ, fruuntur tamen liberta-
tē recordis, & ideo in signum suæ lætitiae sua-
inter modulantur. Appositè huic similitu-
dimi suffragatur S. Gregorius Nazianzenus de
Monialibus differens: *Vinculis perpetuæ clau-* *Orat.*
fere pressæ, & liberæ (NB. *pressæ, & liberæ*) *i. ad*
que retentæ sunt, & teneri non possunt, quarum Julian.
nihil in Mundo, & omnia Mundo superiora
sunt. He, inquam propter mortificationem
immortales, quarum Angelici Psalmorum

Z 4

Cantus,

Cantus, & pernox statio, & mentis ad Deum excessio ante mortem in cælum rapit. Ver tales, antequam anima corpore separatur, æthereas delitias jamjam degustant, per suam contemplationem, & frequentes Pal morum decursus plus cœlicolæ quam ter genæ; plus Angeli quam homines. Enim verò regrediamur denuò ad Hugonem nostrum, & tenuius inquiramus, cur animas religiosas potissimum aviculis non vero alijs animalculis comparet, vult, ni fallor, præcellens hic Doctor, omnibus & singulis digno commonstrare, incumbere Religiosis, ut in suis cellulis sint quietæ & contentæ, quemadmodum volucres in suis catastris. Ad hanc accelerato gradu contendere O anima religiosa, interroga volatilia cœli, & indicabunt tibi; nec mireris ad irrationabilia animalcula te abligari; Non erubescit Scriptura animal rationis honore donatum, id est hominum brutorum discipulum facere, inquit S. Jo Chrysostomus, cum enim ex Scripturis discernat, cum ad bruta, ad volatilia cœli ablegat. Hæc docebunt te, quam sit proficuum non querere libertatem. Expertus id est, suoque æterno commodo didicit Monachus ille, de quo in vitis Patrum: Pertusus hic clausuræ & solitudinis suæ die quodam toto afflictus oculis in delitiosa prata & amoenis silvas excurrebat, ubi cum circumstante

natore
litante
adjabo
berrate
logest
licoru
tociitu
rabat a
mūnium
didisse
se, que
confirn
miser
tarcerē
palliol
pulcher
bus did
laqueis
pravale
reponer
fuitos
nos dun
bius for
claustr
tire. S
tionis tr
articula
hendi, c
vitio se
repetat
namet,

Job. 12.

natores, aviculasque liberrimè hinc inde volantes cerneret, mox, subortâ & haud dubiè adiabolo ingestâ cogitatione, ad eandem libertatem summoperè alliciebatur. Paret suggestioni, firmiterque statuit, cellam se relieturum, quo deperditam libertatem quantocutius recuperet. Propositum hoc robo-
tabat avicula quædam in propinquâ arbore nimium quantum suâ libertate exiliens, cre-
didisse, Cacodæmonis commissarium fuis-
se, quo miser Novitius in suo errore magis confirmaretur; confirmavit sanè: mox enim miser lamentari, annos juveniles perenni carcere reclusos deplorare, suique discessus palliolum excogitare. Angebatur quidem polcherrimis quibusdam documentis, qui-
bus didicerat, quantum bonum sit, à Mundi laqueis creptum esse, quia tamen libertas pravalebat, saniora (-perverso suo judicio-) nponebat, multos nimirum in sæculo con-
tinutos sanctissimè vivere, nec lilia inter mu-
nos duntaxat conservari, sed & in pratis, sa-
iliis fore in suâ libertate Deo famulari, quàm claustro inclusum melancholiâ tabescere, pe-
nitite. Sed ecce! in ipso deperditæ resolu-
tionis turbine videt ex improviso jubilantem
aviculam in medijs lætitijs à milvo appre-
hendi, deplumari, extinqui. Quis hic No-
vitio sensus? Quæ cogitatio? An Mundum
repetat? Allicit libertas, deterret habitæ li-
bertatis

bertatis oculatum periculum. Quid ergo in
stupendâ hac rerum facie? Excruciari mi-
ser, torqueri, tangi intrinsecus, & altius in-
gemiscere: O aviculam! O opportunam
insipientiæ meæ Magistram! O libertatem
interitū tui infensissimam genitricem, fel-
cem te credidi, fortunatam proclamavi, imi-
tatorem promisi, At! O infelicem te, O in-
fortunatam! fuisses caveæ tuæ inclusa, fu-
ses libertate privata, salutem tuam in tun-
posuisses; sapiam ego damno tuo, & quod
priùs insipienter statueram, revoco nunc,
nunquam amplius sacratissima Religionis
septa egressurus. O cellula mea! O gao-
philacium aureæ & æternæ salutis meæ? Ca-
pio nunc & luce clariùs agnosco propositas
Dæmonis decipulas. Vale ergo O somniare
libertatis thesaure, vale Munde immundi,
valete delitiæ, nunquam amplius in vefra
vota me attracturæ, facient aliena pericu-
cautum. Dixit, & animo immutato gene-
rosè in claustro perstitit.

Disce & tu, Anima religiosa, saniora
sapere, apage, quæcunque inania libertans
omnia incusserit Dæmon. Felix es O ani-
ma religiosa, & si infelix ideo soldm es,
quia libertatem quæris, libertatem ad aliud
aliud profuturam, quæm ut efficiaris perpe-
tuum Diaboli, Mundi, & propriæ car-
mancipium. Exemplum sunt tot alia b-
ligue

ligiosæ è Monasterijs profugæ, quibus omnibus in debitam mercedem cessit jactura honoris, existimationis, vitæ corporalis, & uinam! non etiam æternæ. Gaudia, quibus inhias, in Deo, in tuâ cellulâ quære, esto bona & devota, & spirituali lætitia perfrueris. En! quæ gaudia S. Augustinus Virginibus proponat: *Gaudium Virginum Christi De S. Cœlo: De Christo, in Christo, cum Christo, post Virginum Christum, per Christum, propter Christum.* nit. 10. *De Christo, hoc est, spirituale, in Christo, gau-* 2.
dendo unicè, quod ipsi soli ex toto corde ser-
uire possis, *cum Christo*, quod Regi Regum sis
associata, *post Christum*, sequendo vestigia
eius, imitando vitam, & mores eius, *pro*
Christo, eidem serviendo non propter com-
modum proprium, sed propter gloriam &
honorem eius. Quod ut facilius præstes,
plurimum conduceat sequens exercitium spi-
rituale, in quo quanto studiosius te exercue-
nis, tantò ad culmen perfectionis ascendas.

Exercitium Spirituale quotidianum à Monialibus facien- dum.

AB Animâ Religiosâ Deo desponsata
exulare debent omnes aliæ cogitatio-
nes, quæ non sunt directæ ad obe-
diendum & serviendum sponso suo, inde est,
Quod

quod non tantum omni die, omni hora, sed & omni momento actibus virtuosis invigilare debeat, omnes suas potentias & vires impendendo, ut Deo suo in verâ humilitate & devotione famuletur. Non est actio unexilis, quæ per actum virtuosum non fiat capax meriti; & licet plurima sint ex se indifferentia, si tamen vel unicus actus humilitatis accesserit, ad magnum pretium & valorem elevantur.

Quamprimum igitur de nocte evigilaveris, mox cor tuum ad Deum erige, & considera, dulcissimum Jesulum tuum intempestâ nocte in terram descendenterem. Excita actum desiderij & humiliter exora, ut in cor tuum descendere dignetur: dicendo: *Anima mea desideravit te in nocte; Fiat mihi nox ista illuminatio mea, quia memor fui nocte Nominis tui Domine.*

Audito signo ad Matutinum considerabis, campanam illam esse vocem vocantis Dei, teque excitabis dicens: *haec vox Domini est, vel cum tribus Magis: Hoc signum magni Regis est, ibo & offeram ei omnes affectus meos: omnes motus, omnes halitus; nihil volo, nihil desidero, quam ut omnia, quæ intram sunt, benedicant Nomi nisi sancto ejus, omnes alias cogitationes, omnia negotia abesse pœno & detestor.*

Curabis autem, ut in surgendo non
trahas

trices, sed velociter omnem pigritiam excusas, qui enim citò dat, bis dat, meritumque valdè augetur. Si somnolentiam advertis, te ipsam confunde, quod velocior fueris ad mundana quām divina: Tum signa te signo S. Crucis & subjunge: *In Nomine Domini mei Iesu Christi surgo, ipse, qui me redemit, ne custodiat, protegat atque defendat ab omni mali, hodie, semper, & in horā mortis meæ.*

Cùm vestes induis, considera primò vērem pro corpore humano introductam esse propter peccatum, unde exercebis actum deflationis omnium peccatorum. Secundò, quod habitus religiosus sit figura & typus modestiæ, quā invitaris ad amorem paupertatis & exclusionem omnis vanitatis. Tertiò, quod, quemadmodum Deus præbuit vēmenta pro tegendo corpore; ita etiam velit, ut vestiatur anima habitibus virtuosis, qui sunt indumentum animæ. Quartò, deplora tuam miseriam, quā vides, animam virtutibus spoliatam, corpus verò toto tempore vestibus coopertum. Quintò, considera habitum gratiæ divinæ, quā Deus animam vestit, & dole, tam te ejus custodiendi negligentem fuisse. Sextò, memorare habitum gloriæ æternæ, quo omnes devoutæ animæ liberalissimè donabuntur. Ultimò denique humillimè precare, ut Deus veste innocentia animam tuam induat & gratiam con-

concedat, qua ab omni peccato libera vire
valeas.

Postquam decenter fueris vestita, aperges te aquâ benedictâ, signabis te signis Crucis & ante crucifixi imaginem proferas, devotissimè adorabis Redemptoris tui Majestatem, gratias ei referendo de omnibus beneficijs præsertim hac nocte concessis. Tum promittes præsentem diem in ejus servitio transigere, mox cor tuum ei offeres hoc vel simili alloquio. Offero tibi O Deus meus, O mi cœlestis spōse, cor meum, voloque, ut omnes meæ cogitationes, verba & opera dirigantur ad laudem tuam, voluntas mea tua sit; laudis benedico & glorifico Sanctissimum. Nomine tuum, O mi Jesu dulcissime! gratias tibi muneras pro diurno lumine, quod benignissime elargiris, totus tuus esse & permanere desidero, omnes potentiae mee nihil cogitent, nihil agant, nihil loquantur nisi te, & de te, O Redemptor amantissime, memoria semper recordabitur tuorum beneficiorum, intellectus contemplabitur tuas potentias, considerando tuam beatitudinem, misericordiam & infinitam charitatem, voluntas tui amore inflammabitur, omnia tua erunt. Custodi me tuâ bonitate, defendi me tuâ gratiâ, eripe me ab universis malis tua misericordia, quia sine te nihil sum, nihil possum.

Dum Chorum accedis, ito cum modestia & silentio, & cogita summum cœlitum.

Mau-

Monarcham tibi collocuturum, gravissimumque totius Mundi negotium, quod est salus animæ, tecum tractaturum.

Chorum ingressa, in genua procumbe, adora Dominum & sponsum animæ tuæ in sacratissimo altaris Sacramento verè præsentem, recita Antiphonam: *O sacrum Convivium, cum oratione: Deus, qui nobis sub Sacramento mirabiliter &c. vel pulcherrimam salutationem: Ave Domine Jesu Christe, ego te Domum ac Deum meum hic verè præsentem omnium creaturarum possibili affectu saluto, adoro, laudo, glorifico & ab omnibus, in omnibus, super omnia adorari, laudari, amari, & glorificari desidero in æternum. Gratias ago tibi pro charitate tuâ, qua ab æterno dilexisti me. Tu meus esse & permanere desidero, sicut tu totus meus esse dignaris. O Jesu Deus cordis mei, pars mea in æternum! In te O ineffabilis veritas credo; in te O unica spes mea spero, & O infinita bonitas amo, & amare desidero propter te super omnia in æternum. Gaudeo de omni perfectione, beatitudine & gloriâ tuâ, neque totum in divinam voluntatem tuam regno. Utinam te nunquam offendissem, nec sub hac unquam offenderem. Doleo de omnibus peccatis meis, quia tibi, quem super omnia diligio, displacebis: cupio & propono me emendare. In satisfactionem offero tibi omnium Sanctorum obsequia, & meipsum in unione tuo-*

17m

rum infinitorum meritorum. O Jesu Domus meus & Deus meus! sim totus tuus, & meus in aeternum. In te vivam, in te moriar, in te perennem. Similem veniam, & misericordiam omnibus, pro quibus mori dignatus, praesta, defunctis requiem, vivisque gratiam concede, ut tibi placeant, te ament, te glorificant una cum Deo Patre & Spiritu Santo, nunc & semper, & in secula seculorum Amen. Petita deinde à Domino tuo benedictione recollege omnes tuas potentias, memoriam, intellectum & voluntatem, excita te ad laudes devinas, & sequentibus considerationibus immorare.

Primò imaginare tibi Chorum & figuram Chori cœlestis, in quo S. Angeli incellebili voce benedicunt, unde & tu allabora Angelicis Spiritibus vocem tuam unire, Angeli Sancti toti in Deum absorpti nil aliud cogitant quam Creatorem suum; idem & tu facies, nunquam voluntariè in quasvis abstractiones consentiendo, secus parum placeres Deo, imò plus perderes quam præreris, cor enim non labia intuetur alius simus.

Secundò memineris, cùm cantare sit officium Angelicum, imitando tibi esse quosque Santos Angelos morum candore & corruptitate. Angeli coram Deo adstant cuncte tremore & reverentiâ; ita & tu magnam hanc

libebis reverentiam, oculis modestè demissis, toto corpore in modestiam composito, a divinam Majestatem, cum qua loqueris, quo modo offendas.

Tertiò habebis intentionem, omnes illas laudes & præconia Deo tribuendi, quas tribuerunt omnes beati spiritus & animæ, quæ erunt, sunt & erunt in omnem æternitatem. Speciatim offer merita, & preces beatissimæ Virginis Mariæ, dicens: *Domine tu misericordia omnium, tu scis & vides infirmitatem meam, opto quidem & medullitus desidero laudare, quia tamen peccatrix est anima mea & indigna, quæ famularum tuarum coniugio perfruatur, idcirco laudes meas unio cum aliis, quas tibi tribuerunt omnes sancti, Angeli, specialiter sancta sanctorum gloriofissima Hugo Maria.*

Quarto potissimum cavebis, ne tempore orationis colloquia instituas, turpè quippe parum placuisse promovet alius, ut taceam, à talibus in obligationi neutiquam satisfieri, quod serio observandum.

In alijs actionibus quibuscumque semper conare fructum & meritum elicere, vel piâ aliquâ consideratione, vel aspiratione: v. g. dum manus lavas, cogita puritatem animæ & confundere, quod tam exiguum curam

Aa geras

geras de lavandâ animâ ; considera indu-
per, quâm sis misera & infirma, tametsi enim
sæpiissimè proponas, Deo in innocentia cor-
dis tui servire , nihilominus frequenter ad
vomitum redis, & quemadmodum manus
post lotionem mox inquinantur ; ita & ani-
ma tua, tametsi pretiosissimo Christi sangu-
ne lavata, fædissimis tamen peccatorum mæ-
culis iubitò despurcatur , unde summope-
doles & gratiam efflagites, ut, quemadmo-
dum corpus à sordibus purgas ; ita & pollu-
labes animæ abstergere. Convertere ad
Deum tuum, & ingemisce : Domine Iesu
qui lavisti nos à peccatis in sanguine tuo, lava
omnes animæ meæ sordes, & super nivens atal-
labor.

Si fortè in hortum concedis flores collige
atura, considera in eorundem amoenitate
pulchritudinem Creatoris. Candidum li-
lum cum aureis suis malleolis incitamento
tibi sit ad candorem internum, mistum vero
amore in Deum & proximum. Rosa ipsi-
nis circumsepta excitet te ad fortiter tol-
randas tribulationes. Heliotropium viam
tibi demonstrat voluntatem tuam erga Se-
lem divinum incessanter inflectendi. Im-
maturus denique & subitaneus florum infe-
ritus, dum hodie sunt, & cras non compre-
rent, admoneat te debilitatis vita humana
quæ ad instar florum in medio cursu defici-
laqueat, pallet, perit.

Ad pulsum horæ denuò recordare mortis
ropinquæ, quemadmodum enim horæ tran-
sunt, ita abeunt dies vitæ tuæ. Time, né
hora illa sit ultima, & illa tremenda, qua an-
te feverum Judicem sistaris, strictissimam ra-
tionem de omnibus horis redditura. Elice
adum contritionis, renova propositum ma-
jori fervore Deo famulandi, & dole de o-
mnibus momentis male consumptis. Outi-
nam mi Deus te nunquam offendisse, uti-
bam omnes horas perditas possem revocare;
in eas sincero corde in tuo sancto servitio
possem consumere, O quam mihi displiceret
omnigenis jactura tot horarum, & tam pre-
iosi temporis! Jésu fili Dei, miserere mei!

ante credo, in te spero, te amo super omnia;

Maria mater gratie &c. Angele Dei &c.

Dum mensæ assides, considera miseriam
vitæ humanæ, quæ continuo cibo indiget;
panis indicium tibi esto panis vitæ & divinæ
gratiae, quo anima à Deo sustentatur & sine
vivere nequit. Caro in memoriam tibi
afficit, quod, quemadmodum ipsa est de
animalibus mortuis; ita & tu futura sis esca
permittum. Nunquam satori & delectatio-
neborum ita immergaris, ut propterea ne-
ligas lectionem spiritualem, quæ est condi-
mentum animæ. Diversitas ferculorum so-
videt te in continuo respectu ad divinam
providentiam, quæ implet omne animal be-

A a 2

neal-

neditioⁿe, & dat illis escam illorum; confundat te insuper, quod, dum Deus tantopere tibi invigilat, tu tam sis tepida, & vel nquam, vel raro cogites de condiendi cibis spiritualibus, intellige, varijs virtutibus, quibus oblectes gustum divinae Majestatis; Nec obliviscaris specialis amoris Dei ergaⁿdum tibi tam abundanter providet, & multos pauperes longe devoteores fame torquiti sinit, accendere ex hoc ad ferventer redemandum, delitiare in Deo tuo, & clama:

Quam suavis es Domine anima querentibus Utinam nihil sapiat, nihil dulcescat mihi, nisi tu! tu cibus meus, tu potus suavissimus, tu amnis delectatio mea. Calor naturalis corporis humani, quo cibi in nostram substantiam convertuntur, fervorem tibi ingerat, quo concupiscas tanto amoris igne in Deum exarⁿdescere, ut, quidquid in hoc Mundo Des displicet, tu digerere, & per quascunque difficultates tollere posses, ne divina Majestas in minimo laederetur, optabis quoque, ut igne illo divino tota tua substantia in Deum perfectissime convertatur.

Nihil prorsus age, O Anima religioⁿis, quod non speciali affectu ad Deum dirigis, nihil fortuita aggressere, nihil perfunctione exequere, sed semper Dei amore, pro extenⁿtio humilitatis, majori tui ipsius contemptu aut alio bono fine.

Si cubiculum tuum everris, offer Deo
hunc actum humilitatis, & roga, ut, quemad-
nodum locum istum emundas, ita possis
emundare cor tuum, quo dignum Deo habi-
taculum effici mereatur.

Si flores v. g. efformes, confundere,
quod dum flores in manibus tenes, per tuum
tempore expellas ab animâ flores virtutum.
Scias quoque, quod, quemadmodum flores
sunt pulchriores, quo naturam magis fue-
runt æmulati; ita anima tua tanto futura sit
speciosior, quanto Deo similior, ad cuius
imaginem creata est.

Si acu pingis, & partes separatas simul
connectis, considerabis, quam animæ per
peccatum à Deo separatæ reuniantur Deo ad-
miniculantibus mortificationum puncturis.
O quoties Deus per aculeos afflictionum &
infirmitatum animas alias deperditas ad se
traxit? si igitur & tu morbis atteraris, con-
solare & cogita, medium hoc esse efficacissi-
mum, quo Deo perfectè uniaris.

Dum in functionibus culinæ detineris,
imaginare tibi Christum, beatam Virginem
Mariam, Sanctos Apostolos, vel alios SS.
Patronos tuos, & his omnibus prandium vel
ornam apparare stude; mos à S. Catharinâ
Senensi cum ingenti spiritualis profectu
emolumento usurpatus. Ab igne materiali
descende ad æternas erebi flamas, & confi-

Aa 3

defa,

dera, ignem hunc non nisi depictum esse. spectu ignis infernalis. Tum gratiam à Dio pete, ut anima tua ita igne divini amoris ascendatur, & omnino consumatur, quemadmodum ignis hic ligna consumit.

Si Pharmacopœum tibi incumbit, cogisque parare medicamenta pro conservanda corporis sanitate, in laudes Dei resolvete, qui tot media in salutem corporis humani adinvenit, & considera, longè plura adinvenisse pro salute animæ; quemadmodum autem potissima medicamenta sunt amara, ita Deus salutem animæ non nisi per amaritudinem mortificationum querit, tantoque propinquior est anima saluti æternæ, quanto plures amaritudines tribulationum & dolorum amore Dei exhauserit.

Si infirmis inservis, magnam charitatem eis exhibe. Cùm infirmam lecto affixam inquieturis cogita, hoc à Deo immissum, ut vel in virtutibus exerceatur, si fuerit bona; vel ut propter peccata & defectus castigetur, si fuerit mala. Ex utroque, sive nimicrum propter peccata puniatur, sive ob majus meritum exerceatur, speciale documentum educes, si enim ob peccata, concipies horrem de peccatis, ut pote, quibus Deus ad tantum vindictam provocatur, ut etiam in hac via severè in peccatores invehat. Si autem exercitium virtutum, in laudes Dei resolute,

pi optimè scit dilectos suos visitare, & mi-
abilis adinventione coronam æternam au-
gere.

Si infirmæ fuerint impatiens, compa-
nit eis, consolare & cogita, te longè fore
pejorem, si levioribus etiam doloribus ex-
triciarēris. Et si fueris ægris præfecta, o-
mnes commoditæ tuas relinque, ut infir-
mas juvare possis, hoc enim summi meriti est
apud Deum; ut autem pronior sis ad com-
patiendum infirmis, memento infinitæ bo-
nitatæ divinæ, quæ tuæ miseriæ & infirmita-
tæ patienter tolerantur. Si ægra febri-
i frigore tremuerit, tu intensiore charitatis
ardore eandem inflamma. Si fuerit juve-
nis, in mentem revoca debilitatem naturæ
humanæ, & quælibet omni horâ de-
beat esse paratus ad mortem, cùm nesciatur
dies, neque hora, unde nunquam suis viribus
timidum fidendum.

Si sacro thesauro fueris præposita, cogi-
ti, hoc esse officium Angelicum, quia semper
& Deo & sacris assistis, unde toto nisu fun-
ctioni tam sacræ incumbendum, vigilan-
dumque, ut angelicâ puritate eniteas tam
corpore quam animâ. Si vides vel tangis
lacros calices, reverenter id facito, cùm in ijs
consecratur & asservetur pretiosissimum cor-
pus & sanguis Christi Iesu. Ex hoc autem,
quod sint argentei, teipsam excitabis ad ma-

A a 4

jōrem

jorem indies perfectionem, ut nimirum
gentea sis per puritatem & candorem mo-
rum, aurea per amorem erga Deum & prox-
imum, quia & tu non rarò intrate recipis, &
continet sacramentum Sacramentum. Dum
oblata & vinum pro Sacrificio affers, lauda
Dominum Iesum de tam mirabili & pienti-
fimā inventione, qua prodigiose dispos-
erat, ut sub his speciebus tectum animæ nostræ
commodius subintraret, age gratias pro tan-
to beneficio, & implora gratiam tanto favo-
ri correspondendi, nec cesses allaborare, ut
semper in Christo tuo requiescas, & arden-
tissimum divinæ charitatis pectus devotissi-
mè ingrediaris. Vestimenta sacerdotalia
Passionis Dominicæ te admonebunt: Ami-
ctus indigitabit velum, quo benedicta Chri-
sti facies cooperiebatur, dum alapis percus-
Luc.
22. 64. sus ut Propheta illusoriè salutabatur: *Pro-*
phetiza, quis est, qui te percussit? Alba Her-
odianam Sindonem præfigurat. In cingulo,
stolâ, & manipulo funes venerare, quibus in
monte Oliveti captus, in flagellatione co-
lumnæ alligatus, & post decretam moria-
sentiam ad tollendam crucem trahis-
erat. Planeta vestem purpuream, qua ut-
ctus Rex adorabatur, aut vestem inconfini-
alem portendit, qua ante crucifixionem exi-
tus erat.

Dum Crucifixi imaginem aspicis, in-
molos

menos Christi dolores recogita, & propone, afflictiones tuas ejus amore fortiter & constanter tolerare. Age gratias pro tantâ charitate, & dum brachia extenta, caput indinatum, latusque apertum intueris, crede, vocari te à sposo tuo, ut amorosis amplexibus constringat, precibus tuis capite inclinato annuat, velitque, ut internis tuis affectibus in cor apertum ingrediaris, unde mox ad eum conversa humillimè precare, ut te fructuum sanctissimæ crucis & passionis participem efficere dignetur: aperi & tu cor tuum divinis inspirationibus, expande manus & brachia ad amplexandas tribulaciones, inclina caput, quo ostendas, te annuere, approbare, & ratum habere, quidquid Deus disposuerit, quæ omnia hoc vel simili affectu, quotiescunq; transieris coram crucifixi imagine, contestaberis: *O mi JESU pro me crucifixe! Ecce me paratam tecum in mortem ire, Non mea, sed tua voluntas fiat.* Vel: *fusci-
pe me Domine in ulnas tuas, quas in cruce ex-
pandisti, protege me ab hoste maligno, & fac me
participem crucis tue.* Vel cum Samuele:
Laquere Domine, quia audit servus tuns. Vel:
*Amor meus, Deus meus, Jesu Christe pro me
crucifice, fac me unum tecum, & miserere
mei.* Vel: *Adoro te Christe, & benedico te,
quia per crucem tuam redemisti me.* Quotiescunq; sacris imaginibus te inclinas, sem-

A a 5

per

per venerare speciales earum virtutes, vel
irrisiones, quas in hoc Mundo sustinuerunt,
v. g. in crucifixi imagine adora Christum Je-
sum ut verum Regem & Deum, & horora
illusiones ob id à Judæis perpetras &c.

Si imaginem beatissimæ Virginis intue-
ris, vel coram tali imagine transis, recordare
misericordiæ ejus, saluta eam salutatione
Angelicâ, & roga, ut, cum sit Regina Virgi-
num, te quoque in filiam adoptet, quatenus
purè, castè & inviolabiliiter Filij ejus famili-
tio adstare possis.

Coram alijs imaginibus idem facies, &
his vel similibus jaculatorijs in tuam open-
advocabis: *Omnes Sancti & Sancte Dei, qui-*
rum reliquiae & imagines hic sunt, salutem &
veneror vos, intercedite pro me, concedite, in
vestris vestigijs insistere, & virtutes imitari u-
leam. Tum admirare Bonitatem Dei, qui
merita servorum suorum non tantum in ce-
lo, sed & in terrâ remuneratur, excitate
exinde, & propositum concipe ferventer
tam benigno Domino serviendi. Laude
sæpius Deum de nimio amore, quo in mil-
los mortales flagrat: *O beatæ illæ animæ, que*
tibi serviunt, Deus meus! *O quam munifici-*
remuneraris omnes etiam minimos laboris pro
te exantlatos! *O exceçatos mortales, quitt*
Dominum tam gratos naufragant, & Mo
do, Domino tam infido, tam fallaci & pernici-

idherent! Benedictus sis Deus meus, qui me
deservitutem tuam vocasti, benedicta sit illa
hora, benedictum illum momentum, quo Reli-
gionem sum ingressa, & Mundo cum omnibus
Creaturis valedixi, ut tibi, O Jesu mi amantis-
sime! me despōsarem. Elegi te, O mi Jesu!
tibijeravi, tibi me totam consecravi, manebo
confans, teque solum unice amabo, Ah O uti-
nam confirmaretur hoc propositum meum! uti-
nam in tuo amore ita in ardescerem! ut solum
propter te vivere, & simul morerer.

Dum vestibus te exuis, roga Deum, ut una
cum vestimentis omnes vitiosos habitus de-
ponere possis. Lectum ingressura, cogita,
quemadmodum somnus est mortis imago;
ita lectum esse figuram sepulchri, unde ti-
meas, ne forte in lectum descendens, nun-
quam amplius surgas, atque adeo è molli le-
sto abeas ad ignem purgatorij, aut, si in pec-
cato mortali fueris, ad æterna incendia, sit-
que nox illa ultima & complementum totius
vitæ tuæ; quæ cogitationes haud dubiè urge-
bunt, ut semper, priusquam in lectum conce-
das, sollicitè conscientiam discutias, & ex to-
to corde dolreas de omnibus peccatis & defe-
ctibus tuis. Tum commenda te dilecto tuo,
& imaginare tibi, te latitare sub brachijs cru-
cifixi. Plurimis est in more positum, ut to-
ta nocte crucifixum inter brachia teneant,
aut saltem brachia in modum crucis invicem

refle-

reflectant, quod potissimum incumbit amabus religiosis, sponsis Christi, quibusprae omnibus alijs sponsus in pretio est habendus, ut adeò semper ab ipso dependeant, quoque sanctissimæ cruci sint affixa. Proderit inde per hunc suum amorissimum sponsum dulci alloquio dissuaviare: *Tu mi Jesu, Ah! manne mecum, totaque hac nocte placidissime mecum dormi, ut, dormiente corpore, mens mea semper ad te vigilet, & te presentem videat.* Vel: *fac me, Jesu dulcissime, superpetus tuum requiescere; Da, ut omnes halicu hauriam de mellifluo corde tuo: Influat Spiritus tuus suavissimus in animam meam, eamque absorbeat, & inseparabiliter sibi uniat. Offertibi, misse diletissime! omnes motus, omnes gestus & halitus meos, nihilque intendo, nisi laudare & benedicere.*

Optimum deniq; remedium contra peccata erit præsentia Dei, quam sibi quisqueriò imprimat, cogitetque, Deum omnia videre & audire, ex quo accrescit ingens desiderium Deo in omnibus placendi, & cum Mandatum reliquerimus, ut haeredes æterni gaudij constitueremur, vitam nostram tam religiosè instituere cogimur, ut eodem digni efficiamur, quod fiet, si Regulas & Constitutiones nostras accurate observaverimus.

Nonnullæ devotæ animæ pro felicitate virtutibus progressu solent in speciale annum

lum vocare B. Virginem Mariam, & sanctissimum ejus Filium Christum Jesum, unde nunquam cellâ progredebantur, aut egrediebantur, nisi genuflexæ, & petitâ priùs benedictione: *Nos cum prole piâ benedicat Virgo Maria, vel saltem Ave Maria.* His enim securas se credebant ab omni infestatione, & prolapso in offensam Dei. Nec frustrâ, certum enim est, quod talia præstituris divinum auxilium tam opportune sit adfuturum, ut in omnibus vincant, crescant in spiritu & perfectione, ac tandem ad cœlestes agni dapes latæ avolent.

APPENDIX.

Ut securior sis ab omnibus periculis, Animâ devota, accelerato gradu contente ad foramina Petræ, ibique omnes sensus tuos exteriores reconde. *Petra autem est Christus,* foramina sunt sacratissima quinque vulnera, hæc singulis diebus exosculare, & vel unico Pater & ave saluta. Optimum sit, si accesseris venerabile Sacramentum, ibique in genua prostrata quinque diversis vicibus: Manè dum surgis, ante & post Missâ Sacrificium, post mensam, & sub vesperam tunc salutationem supra notatam: *Ave Domine Jesu Christe &c.* tum subjungas I. in honorem sacratissimi vulneris in latere accepti semel Pater & Ave, ut gratiam tibi conceat,

Qat,

dat, refrænandi linquam tuam, quia ex abu-
dantiā cordis os loquitur. II. In honorem
SS. vulneris dexteræ, idem facies & petes
gratiā refrænandi *gūlam*, cùm hæc sit lapis
Iydius, quem Dæmon suis technis præstuit,
quo dexterius animas in viam sinistram &
probam abducat, hac autem superata omnes
sensus promptiores sint ad extirpanda vita
& comparandas virtutes 3 qui enim fran-
verit *gūlam suam*, reliqua vitia facile supera-
bit. In sinistrā petes gratiam de nullo sini-
strè judicandi, sed quidquid videris in opu-
lant partem interpretandi, & semper ocul-
os tuos ad te ipsum reflectendi conformiter
monito Christi: *Nolite judicare, & non ju-
dicabimini.* In dextro pede adorabis perfe-
ctam Christi obedientiam, petesque gratiam
abnegandi proprium judicium, moxque, ut
audieris Superiorem, obtemperandi. In si-
nistro pede veneraberis generosam Chilli
constantiam in maximis etiam doloribus, &
petes gratiam, *currendi in odore unguenti-
rum ejus*, id est, plurimorum exemplorum
quibus tibi præluxit ad omnem in quibus-
cunque adversitatibus generosam patien-
tiam, tametsi enim hæc ipsa patientia mun-
danis fuerit stultitia, atque adeò via sinistra
æternæ tamen sapientiæ erat via rectissima,
quæ æterno Patri placeret, desiderata quoque
de inimicis victoriam glorioissimè reper-
tarer. De

